

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 121 / IV legislatura / Setè període

Dimecres, 19 d'abril de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessions plenàries núms. 67, 68 i 69

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 67

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1994, presentada pels diputats interventors (art. 46.2.3^r del Reglament). (Punt únic de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1994 (p. 6699).

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

Sessió plenària núm. 68

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i set minuts.

Debat sobre l'Informe al Parlament de Catalunya emès pel Síndic de Greuges (any 1994) (Reg. 26501) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: *síndic de Greuges* (p. 6704).

Intervenció dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 6708), *Sra. Montserrat (P)* (p. 6709), *Sra. Oranich (IC)* (p. 6711), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 6714), *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 6716) i *Sr. Viñas (CiU)* (p. 6718).

Declaració de condemna de l'atemptat d'avui a Madrid

El president, en nom de tots els grups de la cambra, condemna l'atemptat d'avui a Madrid (p. 6719).

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i onze minuts.

Sessió plenària núm. 69.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i dotze minuts.

Declaració institucional in memoriam de les víctimes dels crims nazis i de suport a la proposta de les Nacions Unides de fer del 1995 l'Any Internacional de la Tolerància

El president en llegeix el text (p. 6720).

Declaracions institucionals sobre la situació política de Guinea Equatorial, sobre la situació de Sarajevo i el conflicte de Bòsnia i Hercegovina, sobre els drets del poble kurd i el conflicte al Kurdistan kurd i l'iraquià

El president informa que n'han estat publicats els textos en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya (p. 6721).

Tramitació en lectura única del Projecte de llei sobre el secretari del Govern i previsions sobre funció pública (Reg. 27155) (Punt primer de l'ordre del dia.)

El president anuncia la proposta de la Mesa de tramitar en lectura única el Projecte de llei sobre el secretari del Govern i previsions sobre funció pública (p. 6721).

Votació: aprovada per 105 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 6721).

Presentació del Projecte: consellera de Justícia (p. 6721).

Torn en contra: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 6723).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 6724), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 6724), *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 6724), *Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 6725) i *Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 6726).

El Sr. Fuentes (IC) intervé per al·lusions (p. 6728).

Votació: aprovat per 70 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció (p. 6728).

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a resoldre el dèficit dels habitatges (Reg. 27723)

Formulació: Sr. Ros (P) (p. 6728).

Resposta: president de la Generalitat (p. 6729).

Repregunta: Sr. Ros (P) (p. 6729).

Segona resposta: president de la Generalitat (p. 6729).

Pregunta al president de la Generalitat sobre les negociacions en relació amb el traspàs de competències a la Generalitat (Reg. 27726)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6729).

Resposta: president de la Generalitat (p. 6729).

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6730).

Segona resposta: president de la Generalitat (p. 6730).

Pregunta al president de la Generalitat sobre la connexió de Barcelona amb la resta d'Europa a través del tren d'alta velocitat (Reg. 27740)

Formulació: Sr. Sesmilo (CiU) (p. 6730).

Resposta: president de la Generalitat (p. 6730).

El Sr. Sesmilo (CiU) intervé (p. 6731).

Pregunta al president de la Generalitat sobre si els treballs desenvolupats des de l'octubre del 1994 són adequats i suficients per a reduir les causes dels incendis forestals (Reg. 27742)

Formulació: Sr. Gimeno (IC) (p. 6731).

Resposta: president de la Generalitat (p. 6731).

Repregunta: Sr. Gimeno (IC) (p. 6731).

Segona resposta: president de la Generalitat (p. 6732).

Pregunta al president de la Generalitat sobre si és previst d'estendre la política de peatges «tous» al conjunt d'autopistes que depenen de la Generalitat (Reg. 27744)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6732).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 6732).

Repregunta: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6733).

Segona resposta: *president de la Generalitat* (p. 6733).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals ha col·laborat econòmicament en l'elaboració i la difusió del Trivial del Barça (Reg. 26673)

Formulació: Sr. Elena (S) (p. 6733).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 6733).

Repregunta: Sr. Elena (S) (p. 6733).

Segona resposta: *conseller* (p. 6734).

Preguntes al Consell Executiu sobre la data prevista per a posar en funcionament l'enllumenat del túnel de la carretera N-152 al seu pas per Sant Quirze de Besora (Osona) (Reg. 26779) i sobre la rapidesa i l'eficiència en les actuacions administratives (Reg. 26780)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 6734).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6734).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 6734).

Segona resposta: *conseller* (p. 6735).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses o previstes per a paralitzar la construcció d'un edifici a Gurb (Osona) (Reg. 27009)

Formulació: Sr. Noguer (S) (p. 6735).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6735).

Repregunta: Sr. Noguer (S) (p. 6735).

Segona resposta: *conseller* (p. 6735).

Preguntes al Consell Executiu sobre les gestions fetes pel Departament de Justícia per a adquirir els terrenys destinats a la construcció de nous centres penitenciaris (Reg. 27010) i sobre si el Departament de Justícia ha localitzat o adquirit cap terreny per a la construcció de nous centres penitenciaris (Reg. 27011)

Formulació: Sr. Oliart (S) (p. 6736).

Resposta: *consellera de Justícia* (p. 6736).

Repregunta: Sr. Oliart (S) (p. 6737).

Segona resposta: *consellera* (p. 6737).

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a traslladar les presons de Barcelona fora del casc urbà (Reg. 27036)

El president n'anuncia el decaïment (p. 6738).

Preguntes al Consell Executiu sobre el Manual del professional ofert per Port Aventura (Reg. 26078), sobre la Guia para profesionales oferta per Port Aventura (Reg. 26079), sobre el vídeo que ofereix Port Aventura en la seva Guia para profesionales (Reg. 26080) i sobre el fulletó d'incentius que ofereix Port Aventura en la Guia para profesionales (Reg. 26081)

Formulació: Sr. Bargalló (ERC) (p. 6738).

Resposta: *conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 6738).

Repregunta: Sr. Bargalló (ERC) (p. 6739).

Segona resposta: *conseller* (p. 6739).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (Reg. 25824) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6739).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 6741), Sr. Ros (P) (p. 6741), Sr. Farrés (IC) (p. 6741), Sr. Ganyet (S) (p. 6742) i Sr. Pont (CiU) (p. 6743).

El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per un aclariment (p. 6744).

Votació: *rebutjada per 25 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció* (p. 6744).

Compliment del punt 4 de la Resolució 179/IV del Parlament de Catalunya, del 27 d'octubre de 1994, en relació amb l'Informe de fiscalització 33/94-C de la Sindicatura de Comptes, sobre l'ús de l'aval de la Generalitat a Grand Península, SA (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 6744), Sr. Ros (P) (p. 6744), Sr. Saura (IC) (p. 6745), Sr. Bargalló (ERC) (p. 6746), Sr. Carnicer (S) (p. 6747) i Sr. Codina (CiU) (p. 6749).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la integració de Catalunya en Europa (Reg. 27693) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M)* (p. 6750).

Resposta: *conseller d'Economia i Finances* (p. 6752).

Rèplica: *Sr. Reguant (M)* (p. 6753).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6754).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la concessió d'autopistes de peatge a Catalunya (Reg. 25044) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 6755).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6756).

Rèplica: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 6758).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6759).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts 6 i 8, i 18 i 19, la qual és aprovada per assentiment (p. 6760).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política industrial en el sector de l'automoció (Reg. 25296) (Punt setè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 6760).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el model policial i el desplegament dels Mossos d'Esquadra (Reg. 27280) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Oranich (IC)* (p. 6760).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la seguretat pública (Reg. 23035) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 67610).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició i modificació, a la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya)

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició i modificació, a la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya)

El Sr. Guitart i Domènech (S) n'anuncia la retirada en favor d'una esmena transaccional (p. 6762).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició, a la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya)

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de substitució; 2, de modificació, i 3, de substitució, a la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya)

Torn a favor: *Sra. Bruguera (CiU)* p. 6763).

Posició del grup no esmenant: *Sr. Ros (P)* (p. 6764).

Posició dels grups presentants: *Sr. Carod Rovira (ERC)* (p. 6764) i *Sra. Oranich (IC)* (p. 6765).

La secretària primera llegeix el text transaccional entre les mocions dels G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya, amb les esmenes presentades pel G. Socialista i el G. P. de Convergència i Unió (p. 6765).

Votació del text transaccional: *aprovat per unanimitat* (p. 6766).

InterpeHacions al Consell Executiu sobre el PEIN (Reg. 25298), sobre els parcs naturals (Reg. 25299) i sobre els espais naturals protegits (Reg. 25300) (Punts novè, desè i onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 6766).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 6770).

Rèplica: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 6773).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6774).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 67

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i l'òidor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i de Treball.

Ordre del dia

– Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1994, presentada pels diputats interventors (art. 46.2.3.^a del Reglament).

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1994, presentada pels diputats interventors, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament ha conegut la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon semestre de 1994, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

»D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, ha aprovat la dita liquidació.»

**LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT CORRESPONENT
AL SEGON PERÍODE DE SESSIONS DEL 1994**

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DEL 1994. SEGON SEMESTRE

Concepte	Crèdit Inicial	Modificació	Crèdit Definitiu	Obligació	Pagament Ordenat	Reintegr.	Pagament Efectiu	Pendent Pagament	Crèdit Disponible
CAPÍTOL I									
121 10001 Assignacions als diputats	680.000.000	1.026.181.824	632.440.000	630.725.438	630.725.438	0	630.725.438	0	1.714.562
122 10001 Assignacions als diputats	0	47.560.996	47.560.996	47.560.996	47.560.996	0	47.560.996	0	
121 11001 Retribucions bàsiques pers. eventual	29.000.000		29.000.000	28.926.858	28.926.858	0	28.926.858	0	73.142
121 11002 Retribucions compl. pers. eventual	4.870.852		4.870.852	4.239.367	4.239.367	0	4.239.367	0	631.485
121 12001 Retribucions bàsiques funcionaris	362.000.000	-8.100.000	353.900.000	349.488.527	349.488.527	0	349.488.527	0	4.411.473
121 12101 Retribucions compl. funcionaris	81.700.000		81.700.000	65.296.032	65.296.032	0	65.296.032	0	16.403.968
121 12102 Altres remuneracions	2.300.000		2.300.000	103.554	103.554	0	103.554	0	2.196.446
121 13101 Retribucions bàsiques pers. laboral	6.800.000		6.800.000	5.764.397	5.764.397	0	5.764.397	0	1.035.603
121 13102 Retribucions compl. pers. laboral	2.000.000		2.000.000	1.234.712	1.234.712	0	1.234.712	0	765.288
121 15001 Productivitat	8.500.000		8.500.000	8.500.000	8.500.000	0	8.500.000	0	0
121 15101 Gratificacions pers serveis extraordinaris	9.000.000		9.000.000	9.000.000	9.000.000	0	9.000.000	0	0
122 15101 Gratificacions pers serveis extraordinaris	0	1.500.000	1.500.000	1.500.000	1.500.000	0	1.500.000	0	
121 16001 Seguretat Social personal	104.000.000	-5.500.000	98.500.000	94.400.256	94.400.256	0	94.154.640	245.616	4.099.744
121 16002 MUFACE	4.600.000	400.000	5.000.000	4.986.744	4.986.744	0	4.986.744	0	13.256
121 16004 Altres règims de previsió social	2.800.000		2.800.000	1.253.392	1.253.392	0	1.234.637	18.755	1.546.608
121 16005 Seguretat Social diputats	118.000.000	5.500.000	123.500.000	113.977.435	104.468.215	0	104.376.109	9.601.326	9.522.565
121 16006 Classes passives diputats	2.500.000	200.000	2.700.000	2.652.412	2.652.412	0	1.894.580	757.832	47.588
121 16007 Assegurances personal i diputats	12.400.000		12.400.000	7.627.603	7.627.603	4.820	1.095.917	6.531.686	4.772.397
122 16007 Assegurances personal i diputats	0	40.000.000	40.000.000	40.000.000	0	0	0	0	0
121 16102 Prestació complement. jubilació diputats	7.000.000	-600.000	6.400.000	613.998	613.998	0	613.998	0	5.786.002
TOTAL I	1.437.470.852	33.400.996	1.470.871.848	1.417.851.721	1.368.342.501	4.820	1.360.696.506	17.155.215	53.020.127
CAPÍTOL II									
121 20001 Lloguer béns mobles	2.000.000	0	2.000.000	1.809.168	1.809.168	0	1.287.299	521.869	190.832
121 20002 Lloguer fotocopiadores	25.000.000	-12.700.000	12.300.000	11.943.153	11.943.153	0	10.987.980	955.173	356.847
121 20101 Lloguer béns immobles	3.420.000	0	3.420.000	3.209.514	3.142.014	0	3.047.514	162.000	210.486
121 21001 Manteniment edifici	12.000.000	0	12.000.000	11.860.289	10.983.177	0	6.357.833	5.502.456	139.711
122 21001 Manteniment edifici	0	12.000.000	12.000.000	10.290.920	10.290.920	0	2.888.558	7.402.362	1.709.080
121 21002 Manteniment sistema informàtic	16.000.000	0	16.000.000	12.381.838	11.026.481	0	8.806.480	3.575.358	3.618.162
121 21003 Conservació aire condicionat	3.000.000	1.200.000	4.200.000	4.073.061	3.644.836	0	3.003.552	1.069.509	126.939
121 21004 Conservació parc mòbil	2.500.000	200.000	2.700.000	2.698.108	2.698.108	0	2.454.137	243.971	1.892
121 21005 Conservació sistema alimentació elèctrica	1.010.000	0	1.010.000	561.410	561.410	0	561.410	0	448.590
121 21006 Conservació centraleta electrònica	750.000	0	750.000	669.030	669.030	0	669.030	0	80.970
121 21007 Conservació altra maquinària i equip	5.500.000	400.000	5.900.000	5.745.257	5.745.257	0	5.320.821	424.436	154.743
121 22001 Material ordinari no inventariable	11.000.000	0	11.000.000	10.697.208	10.697.208	0	7.601.544	3.095.664	302.792
121 22002 Premsa, revistes, llibres i altres...	8.400.000	2.100.000	10.500.000	10.500.000	10.471.020	0	8.984.045	1.515.955	0

			Crèdit			Pagament		Pagament	Pendent	Crèdit
	Concepte		Inicial	Modificació	Definitiu	Obligació	Ordenat Reintegr.	Efectiu	Pagament	Disponible
124	22002	Prensa, revistes, llibres i altres...		1.900.000	1.900.000	1.900.000	1.900.000	0	1.198.240	701.760
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	0	4.000.000	1.895.957	1.895.957	0	1.424.875	471.082
121	22004	Paper i material per a edició	7.000.000	-5.800.000	1.200.000	730.480	730.480	0	730.480	0
121	22101	Aigua, gas, electricitat...	22.000.000	0	22.000.000	21.167.750	21.167.750	0	19.861.650	1.306.100
122	22101	Aigua, gas, electricitat...	0	3.000.000	3.000.000	3.000.000	3.000.000	0	1.793.595	1.206.405
121	22102	Carburants	3.000.000	700.000	3.700.000	3.581.324	3.581.324	0	3.087.382	493.942
121	22103	Vestuari	3.000.000	0	3.000.000	2.895.289	2.649.784	0	2.364.761	530.528
121	22106	Altres subministraments	6.500.000	0	6.500.000	3.409.299	3.409.299	0	2.833.262	576.037
121	22107	Enregistrament i so	3.000.000	0	3.000.000	1.077.004	1.077.004	0	721.415	355.589
121	22201	Comunicacions	20.000.000	4.000.000	24.000.000	23.080.240	23.080.240	0	21.946.891	1.133.349
121	22301	Transports	3.600.000	0	3.600.000	1.173.630	1.173.630	0	1.119.810	53.820
121	22402	Primes d'assegurances parc mòbil	1.700.000	0	1.700.000	1.272.483	1.272.483	0	1.036.656	235.827
121	22403	Primes d'assegurances de l'edifici	4.550.000	0	4.550.000	3.000.000	0	0	3.000.000	1.550.000
121	22501	Tributs	300.000	0	300.000	110.856	110.856	0	110.856	0
121	22601	Canon Servei Bar-Restaurant	7.300.000	3.000	7.303.000	7.280.013	7.280.013	0	6.673.345	606.668
121	22602	Atencions protocol·làries	17.000.000	-5.100.000	11.900.000	11.853.159	11.853.159	0	10.802.105	1.051.054
121	22606	Hospital Clínic	1.050.000	0	1.050.000	1.048.876	1.048.876	0	786.657	262.219
121	22607	Formació i promoció	8.000.000	700.000	8.700.000	8.694.029	6.294.029	0	6.121.347	2.572.682
121	22608	Altres despeses diverses	10.000.000	-3.203.000	6.797.000	2.586.976	2.586.976	0	2.433.461	153.515
121	22609	Relacions institucionals exteriors	5.000.000	0	5.000.000	3.998.833	3.998.833	0	3.983.595	15.238
121	22610	Publicacions obligatòries	8.000.000	20.600.000	28.600.000	28.571.661	28.571.661	0	25.234.129	3.337.532
124	22610	Publicacions obligatòries	0	6.000.000	6.000.000	6.000.000	6.000.000	0	5.535.234	464.766
121	22611	Publicacions voluntàries	1.000.000	0	1.000.000	899.943	899.943	0	228.977	670.966
121	22612	Despeses d'informàtica	44.000.000	0	44.000.000	43.960.656	43.960.656	0	32.991.156	10.969.500
121	22701	Neteja i sanejament	39.100.000		39.100.000	39.067.677	39.067.677	0	39.067.677	0
122	22701	Neteja i sanejament	0	700.000	700.000	699.700	699.700	0	699.700	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	-1.000.000	2.000.000	1.456.625	1.206.625	0	1.206.625	250.000
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	1.500.000		1.500.000	981.709	981.709	0	935.853	45.856
121	22709	Serveis agències de notícies	3.000.000		3.000.000	2.952.292	2.952.292	0	2.831.676	120.616
122	22709	Serveis agències de notícies	0	50.000	50.000	50.000	50.000	0	50.000	0
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	12.000.000	3.000.000	15.000.000	14.986.830	14.986.830	0	13.089.124	1.897.706
122	23001	Dietes, locomoció i trasllats	0	5.000.000	5.000.000	5.000.000	5.000.000	0	4.700.000	300.000
121	23002	Conveni amb RENFE	700.000		700.000	385.820	385.820	0	237.410	148.410
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000		500.000	25.048	25.048	0	25.048	0
121	23102	Indemnització als diputats	293.000.000	1.015.550.824	234.809.000	217.482.194	217.482.194	0	217.482.194	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	58.191.236	58.191.236	58.191.236	58.191.236	0	58.191.236	0
121	24001	Serveis de nova creació	250.000		250.000	0	0	0	0	250.000
TOTAL II			623.630.000	33.750.236	657.380.236	610.906.545	602.253.866	0	553.506.625	57.399.920

CAPÍTOL IV

121	48101	Assignacions grups parlamentaris	471.700.000	53.978.000	525.678.000	525.578.211	525.578.211	0	525.578.211	0
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	172.989	172.989	172.989	172.989	0	172.989	0
121	48301	Ajuts estudis i formació fills funcionaris	4.000.000	0	4.000.000	3.987.092	3.987.092	0	3.987.092	0
122	48301	Ajuts estudis i formació fills funcionaris	0	65.046	65.046	65.046	65.046	0	65.046	0
TOTAL IV			475.700.000	54.216.035	529.916.035	529.803.338	529.803.338	0	529.803.338	0

CAPÍTOL VI

121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	70.000.000		70.000.000	70.000.000	785.622	0	785.622	69.214.378
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000		1.000.000	804.080	804.080	0	0	804.080
121	62102	Programa d'audiovisuals	1.000		1.000			0	0	1.000
121	62201	Sistema de seguretat	1.000.000		1.000.000			0	0	1.000.000
121	62301	Altra maquinària i equip	6.000.000	51.773.000	57.773.000	4.324.257	4.119.262	0	3.029.837	1.294.420
122	62301	Altra maquinària i equip	0	17.179.462	17.179.462	11.487.704	11.487.704	0	11.407.434	80.270
121	63101	Adquisició vehicle	5.000.000		5.000.000	2.147.897	2.147.897	0	131.675	2.016.222
121	64101	Adquisició mobiliari	17.000.000	3.000.000	20.000.000	19.998.533	14.782.198	0	12.027.658	7.970.875
124	64101	Adquisició mobiliari	0	4.500.000	4.500.000	4.500.000	4.500.000	0	4.500.000	0
121	65101	Pla informàtic	30.000.000		30.000.000	30.000.000	4.658.286	0	4.377.902	25.622.098
121	67101	Adquisició de llibres	5.000.000		5.000.000	5.000.000	4.937.532	0	4.899.782	100.218
124	67101	Adquisició de llibres		1.100.000	1.100.000	1.100.000	1.100.000		783.646	316.354
TOTAL VI			135.001.000	77.552.462	212.553.462	149.362.471	49.322.581	0	41.943.556	107.418.915

<i>Concepte</i>	<i>Crèdit Inicial</i>	<i>Modificació</i>	<i>Crèdit Definitiu</i>	<i>Obligació</i>	<i>Pagament Ordenat</i>	<i>Reintegr.</i>	<i>Pagament Efectiu</i>	<i>Pendent Pagament</i>	<i>Crèdit Disponible</i>
CAPÍTOL VIII									
121 83101 Bestretes al personal	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	2.000.000	0	2.000.000	0	0
122 83101 Bestretes al personal	0	956.361	956.361	956.361	956.361	0	956.361	0	0
124 83101 Bestretes al personal	0	12.344.109	12.344.109	12.294.324	12.294.324	71.428	12.294.324	0	49.785
TOTAL VIII	2.000.000	13.300.470	15.300.470	15.250.685	15.250.685	71.428	15.250.685	0	49.785
TOTAL PRESSUPOST	2.673.801.852	212.220.199	2.886.022.051	2.723.174.760	2.564.972.971	76.248	2.501.200.710	221.974.050	162.847.291

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES DEL 1994. SEGON SEMESTRE

<i>Crèdit Concepte</i>	<i>Inicial</i>	<i>Crèdit Modificació</i>	<i>Crèdit Definitiu</i>	<i>Pagaments Obligació</i>	<i>Pagaments Ordenats</i>	<i>Pendent Efectiu</i>	<i>Crèdit Pagament</i>	<i>Disponible</i>
CAPÍTOL I								
121 10001 Retribucions bàsiques alts càrrecs	9.885.234	0	9.885.234	9.880.544	9.880.544	9.880.544	0	4.690
121 10002 Retribucions compl. alts càrrecs	14.619.948	0	14.619.948	14.619.948	14.619.948	14.619.948	0	0
121 11001 Retribucions bàsiques pers. eventual	85.881.858	-6.820.000	79.061.858	74.935.510	74.935.510	74.935.510	0	4.126.348
122 11001 Retribucions bàsiques pers. eventual	0	8.368.018	8.368.018	8.368.018	8.368.018	8.368.018	0	0
121 11002 Retribucions compl. pers. eventual	13.663.308	0	13.663.308	13.207.268	13.207.268	13.207.268	0	456.040
121 11003 Previsió diferència retribucions	2.986.355	-2.900.000	86.355	0	0	0	0	86.355
121 15001 Productivitat	2.225.000	0	2.225.000	2.170.186	2.170.186	2.170.186	0	54.814
121 15101 Gratificacions serveis extraordinaris	2.700.000	0	2.700.000	2.540.189	2.540.189	2.540.189	0	159.811
121 16001 Seguretat Social	26.011.297	0	26.011.297	24.443.169	24.443.169	24.412.467	30.702	1.568.128
121 16002 Previsió diferència Seguretat Social	443.000	0	443.000	0	0	0	0	443.000
121 16004 Altres règims de previsió social	400.000	0	400.000	307.464	307.464	274.018	33.446	92.536
121 16005 Assegurances del personal	0	650.000	650.000	421.591	421.591		421.591	228.409
TOTAL I	158.816.000	-701.982	158.114.018	150.893.887	150.893.887	150.408.148	485.739	7.220.131

CAPÍTOL II

121 20001 Lloguer de béns mobles	75.000	200.000	275.000	130.885	130.885	72.124	58.761	144.115
122 20001 Lloguer de béns mobles	0	925.000	925.000	925.000	925.000	904.107	20.893	0
121 20101 Lloguer de béns immobles	4.789.500	0	4.789.500	4.779.872	4.779.872	4.779.872	0	9.628
121 21001 Conservació immobilitzat material	6.293.300	-1.200.000	5.093.300	3.989.366	3.989.366	3.461.181	528.185	1.103.934
121 22001 Material ordinari no inventariable	1.545.000	100.000	1.645.000	1.645.000	1.645.000	1.469.860	175.140	0
122 22001 Material ordinari no inventariable	0	209.109	209.109	208.811	208.811	162.208	46.603	298
121 22002 Premsa, revistes, llibres...	473.800	0	473.800	419.448	419.448	414.448	5.000	54.352
121 22003 Material informàtic no inventariable	200.000	200.000	400.000	193.340	193.340	193.340	0	206.660
121 22101 Aigua, gas, electricitat...	2.873.700	1.000.000	3.873.700	3.661.988	3.661.988	3.103.487	558.501	211.712
121 22102 Carburants	278.100	0	278.100	240.000	240.000	200.000	40.000	38.100
121 22103 Vestuari	180.000	0	180.000	94.212	94.212	61.113	33.099	85.788
121 22105 Productes farmacèutics	1.000	0	1.000	0	0	0	0	1.000
121 22106 Altres subministraments	206.000	0	206.000	158.145	158.145	128.688	29.457	47.855
121 22201 Comunicacions	2.266.000	700.000	2.966.000	2.517.411	2.517.411	2.503.371	14.040	448.589
121 22301 Transports	1.000	0	1.000	0	0	0	0	1.000
121 22401 Primes d'assegurances	400.000	0	400.000	352.683	352.683	352.683	0	47.317
121 22501 Tributs	330.000	0	330.000	296.877	296.877	296.877	0	33.123
121 22602 Atencions protocolàries	762.200	0	762.200	678.687	678.687	604.337	74.350	83.513
122 22602 Atencions protocolàries	0	1.000.000	1.000.000	998.605	998.605	813.883	184.722	1.395
121 22603 Publicitat i propaganda	1.000	0	1.000	0	0	1.000	-1.000	1.000
121 22605 Reunions i conferències	1.000.000	0	1.000.000	306.935	306.935	196.650	110.285	693.065
121 22607 Formació i promoció	460.000	370.000	830.000	746.975	746.975	526.975	220.000	83.025
121 22608 Altres despeses diverses	540.000	100.000	640.000	555.797	555.797	399.021	156.776	84.203
121 22609 Relacions institucionals exteriors	2.530.000	800.000	3.330.000	1.600.229	1.600.229	1.600.229	0	1.729.771
121 22701 Neteja i sanejament	6.472.520	0	6.472.520	6.452.145	6.452.145	5.364.081	1.088.064	20.375
121 22702 Seguretat	1.000	0	1.000	0	0	0	0	1.000
121 22704 Postals	1.000	0	1.000	0	0	0	0	1.000
121 22707 Estudis i treballs tècnics	7.900.000	1.500.000	9.400.000	4.394.867	4.394.867	3.904.210	490.657	5.005.133
121 23001 Dietes, locomoció i trasllats	824.000	1.100.000	1.924.000	1.809.070	1.809.070	1.068.726	740.344	114.930
122 23001 Dietes, locomoció i trasllats	0	150.000	150.000	150.000	150.000	137.329	12.671	0
121 23101 Altres indemnitzacions	1.000	0	1.000	0	0	0	0	1.000
121 24001 Dotacions per a nous serveis	1.000	0	1.000	0	0	0	0	1.000
TOTAL II	40.406.120	7.154.109	47.560.229	37.306.348	37.306.348	32.719.800	4.586.548	10.253.881

<i>Crèdit Concepte</i>	<i>Inicial</i>	<i>Crèdit Modificació</i>	<i>Definitiu</i>	<i>Pagaments Obligació</i>	<i>Pagaments Ordenats</i>	<i>Pendent Efectiu</i>	<i>Crèdit Pagament</i>	<i>Disponible</i>
CAPÍTOL IV								
121 48001 Transferències a famílies	650.000	100.000	750.000	749.998	749.998	749.998	0	2
122 48001 Transferències a famílies	0	5.301	5.301	0	0	0	0	5.301
TOTAL IV	650.000	105.301	755.301	749.998	749.998	749.998	0	5.303
CAPÍTOL VI								
121 61001 Inversions en edificis	600.000	0	600.000	339.690	339.690	339.690	0	260.310
121 62001 Inversions en maquinària i instal·lacions	300.000	0	300.000	299.451	299.451	104.451	195.000	549
121 64001 Inversions en mobiliari i estris	240.000	300.000	540.000	178.595	178.595	178.595	0	361.405
122 64001 Inversions en mobiliari i estris	0	150.000	150.000	98.808	98.808	0	98.808	51.192
121 65001 Inversions en equip de procés de dades	5.000.000	3.500.000	8.500.000	7.874.016	7.874.016	6.318.156	1.555.860	625.984
122 65001 Inversions en equip de procés de dades	0	588.890	588.890	588.890	588.890	0	588.890	0
121 67001 Inversions en immobilitzat material	460.000	300.000	760.000	600.049	600.049	540.717	59.332	159.951
TOTAL VI	6.600.000	4.838.890	11.438.890	9.979.499	9.979.499	7.481.609	2.497.890	1.459.391
CAPÍTOL VIII								
121 83001 Bestretes al personal	500.000	0	500.000	460.000	460.000	460.000	0	40.000
122 83001 Bestretes al personal	0	456.243	456.243	450.000	450.000	450.000	0	6.243
124 83001 Bestretes al personal	0	70.000	70.000	70.000	70.000	70.000	0	0
TOTAL VIII	500.000	526.243	1.026.243	980.000	980.000	980.000	0	46.243
TOTAL PRESSUPOST	206.972.120	11.922.561	218.894.681	199.909.732	199.909.732	192.339.555	7.570.177	18.984.949

ANULLACIÓ ROMANENTS DELS EXERCICIS 1992 I 1993

01.01. Parlament de Catalunya

	<i>Pendent 31.12.93</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent pagament 31.12.94</i>	<i>Crèdits anul·lats</i>
1992:				
Capítol II	10.753.560	3.189.001	938.385	6.626.174
Capítol VI	106.813.854	71.975.594	24.435.976	10.402.284
Total	117.567.414	75.164.595	25.374.361	17.028.458
1993:				
Capítol I	40.074.318	10.074.318	30.000.000	0
Capítol II	56.570.411	49.500.473	55.890	7.014.048
Capítol VI	246.990.338	86.759.523	119.710.772	40.520.043
Capítol VIII	150.000	150.000	0	0
Total	343.785.067	146.484.314	149.766.662	47.534.091

01.02. Síndic de Greuges

	Pendent 31.12.93	Pagat	Pendent pagament 31.12.94	Crèdits anul·lats
1993:				
Capítol II	2.649.056	2.636.058	0	12.998
Capítol VI	8.100	8.100	0	
Total	2.657.156	2.644.158	0	12.998

(La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i quatre minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 68

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i les lletrades Sra. Folchi i Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació, d'Economia i Finances i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

Ordre del dia

– Debat sobre l'Informe al Parlament de Catalunya emès pel Síndic de Greuges (any 1994) (Reg. 26501) (BOPC, 313).

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, la seqüència de la qual es descabellarà d'acord amb l'article 144.3 del Reglament, sobre la tramitació parlamentària de l'Informe anual del Síndic de Greuges. Debat sobre l'Informe al Parlament de Catalunya emès pel Síndic de Greuges, de l'any 1994: té la paraula l'honorable senyor Anton Cañellas i Balcells, síndic de Greuges, per a presentar un resum del seu informe.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Anton Cañellas i Balcells): Molt honorable president del Parlament, excel·lentíssims membres de la Mesa, il·lustríssimes senyores diputades i il·lustríssims senyors diputats, comparec en el dia d'avui encara colpit per la notícia de l'atemptat de fa una estona a Madrid, un atac més dins d'una llarga sèrie d'atacs contra les persones i les institucions que evidencien que la democràcia és per a alguns l'enemic a abatre. Amb el desig que hi hagi un ràpid restabliment dels ferits, prosseguiré la meua intervenció per presentar en el dia d'avui l'Informe relatiu a l'activitat del Síndic de Greuges durant l'any 1994, que vaig lliurar al molt honorable president de la cambra el passat dia 6 de març i que, com saben, ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* el 17 de març.

El passat 4 d'abril vaig comparèixer davant la Comissió Parlamentària del Síndic de Greuges i vaig respondre les qüestions que els seus membres van tenir per convenient formular-me. Tal com vaig dir llavors, vull agrair a la Presidència de la cambra, a la de la Comissió i als seus membres i a tots vostès, senyores diputades, senyors diputats, l'esforç realitzat per a possibilitar la compareixença del Síndic pràcticament durant el primer trimestre de l'any, prioritzant la seva anàlisi sobre altres qüestions que també reclamen la seva atenció.

L'Informe manté la mateixa estructura de l'any 1993, si bé, com assenyalo en la seva presentació, s'han introduït algunes modificacions que, en la seva redacció, i amb la intenció d'ampliar la informació sobre la tasca realitzada, han

comportat un augment de la seva extensió. En aquest sentit, l'apartat de conclusions, l'hem fet una mica més extens, amb la pretensió que les conclusions amb què el finalitzem puguin ser més matisades i, per tant, més útils i entenedores per a conèixer la situació dels drets dels ciutadans de Catalunya i el funcionament de les nostres administracions públiques.

Les actuacions iniciades durant l'any 1994 han estat 2.602. La seva distribució ha estat de 891 queixes resoltes directament en el moment de la consulta o en hores immediatament posteriors; 1.683 queixes formalitzades per escrit, i 28 actuacions d'ofici, enfront de les 17 que vam fer l'any anterior. En l'annex estadístic número 3 s'acompanya la classificació per matèries, que coincideixen amb les seccions de l'Informe, dels expedients de queixa i actuacions d'ofici iniciades. En l'annex número 4 s'acompanya la classificació de les queixes i actuacions d'ofici per administracions afectades.

La major part de les queixes procedeixen de Catalunya, si bé 21 s'han rebut de la resta de l'Estat, a vegades trameses per comissionats parlamentaris o síndics de Greuges d'altres comunitats, i 6 procedien de l'estranger. Percentualment, la procedència territorial de les queixes dins de Catalunya reproduceix de forma aproximada els percentatges de població, si bé amb una desviació a l'alça de les comarques de Barcelona i a la baixa de les comarques de Lleida, de tal manera que, del territori de Barcelona, en el qual viu el 76% de la població de Catalunya, s'han rebut el 83% de les queixes, i, des de Lleida, amb el 6% de la població, s'han plantejat només el 2% de les queixes; en el cas de Tarragona, on hi viuen el 9% dels ciutadans de Catalunya, s'han rebut el 8% de les queixes, i, de Girona, amb un 9% de la població, s'ha remès el 7% de les queixes.

En l'apartat estadístic l'Informe introdueix també alguns canvis. Així, a l'annex número 5 es dona compte, mitjançant una representació gràfica, de les queixes admeses, el 76%, i de les inadmeses, el 24%. Quant a la distribució de les queixes admeses, s'assenyala que el reclamant té raó en tot o en part, a criteri del Síndic, en un 41% de casos; que té raó l'Administració en un 33% d'assumptes, i que en un 26% de les queixes admeses s'ha donat assessorament a l'interessat o s'ha tramès a un altre *ombudsman*, normalment el Defensor del Poble.

El 31 de desembre de 1994, data a la qual es refereixen totes les dades aportades, el grau d'acceptació de les consideracions que el Síndic adreça a les administracions se situa en un 79%. El percentatge de manca de resposta fins aleshores és del 14%, i el de no-acceptació de les consideracions formulades pel Síndic, del 7%.

L'altra novetat significativa en l'apartat estadístic és la incorporació d'una relació ordenada per matèries i per administracions afectades, de 195 resolucions del Síndic, amb un resum del seu contingut i la indicació de la posició presa per l'Administració: acceptació, no-acceptació o pendent de resposta.

Una breu anàlisi de l'impacte de la crisi econòmica en la nostra societat, a la llum de les actuacions del Síndic, ens va

servir l'any passat per a fer unes reflexions sobre l'ocupació i sobre l'estat del benestar, en aquell epígraf que des de l'any 1988 s'incorpora a l'Informe sota la denominació de llibre segon.

La proclamació per les Nacions Unides de 1995 com l'Any Internacional de la Tolerància, l'aprofitem enguany per a reflexionar sobre les causes de la intolerància, els límits de la tolerància i les mesures per a promoure aquesta última. Com assenyallem en aquestes reflexions, en una societat cada cop més multicultural i, a més a més, plurilingüe com la nostra, les dosis de tolerància són especialment necessàries perquè es pugui produir una integració respectuosa, no pas assimiladora, sense fractures en la cohesió social. Són molt pocs, i afortunadament marginals, els que en el nostre país s'atreveixen a defensar discriminacions per raons de raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social, proposicions que, essent fàcils de detectar i que xoquen frontalment amb les disposicions de la Constitució, poden ser afrontades amb relativa eficàcia. Això no obstant, la intolerància té formes més subtils de manifestar-se, més difícils de diagnosticar i més difícils de combatre amb èxit; gairebé sempre que se'ns ha plantejat una queixa relativa a un suposat tracte discriminatori donat a un ciutadà estranger o a un ciutadà nacional membre d'una minoria ètnica, aquests disposaven de pocs recursos econòmics. La recomanació que vam fer al Departament de Governació relativa a la necessitat de regular les condicions objectives en què es pot exercir el dret d'admissió en els locals públics, que comentem en l'apartat 11, recomanacions i suggeriments de caràcter general de l'Informe, respon a la constatació d'un buit normatiu i l'evidència de l'incompliment del desenvolupament reglamentari de la previsió d'una llei aprovada per aquest Parlament. Però no ha estat la queixa de cap ciutadà estranger d'economia potent el que ens ha permès reflexionar sobre aquestes mancances del nostre ordenament jurídic, sinó, ben al contrari, la de persones que resideixen entre nosaltres des de fa més o menys temps, però que estan situades a la banda baixa del mercat de treball quant als seus ingressos. El Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals, de 4 de novembre de 1950, estableix en el seu article vuitè el dret a la vida en família; aquest dret, tal com és perfilat pel Conveni i interpretat pel Tribunal d'Estrasburg, hauria de ser la pauta –a judici del Síndic– a aplicar en relació amb el reagrupament familiar dels immigrants estrangers residents en el nostre territori; el fet que no sigui així encara no és conseqüència d'una discussió exclusivament jurídica: al costat de la necessitat de prendre mesures per a garantir que la vida de la família dels immigrants es pugui desenvolupar en el nostre país amb uns mínims de suficiència econòmica –cosa amb la qual estem d'acord–, s'evidencia la por més o menys fonamentada de perdre, que ens arrabassin aquesta situació en què vivim, que segons els casos podem qualificar de relatiu o gran benestar econòmic.

En aquest Informe m'he vist obligat a manifestar la meua preocupació davant la timidesa de les actuacions adreçades a

permetre o facilitar la integració dels immigrants estrangers, com també davant l'augment de brots –per bé que esporàdics– d'actituds racistes o xenòfobes. Els immigrants que arriben al nostre país tenen, en general, un desig sincer d'integrar-se en la nostra societat i que aquesta societat sigui també la seva. Penso que no estem aprofitant aquesta bona disposició. Davant les actituds de rebuig amb què moltes vegades els immigrants estrangers es troben, alguns tenen la comprensible reacció d'accentuar aquells aspectes de la seva identitat que més els allunyen de nosaltres, amb la qual cosa estem alimentant una espiral d'incomprensió i d'intolerància. Tal vegada aquest rebuig social té el seu origen, en part, que no hem entès o no hem sabut explicar que la relació entre l'immigrant i la nostra societat, la societat d'acollida, no és una relació de donació gratuïta de la nostra societat, on aquesta dóna generosament en detriment dels nacionals, sinó que els immigrants també aporten clares contraprestacions.

Si volem evitar que els immigrants estrangers vegin aquesta societat com quelcom aliè i hostil, cal que ens comportem solidàriament. Això no vol dir que les fronteres s'obrin de bat a bat, sinó simplement, i per exemple, no sotmetre'ls a una pressió policial d'especial intensitat, evitar la seva explotació laboral i respectar les seves arrels culturals des de l'exigència de respecte recíproc a les tradicions i les pautes de conducta generalment admeses entre nosaltres, ja que, com diem en el llibre segon d'aquest Informe, la tolerància ha de ser bilateral, no unidireccional. En aquest sentit, per intentar ajudar a evitar l'explotació laboral, hem col·laborat amb l'OIT en un estudi sobre l'eficàcia de la legislació antidiscriminatòria en relació amb els immigrants estrangers i les minories ètniques en el món del treball, i que expliquem en el capítol dedicat a actuacions d'ofici. La tolerància no és sinònim d'inhibició, de passivitat davant de qualsevol manifestació o qualsevol acció dels altres, la tolerància ha de cessar davant dels capteniments individuals o col·lectius que vulneren el marc de referència consagrat pels drets humans; en conseqüència, no hem d'acceptar pràctiques que ens siguin contràries amb el pretext d'un cert relativisme ètic, segons el qual no podem imposar els nostres models culturals. És per això que la tolerància ha de cessar davant d'aquells que, com en el cas d'algunes sectes, sota el pretext de creences diferents, sotmeten els menors a una formació, a unes pràctiques que considerem greument perilloses per a la seva dignitat com a persones, o aquells que fan apologia de les idees intrínsecament dolentes que avui celebrem que van ser derrotades fa més de cinquanta anys.

La llavor de la intolerància no distingeix entre nacionals i estrangers, sinó que arrela sobre la base de les diferències: diferències de creences, d'opinions, diferències econòmiques i diferències físiques. És per això que en aquest Informe assenyallem que, si ens remuntàvem en el temps, uns quants informes, uns quants anys enrere, hauríem de recordar que en alguna ocasió –que afortunadament no tenim notícia que s'hagi repetit– el dret d'admissió en establiments públics a què abans ens hem referit en relació amb els immi-

grants estrangers havia estat controvertit pel fet d'invocar-lo per privar l'accés a un local públic, una discoteca, concretament, a joves correctament vestits que patien una disminució psíquica lleugera, per bé que aparent; la raó adduïda per la propietat de l'establiment era la reacció adversa, intolerant, per tant, d'una part de la clientela, molesta per la presència de persones diferents i que dissonaven en aquell entorn.

Senyores diputades, senyors diputats, amb aquestes consideracions hem volgut, en aquesta seu i des d'aquesta tribuna, recordar que el compromís que vam assumir els homes i les dones de Catalunya, en aprovar l'Estatut d'autonomia, de prosseguir una història d'afirmació i respecte dels drets fonamentals i de les llibertats públiques de la persona i dels pobles requereix estar vigilant i actuar amb diligència i amb fermesa en la seva defensa i en el seu desenvolupament.

Un dels serveis que la institució del Síndic ofereix als ciutadans és el que en l'Informe exposem sota el títol «La consulta diària»: l'any 1994 comptabilitzem un total de 1.357 visites en aquest servei d'atenció al ciutadà. Com expliquem en l'Informe, bàsicament es tracta d'analitzar en un primer moment si l'assumpte exposat pel ciutadà qüestiona alguna actuació de l'Administració i si el Síndic de Greuges hi pot intervenir. En el cas que el Síndic hi sigui competent, s'orienta el promotor sobre el procediment per formular la queixa, se'n selecciona la documentació més significativa per a la investigació i, si és el cas, es recullen per escrit les manifestacions del ciutadà que té dificultats per complir personalment la formalitat requerida en l'article 13.1 de la Llei del Síndic, que estableix que les queixes li han de ser presentades per l'interessat mitjançant un escrit raonat i acompanyat dels documents que poden servir per aclarir el cas. En altres ocasions s'indica als ciutadans que han de plantejar prèviament el seu cas a l'Administració competent per tal que resolgui allò que escaigui sobre la seva pretensió.

Voldria fer observar, senyores diputades, senyors diputats, que en moltes d'aquestes visites i de les que tenen lloc amb motiu de la tramitació d'una queixa ha estat relativament freqüent la manifestació de suspicàcies sobre la voluntat real de resoldre un afer per part de les administracions, els seus gestors, els dirigents polítics, l'Administració de justícia o el mateix Síndic de Greuges. Davant d'això ens resulta inevitable preguntar-nos el perquè de la malfiança a què ens hem referit de no pocs ciutadans que acudeixen a la institució en relació amb les intencions o els capteniments dels gestors públics, dels governants i, podríem afegir-hi, dels polítics en general. En aquest punt —i amb tota la cautela i admetent de bell antuvi tota opinió raonada que sostingui una altra cosa— ens sembla que en part aquesta actitud és deguda a la intolerància que ha començat a instal·lar-se en no pocs comportaments polítics i mitjans de comunicació. És cert que l'opinió pública ha estat sacsejada per casos greus d'irregularitats que són responsables, en bona mesura, d'aquesta desconfiança; ara bé, pensem que també hi influeix la profusió de desqualificacions dels adversaris polítics sense raonar l'error de les seves accions o de les seves

opinions, la qual cosa dificulta en gran mesura que el ciutadà del carrer pugui ponderar els interessos en presència, en no deixar-se lloc per al matís ni per al dissentiment parcial que suposa a la vegada l'acceptació parcial dels postulats o les raons de l'altre.

Si els hagués de dir quines són les dues coses que en aquests moments més em preocupen com a síndic, els diria que, d'una banda, aquest creixement de la intolerància, en tant que es pot projectar sobre el conjunt de la vida social i dificultar un projecte de vida en comú i fer impossible la confiança en la solució raonable i justa de qualsevol problema amb el qual ens haguem d'enfrontar; d'una altra, el repte de mantenir la cohesió social enfront dels desequilibris econòmics que porten a la marginació.

Davant la Comissió del Síndic de Greuges, fa uns dies deia que, en abordar les qüestions que són objecte de consideració en el capítol de serveis socials, es pot reflexionar des de dos punts de vista: el dels recursos disponibles, la seva utilització, les mancances que tenim, i, un altre de més general, sobre el model de societat, la societat en la qual estem, la societat cap a on volem anar. D'acord amb el primer procés de reflexió, que és sobre el qual es basteix l'Informe, constatem que les places per a malalts crònics terminals i gent gran en centres socio-sanitaris adequats són inferiors a la demanda i que, en conseqüència, s'hauria d'incrementar el seu nombre i, alhora, potenciar l'assistència domiciliària i els programes de suport a les famílies. També hem constatat que, malgrat els progressos assolits pels darrers anys, l'oferta disponible de places residencials a Catalunya per a persones amb disminució psíquica profunda i de residències i pisos assistits per a persones amb disminució psíquica lleugera i mitjana encara no respon a tota la demanda. D'altra banda, sabem que les despeses de manteniment d'allò que ja tenim en marxa fan difícil realitzar en un futur immediat noves inversions al ritme que segurament caldria.

El nombre de persones que depenen de l'assistència social per a atendre les despeses diàries augmenta; un exemple n'és que s'ha duplicat el nombre de sol·licituds per ser beneficiari del programa de renda mínima d'inserció, el PIRMI, entre els anys 1991 i 1994. Entre els sol·licitants del PIRMI ha augmentat el nombre de persones que, totalment inserides en la societat, només necessiten una col·locació o un lloc de treball, que no se'ls ofereix. L'augment de les demandes d'atenció social, precisament en un moment en què són grans les dificultats financeres per a atendre l'actual nivell de despesa social, va moure'ns a plantejar en l'Informe de l'any 1993, com els he recordat abans, una reflexió sobre l'estat del benestar, que vam titular «L'impacte de la crisi econòmica en la nostra societat», en què advocàvem per cercar alternatives que permetessin mantenir-lo. Ens ha semblat percebre —i ho dic amb gran satisfacció— un consens bastant general entre totes les forces socials i polítiques a defensar l'adopció de mesures de reforma amb el propòsit de salvar l'estat de benestar. Ara bé, les mesures per fer-ho possible, avui encara vagues i imprecises, s'hauran de definir, i caldrà fer-ho aviat.

És important gestionar bé els recursos públics disponibles, encertant el disseny de programes de suport de la col·lectivitat en aquelles persones que es troben en una contingència de necessitat. El programa del PIRMI, en aquest sentit, es mereix una valoració altament positiva. És imprescindible, tanmateix, encertar les mesures que fomentin l'ocupació, i és per això que hem destacat en l'Informe els elements positius de la reforma laboral d'aquesta perspectiva, tot i assenyalant uns aspectes on ens sembla que cal enfortir la protecció social en relació amb els treballadors amb contractes d'aprenentatge o a temps parcial. Però segurament tot això, que és molt important, és importantíssim, encara no és suficient.

Igual que la tolerància té uns límits, també els té la protecció social, com a manifestació de la responsabilitat social enfront dels membres de la societat. Té uns límits positius i uns límits negatius, un llindar per sota del qual, si s'abandona la persona a la seva sort o adversitat, hi ha el perill cert que es despengui del grup i esdevingui un ciutadà amb drets només nominals; un llindar per sobre del qual es fomenta la no-assumpció de les pròpies responsabilitats personals, familiars o de la unitat de convivència de què es tracti, i es dona ales a la ineficiència i, en definitiva, s'impedeix l'atenció social a aquells que veritablement la necessiten. Trobar el punt d'equilibri és molt difícil, però aquest és el gran repte que tenim plantejat i que va més enllà de la mera gestió. És molt important gestionar bé, però no és suficient, sinó que cal entrar de ple en el món de les idees, dels ideals, de les il·lusions col·lectives; en tot això, vostès, senyores diputades, senyors diputats, tenen, com a representants del poble de Catalunya, molt a dir, tenen la responsabilitat de fer aquest exercici d'imaginació.

Al llarg de l'Informe hem assenyalat també àmbits de l'actuació administrativa que han experimentat progressos, com, per exemple, les millores en la infraestructura d'alguns centres penitenciaris i el tractament dels interns per tal de possibilitar la seva reinserció social. Hem subratllat també modificacions normatives que han vingut a corregir situacions injustes o perjudicials, com ara la reobertura dels terminis per a sol·licitar ajudes als contagiats del virus de la sida, com a conseqüència d'actuacions del sistema sanitari públic, però persisteixen, en la nostra opinió, mancances normatives i dèficits en el funcionament de les nostres administracions.

Tot seguit em referiré a alguns d'aquests aspectes que comentem, junt amb molts d'altres, a bastament, en el nostre Informe. En altres ocasions m'he referit que l'enquistament de la situació d'atur té com a efecte més punyent —no poques vegades— la pèrdua de l'habitatge. De tant repetir-ho pot sonar a la cançó de l'enfadós, però hi ha una coincidència general a considerar la pèrdua de l'habitatge com una de les causes econòmiques que aboquen més freqüentment les persones a la marginació. És per això que he d'insistir en la demanda a les administracions competents d'una especial sensibilitat per a acarar i per a ajudar a resoldre el problema de la manca d'habitatge.

La sensibilitat de la societat davant els problemes mediambientals ha crescut, però sovint la seva traducció en mesures eficaces és molt lenta. En l'Informe destaquem les insuficiències del marc normatiu regulador de les activitats molestes i insalubres, la utilització poc enèrgica de les facultats que el marc vigent ja reconeix a les administracions públiques i els problemes de gestió amb què es troben alguns ajuntaments per a fer complir la normativa, tot i tenir la voluntat política de fer-ho. El resultat final de tot això és que sovint les persones afectades per una activitat d'aquesta naturalesa no veuen respectat el seu dret a un medi ambient adequat per al desenvolupament de la persona sense que les seves demandes adreçades a les administracions serveixin de gran cosa. La formulació antecedent té l'asèpsia de les formulacions jurídiques, però al darrere hi ha, senyores diputades, senyors diputats, per exemple, persones desesperades per no poder dormir com a conseqüència de sorolls fragorosos que tothom els diu —el Síndic també— que no tenen l'obligació de suportar.

Les administracions han exhibit una bona disposició a atendre les consideracions del Síndic en l'àmbit de la gestió i la recaptació tributàries —en l'Informe en posem diversos exemples—, però em sembla important insistir en la necessitat de millorar encara més els mecanismes de coordinació entre les administracions titulars dels tributs i aquelles que n'efectuen la gestió o la recaptació.

En sanitat destaquem l'esforç realitzat per a equilibrar el pressupost i la despesa sanitària i també la tasca d'avaluació dels serveis i prestacions sanitaris i sòcio-sanitaris duta a terme particularment per les unitats d'admissions i atenció a l'usuari, en la mesura que suposa veure i tractar l'usuari com un client i no com un mer administrat. Tot i ser conscients que els recursos econòmics són limitats, he de fer-me ressò de la preocupació i el neguit de les persones que veuen demorada la seva intervenció quirúrgica i que en algunes ocasions l'existència d'una llista d'espera de determinada extensió suposa a la pràctica una denegació d'assistència. Si el sistema públic no li dona resposta, entenc que s'hauria d'assumir el rescabament de despeses de la intervenció privada, després d'un estudi rigorós de les circumstàncies concurrents en el cas i l'acreditament de la urgència de la intervenció. Pot semblar un contrasentit que sigui aquest problema, que no és privatiu del nostre país —és estrictament de recursos econòmics, per a atendre la factura de la intervenció, i no de manca d'infraestructura material humana—, que el síndic advoqui pel rescabament de la despesa. Entenem que seria preferible la intervenció de la xarxa pública, encara que s'hagués de pagar a crèdit, però el que ens sembla no admissible és la mera denegació d'assistència.

En relació amb el consum, hem recomanat a l'Administració competent que dicti les normes reglamentàries que permetin fer efectius els drets que les lleis vigents reconeixen als consumidors i usuaris. Així hem insistit en la necessitat que els ajuntaments titulars del servei de subministrament d'aigua potable reglamentin les seves relacions amb els abonats. Actualment, en la majoria de municipis

pis aquest servei públic continua regint-se pel Reglament de verificacions elèctriques i regularitat en el subministrament d'energia, que s'hi aplica per analogia. També hem fet diverses gestions amb el Departament de Comerç, Consum i Turisme en relació amb l'extensió de l'obligació dels establiments oberts al públic de disposar d'un model unificat de fulls de reclamació.

En l'àmbit dels serveis socials volem destacar l'esforç realitzat per a reduir les llistes d'espera dels Equips d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència, els EAIA, tal com vam demanar al conseller de Benestar Social, però hem de reiterar la greu preocupació que ens produeix encara la persistència d'alguns casos de menors, amb situació de risc social, que no poden ser immediatament tractats o que, diagnosticats, veuen demorada l'efectivitat de la mesura escaient per falta de recursos socials suficients. Aquest és un altre cas de llista d'espera que hauria de merèixer, en la meua opinió, tot el seu recolzament, senyores diputades, senyors diputats, per solucionar-se en un termini relativament breu.

En l'Informe hem dedicat una especial atenció a la relació entre els infants i la televisió, amb la finalitat de plantejar la possibilitat de fer un ús adequat i formatiu del seu potencial, la qual cosa requereix el concurs de les cadenes de televisió. També m'ha semblat necessari referir-me críticament a l'Informe a reportatges àudio-visuals o gràfics que exhibeixen a menors relacionats amb fets delictius, com a imputats o com a familiars d'aquests o fins i tot com a víctimes, ignorant l'especial protecció que segons les normes jurídiques els infants mereixen.

En relació amb l'ensenyament i cultura vam mostrar la nostra preocupació davant l'aplicació d'uns criteris d'admissió en els centres basats en la proximitat del domicili particular, que en ocasions poden comportar una concentració d'alumnes d'ètnies diferents en uns centres concrets d'una població que no respon a la proporció existent en el seu conjunt i que pot alimentar actituds xenòfobes. És per això que valorem molt positivament les instruccions fixades pel Departament d'Ensenyament per a evitar que es produeixin aquests fets.

També en relació amb el Departament d'Ensenyament hem formulat alguns suggeriments de caràcter general, uns dels quals han estat acceptats –així, per exemple, en relació amb el règim de permanència en estudis de formació professional– i uns altres no –com ara, per exemple, sobre la necessitat d'informar els centres de la normativa, dels drets i deures dels alumnes, per tal d'evitar-ne aplicacions incorrectes, que sovint generen indefensió i/o condemnen les actuacions sancionadores, justificades, a esdevenir ineficaces.

Senyores diputades, senyors diputats, en aquest repàs accelerat del sumari de l'Informe, permetin-me recordar que en l'àmbit penitenciari ens referim a la massificació de les nostres presons com al seu problema més gran i a la necessitat de, si més no, construir un nou centre penitenciari, alhora que advoquem per l'adopció de mesures alternatives a la presó en l'àmbit de la petita i mitjana criminalitat per a aconseguir la resocialització del delinqüent i el rescabala-

ment de la víctima. Per raons d'equitat i de solidaritat social, hem recomanat en l'Informe l'adhesió de l'Estat espanyol al Conveni europeu sobre la indemnització a les víctimes de delictes violents, de 24 de novembre de 1983. En aquesta mateixa línia, fa pocs dies el ministre de Justícia i Interior va informar de l'aprovació pel Consell de Ministres del Projecte de Llei d'ajudes i assistència a les víctimes dels delictes violents. Tot i que no hi ha entre ambdós fets una relació de causa-efecte, ens congratulem d'aquesta coincidència.

No vull concloure sense dir dos paraules sobre el desè aniversari de l'aprovació per aquest Parlament de la Llei reguladora del Síndic de Greuges, de 20 de març de 1984. Com vostès saben, des del 20 de març de l'any passat fins al 20 de març d'enguany, de 1995, hem celebrat alguns actes i organitzat algunes activitats amb la finalitat de fer balanç de la feina feta i preparar-nos per a millorar el nostre servei als ciutadans de Catalunya. Des d'aquesta tribuna vull agrair el suport que tota la cambra, i en especial la seva Presidència, ens ha dispensat per fer-ho possible.

Senyores diputades, senyors diputats, una vegada més, moltes gràcies per la seva atenció i la seva col·laboració.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor síndic. Ara el debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, les quals podran ser d'un màxim de quinze minuts per a fixar posició. L'ordre serà de menor a major. El Grup Parlamentari Mixt: senyor Reguant, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president; des de l'escó, amb motiu de la brevetat que penso donar a aquesta intervenció. Des de la màxima consideració i estima per la figura del síndic de Greuges, senyor Anton Cañellas, agrair-li la seva presència aquí, el contingut de la seva intervenció i el contingut del seu Informe, que m'he llegit de manera detinguda i acurada. Vull remarcar i agrair també el seu posicionament valent per a assenyalar aquelles mancances que a voltes ens fan contradir Govern i oposició i que resulta que ell les assenyala, doncs, a voltes en un sentit, a voltes en un altre sentit. Però, en tot cas, queda en relleu que la tasca que fa la Sindicatura és absolutament imprescindible.

Si no, del seu llibre primer, en la primera part i en les seves seccions, es pot passar revista que per fer aquesta tasca es necessita un esforç, un rigor i un treball quotidià amatent i permanent. Les conclusions de la part segona del llibre són precisament les que es desprenen de la part primera i del conjunt de la seva interpretació. I, pel que fa a la part tercera i als seus deu annexos, també són dignes de consideració i responen a una realitat palesa.

Del llibre segon, la seva reflexió, que aquí n'ha fet, en fi, unes pinzellades, respecte a l'impuls que des de la Sindicatura de Greuges es dona a la Resolució 48/126, de l'Assemblea General de les Nacions Unides, que va proclamar l'any 1995 com a Any Internacional de la Tolerància, em sembla que això ha ocupat un espai important en el seu discurs, ja que no endebades ell valora –i crec que és una reflexió que tots ens podem fer– que sense tolerància difícilment hi pot haver justícia social, cohesió social, equilibri social.

És per això que em sembla que cal felicitar la Sindicatura de Greuges, en la persona del seu síndic, i el seu equip de col·laboradors i animar-los que persisteixin en aquesta tasca, que és, si més no, clarificadora i que és un punt de referència per a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, en compliment d'allò que disposa l'article 30 de la Llei de Catalunya 14/1984, de 20 de març, se'ns posa davant l'Informe al Parlament de Catalunya, emès pel Síndic de Greuges, corresponent a l'any 1994.

El passat 4 d'abril vàrem debatre en Comissió l'Informe en presència de l'honorable síndic senyor Cañellas, de l'adjunt al síndic, senyor Bartlett, Secretaria General, cap de Gabinet i assessors d'Àrea. Ja en Comissió vàrem manifestar el Grup Parlamentari Popular el nostre suport i la nostra felicitació, que avui reitero a tots ells i a tot l'equip, pel seu treball i per les innovacions introduïdes en la redacció de l'Informe. Informe que no varia la divisió en dos llibres, el primer dels quals es divideix en tres parts: la primera, dedicada a l'exposició de les actuacions de la Sindicatura durant l'any 1994; la narració de les queixes rebudes o de les actuacions d'ofici dutes a terme continua essent l'eix de l'Informe, reflex dels problemes suscitats pels ciutadans de Catalunya. La segona part, dedicada a les conclusions que es deriven de les actuacions realitzades per l'honorable síndic durant el 94, agrupades per capítols, donat el treball realitzat en les tretze seccions, o, millor dit, les tretze àrees en què s'organitza la institució del Síndic, a les quals farà referència més endavant. A la tercera part hi trobem les dades generals de les actuacions, agrupades en diversos annexos de contingut bàsicament estadístic; cal destacar la innovació estadística del grau d'acceptació de les queixes i les consegüents referències del Síndic adreçades a departaments de la Generalitat, diputacions provincials, perifèrica i ajuntaments.

Del nombre de recomanacions fetes per l'honorable síndic, i parlant d'ajuntaments, corresponen tres recomanacions a ajuntaments governats per Iniciativa per Catalunya, un per Esquerra Republicana, tres ajuntaments independents, vint-i-quatre pel Partit Socialista de Catalunya —entre ells el de Barcelona— i trenta ajuntaments governats per Convergència i Unió. És interessant comprovar el grau de compliment per part de les administracions, en aquest cas la municipal i autonòmica, envers els suggeriments, recomanacions o recordatoris que el Síndic adreça a totes elles. I ens trobem que, de 30 recomanacions a ajuntaments corresponents al Govern de Convergència i Unió, 9 recomanacions varen ser acceptades; 5, no es varen acceptar; 2, parcialment, i 14, pendents de resposta. De les 24 corresponents al Partit Socialista de Catalunya, Barcelona ciutat, de 17 recomanacions o suggeriments se n'han acceptat 8, 2 que no i 7 estan pendents de

resposta. Dels restants ajuntaments governats pel Partit Socialista de Catalunya, 9 varen acceptar els suggeriments; 1, no acceptada, i 13 ajuntaments, pendents de resposta.

Les queixes resoltes, les queixes que han donat lloc a expedient a les actuacions d'ofici —com molt bé ha dit l'honorable síndic— han donat un total de 2.602 actuacions, i cal tenir en compte que el rànquing de queixes i actuacions d'ofici l'encapçala l'Administració de la Generalitat de Catalunya, amb 596, seguida de 539 queixes de l'Administració municipal; l'Administració central, amb 163 queixes; 134, la judicial; 58 a universitats i col·legis; 126 a les privades, i 5 a d'altres.

La Sindicatura no és una institució creada per recollir i procurar resoldre les queixes dels ciutadans en general, sinó només aquelles que afecten la relació d'aquests ciutadans amb qualsevol àmbit de l'Administració; per tant, en aquest sentit remarcariem, després de veure el mostreig del resultat a les respostes a les actuacions de l'honorable síndic, del «no sabe, no contesta», crec que és molt preocupant el grau d'incompliment, tant per part de l'Administració municipal i autonòmica, a l'hora de respondre i solucionar aquelles queixes que els ciutadans de Catalunya adrecen com a últim recurs a l'honorable síndic.

Les dades abans esmentades corroboren les paraules en comissió de l'honorable síndic, que a l'Administració li manca eficàcia; li manca eficàcia i prova d'això, i amb les dades de l'Informe, l'Administració municipal l'any 94, dels 506 municipis incoats a Catalunya, el 47% no ha respost a la queixa o expedient d'ofici que ha iniciat la Sindicatura de Greuges. Crec que és molt greu i és molt preocupant aquesta manca i aquest incompliment.

En les consideracions finals el Síndic de Greuges fa un seguit de recomanacions que afecten de ple als ajuntaments; el Síndic recorda als ajuntaments que és il·legal condicionar algunes llicències urbanístiques a la consecució dels fets que, tot i ésser d'interès públic, són condicions no previstes pels planejaments i les normes urbanístiques. El Síndic també considera que els ajuntaments haurien de fer un ús més generalitzat de les atribucions que legalment tenen conferides per aprovar les ordenances que regulen matèries mediambientals en el seu territori. I hem escoltat, fins i tot, com molts i molts ciutadans es queixen pel tema dels sorolls. Que s'actui amb més contundència sobre infraccions mediambientals; el Síndic demana més capacitat de gestió per a exercir la seva responsabilitat municipal sobre activitats classificades, coordinació entre administracions titulars dels tributs a pagar pels contribuents i l'Administració que gestiona el cobrament d'aquests per tal de millorar i reduir el nombre tan important de problemes dels contribuents amb l'Administració.

El Síndic ens expressa la preocupació davant la lentitud amb què es tramiten alguns procediments. La tasca de la Generalitat de Catalunya per a millorar la gestió a l'Administració local no és ni serà gens fàcil, però evidentment que no admet excuses davant la manca d'eficàcia a l'Administració més propera al ciutadà. La Generalitat, mitjançant el Depar-

tament d'Urbanisme, de Medi Ambient, té molt a dir i molt a fer; la Direcció General d'Administració Local, també; s'ha de posar en feina i ben feta i cal recordar-li, com en anteriors informes del Síndic ja se'ns denunciava, la manca d'informació que els equips de govern municipal neguen o retarden als regidors de l'oposició o als ciutadans que ho sol·liciten.

L'incompliment en municipis a portar a terme mocions de censura o les traves per portar a terme un referèndum municipal..., són vostès, senyores i senyors del Govern, des de les respectives conselleries, responsables de millorar o d'empitjorar el funcionament en la gestió, transparència i eficàcia de la pròpia Administració local.

Si comparem ara les dades, en primer lloc, l'estadística ens mostra que de les 76 recomanacions portades a terme pel Síndic corresponents als diferents departaments del Govern de la Generalitat, 39 varen ser acceptades, 10 acceptades parcialment, 19 no acceptades i 8 pendents de resposta. Si comparem les dades de l'Informe del 93 amb el 94, ens adonarem que les queixes de l'Administració del Govern de la Generalitat han crescut considerablement: de 484 queixes, l'any 93, s'ha passat a 596, el 94. S'ha crescut un 23% en les queixes adreçades al Govern de la Generalitat.

Repasant per departaments i comparant un any amb l'altre, veiem que les queixes al Departament de Presidència són el mateix nombre, un total de 24. Baixen les queixes a Economia i Finances, Cultura, Política Territorial; es mantenen les queixes a Justícia, Medi Ambient; baixa Sanitat; continuen elevades les queixes a Benestar Social i es dispara a Ensenyament. L'any 93 varen ser 88, i en l'Informe del 94 són 290, tot i que per l'asterisc que ens marca el Síndic en aquest Departament, 92 queixes pertanyen a la no-substitució de baixes de professorat el personal docent. Alerta, doncs, a la secció 7 d'Ensenyament: en llegir la introducció, la tipologia de les queixes, el nombre d'aquestes i el seu contingut, a què fan referència, com l'accés als estudis no universitaris, a concessions d'ajuts de beques, a la manca de places a les llars d'infants, retorn de taxes per drets d'examen, a les nombroses queixes relatives a l'accés a la universitat per manca de places universitàries, problemes en les preinscripcions, problemes a les taxes i problemes greus relatius a la funció pública docent. I a les conclusions del Síndic, vostès, senyores i senyors del Govern, s'hauran adonat del desgavell que tenen a Ensenyament i la manca de sensibilitat que vostès tenen pel futur de Catalunya.

És cert que Sanitat —com molt bé deia l'honorable síndic— ha millorat, en part, en la gestió, però malauradament continuen les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques, ja que el neguit i la preocupació de les persones que veuen demorada la seva intervenció encara es manté. Els recursos econòmics disponibles són escassos i l'ús d'aquests s'ha de millorar, a fi de reduir les llistes d'espera dels malalts i cobertura a les necessitats d'operació i intervenció a aquests.

Fa pocs dies m'explicava una senyora que, adreçada a l'Hospital Clínic de Barcelona per problemes de ronyó, ha-

vent-se d'adreçar a Urologia i un cop segellada la seva papeleta per poder-hi accedir, després d'un mes i mig, doncs, de les seves visites i de, pràcticament, veure que se li ha d'extreure un ronyó, no es posa d'acord l'equip mèdic, en aquest cas de l'Hospital Clínic, d'Urologia, i envien aquesta senyora o adrecen aquesta senyora que s'adreça a algun metge especialista particular perquè ells no es veuen amb cor de donar-li resposta. Crec que això va en la línia que ens acabava de comentar l'honorable síndic i del que ens demanava, que aquestes persones que han cotitzat i que han cotitzat una colla d'anys i que potser, fins i tot, són molt joves, tingui una solució, i que aquesta solució vingui donada pel pagament de la mateixa intervenció.

La població avança cada cop més a ser gent gran a Catalunya. I posaré un exemple, un exemple petit: al meu poble, d'aquí a nou anys, sobre el 2004, d'una població de 9.500 habitants, el 25% seran majors de seixanta-cinc anys. Això suposa que l'Administració local i, evidentment, l'autònoma es plantegin d'immediat planificar les infraestructures necessàries per a un proper futur per tal de donar cobertura a les necessitats que ens sorgiran. En aquests moments ja són deficitàries i no es pot donar cobertura a les necessitats presents de centres socio-sanitaris adequats als malalts crònics i als malalts terminals. Fa molta falta incrementar i potenciar l'assistència sanitària domiciliària.

Els anys de vida s'allarguen, els naixements decreixen. A Catalunya naixien 112.181 infants l'any 1982, i la xifra de l'any 1993 va ser de 55.745 infants, quan per un creixement zero dels sis milions d'habitants a Catalunya haurien de néixer entre 80 i 85.000 infants l'any. Si no es redreça la tendència, l'any 2000 els de més de seixanta-cinc anys seran o serem més que els de menys de quinze anys. La baixa natalitat està relacionada amb els problemes actuals que pateix la nostra societat: l'atur, la dificultat per aconseguir habitatge, una vida complicada, una vida competitiva, costosa, viscuda a ritme trepidant, marginació, pobresa. Per tant, la nostra societat catalana, dins de cinc a deu anys, tindrà unes altres necessitats.

La nostra societat avança cap a uns altres camins, com fa molt poca estona hem escoltat per l'honorable síndic. Ens faran falta molts centres de dia, residències assistides, més places per a residències per a la gent gran, residències per a disminuïts psíquics lleugers o profunds, proporcionar la descàrrega familiar, ja que avancen, com molt bé vostès saben, noves malalties ja conegudes com l'Alzheimer o la demència senil.

El Síndic, en les conclusions, valora positivament la implantació del PIRMI, però el preocupa —i també a nosaltres— el fet que des de 1991 a 1994 s'hagi duplicat el nombre de sol·licituds per ser-ne beneficiari, i que aquestes persones, totalment inserides a la societat, només necessiten una col·locació que ningú els ofereix. I remarca el Síndic que cal també augmentar les probabilitats de trobar feina als més grans de quaranta-cinc anys, ja que el salt tecnològic és una de les causes de l'alça de l'atur en aquest segment de la societat.

La reforma laboral durant l'any 94 s'ha mostrat eficaç en part per generar ocupació, però no és suficient, i la mostra és el creixement de sol·licituds al PIRMI i la manca d'oferta a un lloc de treball als més grans de quaranta-cinc anys. Què falta, doncs? Més indústries, més empresaris, menys pressió fiscal, menys despesa sumptuària per poder crear llocs de treball. Res de nou per al nostre Grup Parlamentari, ja que hem denunciat al llarg del debat de política general, fins i tot al d'incendis i al de pressupostos, que el Govern, per manca de previsió i de donar suport sistemàtic a una política econòmica al Govern de l'Estat, ha anat empobrint, ha anat deixant al marge una part dels nostres conciutadans abocats a la ruïna, al fracàs i a la marginació. El Govern ha deixat una part dels nostres conciutadans de Catalunya en un vaixell ple de forats i a la deriva.

La Sindicatura, igual que el nostre Grup Parlamentari, hem vingut reclamant la creació de la figura del síndic adjunt per als menors per tal de defensar i protegir els drets dels infants. L'honorable síndic ens ha anunciat o ens va comentar en el debat de comissió del passat dia 4 la gran illusió que té per designar per a aquest any 95 el càrrec adjunt al síndic per a la defensa dels drets als infants, tal com mana l'article 34 de la Llei 14 de 1984. Si això és així, la nostra sincera felicitació. Desitgem que aquesta nova aportació comporti gaudir l'any vinent d'un informe específic en defensa dels drets dels infants.

El temps és curt i el llum se m'ha encès, i l'anàlisi és molt llarga. A qüestions importants com la droga, la sida, la reinserció social dels reclusos, la possibilitat d'ampliar el treball dins les presons, la violència en les imatges televisives a casa nostra adreçades als nostres joves i infants, la manca d'informació de la nova llei –la LAU, conclusió derivada de la consulta, tan important, diària, que manté l'honorable síndic i el seu equip–, els treballadors estrangers, la salut mental i tants i tants problemes que afecten la nostra societat, no m'hi puc referir. Però sí que els vull dir a tots vostès que treballarem: prenem consciència una vegada més de les conclusions, reflexions, suggeriments que el Síndic ens adreça, a vostès, el Govern, i a nosaltres, l'oposició, mitjançant l'Informe, fidel exemple dels problemes quotidians a casa nostra. L'honorable síndic aquest any, en el llibre segon, ens aporta una reflexió sobre l'Any Internacional de la Tolerància. El Síndic, tot aprofitant l'ocasió que l'Informe anual al Parlament de Catalunya li brinda i en virtut de les seves atribucions i obligacions, apella al Parlament de Catalunya perquè promogui les mesures que consideri escaients per al foment entre els ciutadans de Catalunya de la difusió d'una cultura de la tolerància i el respecte als altres i a les seves diferències. En definitiva, el síndic propugna que tots plegats, tots junts, des de les responsabilitats respectives, intentem que les divergències de creences o d'opinions es manifestin des del respecte a la dignitat intrínseca de la persona humana. Les forces polítiques tenim en una societat democràtica responsabilitats que no podem defugir, uns des del Govern, els altres des de l'oposició, que aquest Any Internacional de la Tolerància ens serveixi com a punt de mira a

vostès, el Govern, i a nosaltres per a aconseguir millorar la malmesa qualitat de vida dels catalans.

Sols em resta, en nom del Grup Parlamentari Popular, donar les gràcies al Síndic de Greuges per la seva aportació a assolir una societat més tolerant i, com molt bé diu en l'Informe, «on, per ser diferent, ningú no faci nosa a ningú».

Res més, i moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Un any més, comentarem l'Informe del Síndic de Greuges, en nom del Grup d'Iniciativa.

Aquest any, i en vam fer ja molta menció a la Comissió, el Síndic divideix, com sempre, en dos llibres el seu Informe. Jo començaré, sobretot en un dia com avui, a parlar molt breument del segon llibre, que és l'informe sobre la tolerància. Ho vam fer, tant la senyora Montserrat com jo, a la Comissió de Justícia, però crec que avui, que el líder de l'oposició a nivell d'Estat ha patit un atemptat absolutament intolerant, crec que més que mai les afirmacions del Síndic que ens fa en aquest segon llibre, de la tolerància, avui dia són més vigents. La tolerància és fonamental en el nostre país, i té uns límits, aquesta tolerància, i els límits són sempre la violència; no podem ser tolerants davant de la violència, el racisme i la xenofòbia, però crec que aquest any, també, que Nacions Unides ha declarat que sigui l'Any de la Tolerància, fets com el que avui ha succeït són fets molt greus, que jo personalment vull condemnar i que també vull condemnar en nom del meu Grup. Però fets com aquests no poden, no poden en absolut paraitzar la vida política democràtica, perquè, si la paralitzéssim, si parléssim només d'això, seria d'alguna manera donar com a guanyadors els que volen que la vida democràtica no segueixi endavant.

Comentarem ara, en segona part, la primera part de l'Informe del Síndic, que és una tasca important, una tasca que han fet durant un any ell i tot el seu equip, que crec que ens ha de fer reflexionar a tots nosaltres, els diputats, i també al Govern de la Generalitat i de les diferents administracions.

En primer lloc, voldríem valorar, en línies generals, com a molt positiu l'Informe del Síndic. Voldríem valorar com a molt positiva l'actitud del Síndic, en fi, amb els diputats, tota la feina que s'ha fet durant l'any, i també tota la feina que s'ha fet en el desè aniversari de la creació de la Sindicatura de Greuges. Crec que ens ha donat, als diputats de la Comissió, unes possibilitats importants de conèixer altres síndics d'altres llocs d'Europa, dels quals encara tenim molt a aprendre. Jo voldria felicitar, per tant, l'honorable síndic, el síndic adjunt, senyor Bartlett, la senyora Abella i el senyor Bover i tots els altres membres –perdonin que no en digui els noms, perquè són molts– de la Sindicatura. I voldria dir-ho no només de la visió que nosaltres, diputats, podem tenir, sinó des del punt de vista de la visió dels ciutadans; hem parlat molt sovint amb els ciutadans de Catalunya, i realment tenen una visió positiva i satisfactòria de quan es

dirigeixen a aquesta ingent consulta diària que rep el Síndic, de com són atesos i de com intenta, si més no, el Síndic, solucionar els problemes de la població.

Nosaltres entenem, des del meu Grup, que una institució com la Sindicatura de Greuges, el Defensor del Pueblo, a nivell d'Estat, o el síndic que s'ha de crear, de defensor dels ciutadans, a nivell d'Europa —s'ha d'escollir la persona—, entenem que és molt important en una societat com la nostra, no només perquè avança, de vegades —i el Síndic ho diu en el seu Informe, que té en part certa por que la intolerància avanci—, sinó perquè en parts riques del món —perquè no oblidem que estem en una part rica del món— on uns quants van endavant hi ha una sèrie de gent que no segueix i hi ha una sèrie de persones que tenen unes problemàtiques que fa vergonya que existeixin en una societat democràtica. D'aquesta gent, bàsicament, és de la que s'ocupa el Síndic i crec que això no ho podem oblidar; molts d'ells ni tan sols poden votar a les eleccions; molts d'ells estan en una situació de marginació, però una societat no es podrà dir realment defensora dels drets humans i democràtica si no té en compte tota aquesta gent.

Per això jo, una vegada més, voldria alabar del Síndic la sistematització que ens ha fet, les innovacions que ens ha donat aquest any, i sobretot també les seves recomanacions, suggeriments i actuacions d'ofici, perquè sovint s'ha dit —i s'ha dit a nivell d'Europa i s'ha dit a nivell d'Estat— que un càrrec institucional com la Sindicatura de Greuges o el Defensor del Pueblo tenen un cert desprestigi popular, i poden tenir un cert desprestigi perquè, de vegades —i ho reconeixia l'any passat el Síndic de Greuges—, la gent més marginada de la societat no sap ni tan sols que existeix una institució a la qual pot anar-se a queixar. Per tant, el Síndic fa unes actuacions d'ofici, que les hem seguit totes elles molt atentament, i en les quals coincidim i creiem també que són molt lloables.

Temes que més ens han preocupat i que tracta el Síndic; n'hi ha alguns de repetitius, i no perquè cada any n'haguem parlat —en tot cas cada any des que intervé aquesta diputada— vull deixar-ho de fer aquest any. El tema de l'objecció de consciència; un dia o altre aconseguirem que es modifiqui la legislació; al cap i a la fi, aquest Parlament, per majoria, ja ho va demanar en el sentit que apunta el Síndic: els objectors de consciència no tenen per què prestar més temps que el del servei militar, i el Síndic ofereix possibilitats, fins i tot amb l'actual Constitució, que el servei ja no sigui substitutori, sinó que s'estudiï una possibilitat de servei civil, que seria molt important i molt actual en la situació del voluntariat que hi ha avui en la nostra societat. Crec que els joves estan molt preocupats; el Síndic ens va parlar de tot el tema del servei militar, parla també dels insubmisos i de la problemàtica dels objectors de consciència, que, com molt bé saben els il·lustres diputats i diputades, cada vegada són més, un nombre més important, especialment a Catalunya. Per tant, demanem que no tinguin aquesta greu discriminació del major temps, i, sobretot, del que els costa poder entrar a aquesta prestació, que en el fons molts d'ells no hi

estan d'acord. Per tant, aquest és un tema repetitiu però que no en volem deixar de parlar.

El tema dels estrangers. En aquesta qüestió estem molt d'acord amb tot el que ha plantejat el Síndic, la Llei d'estrangeria, i molt d'acord també amb el suport que ell dóna i dóna la Sindicatura: el recurs d'inconstitucionalitat que ha presentat el Defensor del Pueblo contra la Llei d'asil. El tema de l'asil a Europa avui dia és important; s'ha de modificar aquesta legislació. Els drets humans; en aquesta qüestió, entenem que sí que s'ha de ser molt radical; entenem que tots els nous acords d'Europa, en tot el tema de Schengen, etcètera, ha d'haver-hi una legislació unitària, però la qüestió del dret d'asil, avui que en el món tants i tants ciutadans pateixen greus discriminacions, fins i tot econòmiques, que són en general polítiques, hauria de ser més àmplia del que l'actual legislació és. També la modificació de la Llei d'estrangeria, que s'ha demanat també per part d'algun membre del Govern de la Generalitat, aquí present avui dia, nosaltres hi estaríem d'acord. En el tema dels estrangers, el Síndic fa una menció —que ho ha fet cada any— i jo vull insistir-hi; l'any passat era, segons Nacions Unides, l'Any Internacional de la Família, i el tema del reagrupament familiar és una qüestió de primer ordre, perquè realment si volem integrar els estrangers que vénen a casa nostra, si no se'ls permet el reagrupament familiar amb la seva família, això no fa més que portar-los a la marginació i a situacions que de vegades poden arribar al delictes o, en tot cas, a la no-incorporació amb igualtat de drets a la nostra societat. Per tant, jo demanaria al Síndic que, per bé que cada any insisteix en aquest tema, que no ho deixem de fer, perquè és de primer ordre.

Qüestió de sanitat. Hi han les famoses llistes d'espera, que el Síndic en fa menció; hi han una sèrie de problemes tècnics sanitaris. Nosaltres, evidentment, voldríem que fos la sanitat pública que pogués atendre tot això, totes aquestes despeses, i, per tant, el que cal en tot cas és solucionar el problema dels ciutadans, sempre des de la sanitat pública, amb tota llibertat per a qui vulgui anar a la sanitat privada, però entenem que la salut és una qüestió prioritària per als ciutadans; el Síndic rep queixes de sanitat, i són unes qüestions també de primer ordre.

Justícia. El Síndic cada any en fa menció; ens diu que la lentitud de la justícia és una de les causes de queixa fonamental dels ciutadans. Veig que algun diputat que també és advocat en exercici, com la diputada que parla, diu: «Si ho sabem...» Tenim aquí també la consellera de Justícia, que intenta fer unes noves demarcacions judicials de Catalunya. Cert és que, es faci el que es faci, la lentitud de la justícia és exasperant, i una justícia sovint molt lenta deixa de ser justícia. Per tant, aquesta és la queixa fonamental en aquest camp. Però també n'hi ha una altra, que jo ho faria més extensiu i em centraria aquí a l'ordre, que és el tema del català a l'Administració de justícia. Aquest Parlament ha votat una i altra vegada mocions en aquest sentit, però jo crec que en el tema del català l'Informe del Síndic ens demostra que hem avançat en bastants qüestions: l'any passat i fa dos anys

parlava encara el Síndic que hi havia queixes de ciutadans que no podien aprendre o expressar-se en la seva llengua, que era el castellà –per tant, no la pròpia de Catalunya–, i hi havia queixes en aquest sentit. Jo li vaig dir al síndic, d'alguna manera intentant fer una *boutade*, que si ens queixéssim els que no podíem expressar-nos en català a tot arreu no hi hauria sindicatures suficients. I aquest any la cosa ja va per aquí. Jo crec que és una bona notícia per a tots nosaltres, per al poble de Catalunya i per al Parlament, que el Síndic ens diu que no ha tingut cap queixa en tota la qüestió d'educació i en el tema de la immersió lingüística: cap ciutadà de Catalunya ha anat a queixar-se d'aquest tema. I, en canvi, ens diu el Síndic que molts ciutadans de Catalunya se li han queixat per la manca de sensibilitat en el tema del català, sobretot en tot el que fa referència a l'Administració perifèrica de l'Estat, i, bàsicament, en el tema de la justícia, que només un 3,5% de les causes de l'any passat s'han expressat en català, i, per tant, esperem que l'any que ve aquesta queixa ja no sigui tant, o potser el fet que hi hagi queixes de vegades és positiu, perquè vol dir que els ciutadans tenen clar el seu dret a expressar-se en català i que a determinades organitzacions institucionals encara no se'ls permet fer-ho. En aquest sentit hem avançat.

I en un camp també molt lligat a la justícia, jo voldria tractar un tema que, any rere any, tracta el Síndic –tant aquest com l'anterior– i que va motivar fins i tot a l'anterior síndic un llibre especial, que era el tema de les víctimes dels delictes. En aquest sentit, n'ha fet menció, l'honorable Anton Cañellas n'ha fet menció, i jo voldria, en aquest sentit, també valorar-ho com a molt positiu, que el Consell de Ministres ja ha aprovat un projecte de llei, pel qual, a partir d'ara, es donaran indemnitzacions a les víctimes de determinats delictes. Jo he estudiat el que he pogut aquest projecte de llei, crec que s'ha d'anar més endavant, que les víctimes dels delictes..., que hem de ser solidaris no només amb les víctimes del terrorisme, perquè la víctima és sempre víctima, sigui del terrorisme, de la intolerància o de la violència qualsevol, i, per tant, en aquest sentit donaríem absolut suport al que diu el Síndic, que l'Estat espanyol firmi, signi la legislació europea en aquest sentit, és a dir, el conveni per donar una indemnització a les víctimes. Això, fa anys que ho dèiem, i de vegades ens semblava impossible, perquè ens havien dit que no; jo crec que amb la legislació que ara s'intenta avançar per part del Ministeri de Justícia..., que també ens ha dit aquí l'honorable síndic que no tenia a veure que ell ho demanés, que el Consell de Ministres ho havia aprovat, però jo crec que a la llarga tot influència; hi ha molts juristes que fa molt temps, organitzacions de drets humans, ONG i institucions que ho han anat demanant, i això ens servirà una mica per avançar cap a alguna cosa que tots voldríem, que és que la nostra societat, al cap i a la fi, fos més solidària.

En parlar de les qüestions a què jo he fet referència, de la gent més marginada de la societat, jo voldria valorar com a positiva tota la tasca de seguiment que fa el Síndic de les presons a Catalunya. Hi ha una qüestió, i també ho dic ara

que tenim aquí present –i li agraeixo la seva presència– la consellera de Justícia: el tema de la massificació de les presons, que no cal que ho digui el Síndic, no cal que jo li ho digui –ho coneixem–, i la construcció de nous centres penitenciaris. Això també és un tema recurrent, que el problema és que quan n'haguem construït un, dos, tres o quatre, ens en faran falta més. Però sembla també que estem avançant en aquest camp: quan es va aprovar la Llei de pressupostos de la Generalitat també es va fer una esmena, es va aprovar per aquesta cambra unànimement en aquest sentit; he llegit notícies darrerament que hi havia, fins i tot, llocs escollits ja per part de la Conselleria, o que intentaven escollir, però pensem que aquest és un tema primordial. Jo li agraeixo també al Síndic que s'ocupi dels presos en fases terminals, quan estan amb el tema de la sida; que s'ocupi del treball dels presos, i un tema molt concret, que va motivar fins i tot una pregunta oral d'aquesta diputada a l'anterior conseller de Justícia, en un moment que vam rebre unes notícies alarmants, que se suprimien els cursos de català als presos. Això, per sort, no va ser; el Síndic va fer la seva feina, la vam fer tots, perquè crec que una manera de reinserir la gent és realment que es puguin incorporar a la societat, i, evidentment, una manera d'incorporar-se a la societat és conèixer la pròpia llengua. Jo he visitat les presons –algunes com a professional del dret, altres com a membre de la Comissió de Justícia–, he anat a dintre, i he vist la illusió amb què els reclusos i les recluses fan aquests cursos de català, que això ens ha de donar una mica l'optimisme que potser a poc a poc s'aniran integrant en la societat.

El Síndic parla que hi ha uns certs brots de racisme, xenofòbia i intolerància. Jo també coincideixo amb ell, i ens ho deia l'altre dia a la Comissió, que, malgrat tot, fan por aquests brots, però jo crec que podem dir –i això és una satisfacció– que a casa nostra aquests brots no són tan importants com en altres llocs d'Europa –d'Europa–, perquè bé que aquí de vegades hi ha hagut enquestes dels ciutadans, contestant d'una manera alarmant a certs prejudicis que podien tenir amb els estrangers, quan llegim enquestes d'aquestes a altres països més democràtics, que creiem més democràtics, en temps –vull dir, que fa més anys que tenen democràcia–, realment és alarmant. Per tant, crec que és important seguir en totes aquestes qüestions.

El Síndic fa menció també d'un tema, la sensibilitat mediambiental de la joventut, com la gent es queixa més per la qüestió mediambiental; també sensibilitat important quant al tema de les barreres arquitectòniques, que malgrat la llei que va aprovar aquest Parlament segueixen essent a la nostra societat, i cal anar un temps, bé que poc temps, amb cadira de rodes per saber el que això vol dir, i, per tant, crec que és una qüestió d'ocupar-se'n.

El tema del treball és una qüestió que ens preocupa molt. El Síndic ha valorat positivament la reforma laboral, però jo voldria fer esment de dos punts de què vam parlar en la Comissió: la qüestió de la precarització del mercat de treball –aquest és un tema preocupant–, la precarització, i el Síndic diu també, textualment, «l'afebliment de la protecció so-

cial». Això lliga –i n'ha fet una extensa menció, també, tant el Síndic com la meua companya, il·lustre diputada Dolors Montserrat–..., quant a la major demanda de prestació del PIRMI, que el conseller de Benestar Social, que està aquí present, d'alguna manera ho pateix, ho pateix en el sentit que no té prou pressupost, suposo, per a atendre tota la gent que hi va. A nosaltres, d'aquesta forma..., jo voldria aclarir que estic molt d'acord, bàsicament, amb el que el preocupa: la precarització, que això afecta bàsicament els joves, i també el Síndic en feia menció en una altra qüestió, del tema de l'habitatge. Hi ha precarització del mercat de treball, la joventut té problemes greus d'habitatge i si afeblim la protecció social ho afeblim tot, perquè una societat on no hi ha protecció social per als seus habitants, en general, per als més dèbils, que la necessiten, és una societat que no podria ser democràtica.

Anem finalment ja, i per acabar –se m'ha encès el llum–, com deia la senyora Montserrat, hi ha molts altres temes que segurament no ens dona..., de tractar, però hi ha una de les seves recomanacions que voldríem insistir, que és en la qüestió de la tolerància i de la major assistència a tota aquella gent que està amb problemes en la nostra societat. El síndic ens deia textualment que pocs s'atreveixen avui dia a declarar desigualtats de les persones per origen, per sexe o per condició social, i estic d'acord amb ell; però, en canvi, suposo que l'honorable síndic sabrà –i ho sabran tots vostès, il·lustres senyors diputats i diputades– que pocs s'atreveixen a dir-ho però alguns ho practiquen: practiquen desigualtats quant a la raça, desigualtats socials i desigualtats quant al sexe. Esperem, per tant, i més avui, que –vull repetir-ho– en l'última part de l'Informe del Síndic ens parla de tolerància, que la tolerància sigui un fet en la societat i que aquesta tolerància tingui només els límits, absolutament els límits de la violència i de la gent que és intolerant, per tirar endavant una democràcia i una societat que voldríem millor i més lliure.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO: Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, en primer lloc, aprofitant aquesta ocasió d'intervenció en representació del meu Grup Parlamentari, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, voldríem manifestar amb tota claredat la nostra solidaritat humana i institucional amb el senyor Aznar i amb les persones afectades per l'atemptat d'aquest matí a Madrid, i voldríem fer-la arribar d'una manera molt directa i molt especial al Grup Parlamentari Popular al Parlament. Ens correspon –ho ha fet abans la senyora Oranich també– rebutjar de manera frontal les accions violentes en un sistema democràtic i manifestar la nostra negativa a acceptar qualsevol tipus d'hipotètica i autoproclamada «avantguarda» que faci de la utopia una feble argumentació per a la implantació del terror. Aquesta és una manifestació de solidaritat dels demòcrates enfront de qualsevol acció de la violència antide-mocràtica.

Gràcies, senyor president, per permetre'm aquest *excur-sus* previ, i, passant al tema que ens ocupa en aquests moments, que és la valoració de l'Informe del Síndic de Greuges de 1994, jo diria, en primer lloc, que he de sumar-me a moltes de les valoracions i les consideracions que han fet les dues il·lustres diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula, tant la senyora Montserrat com la senyora Oranich, i, per tant, jo procuraré d'evitar determinades coincidències i limitaré al màxim l'ús del meu temps d'intervenció.

Ens correspon, un any més, debatre aquest Informe tramès pel Síndic de Greuges, de conformitat amb allò que dictamina la Llei de Catalunya 14/1984, de 20 de març, i que va ser presentat prèviament pel senyor Cañellas en la Comissió corresponent –Comissió que m'honoro de presidir– i debatut en aquesta Comissió. L'Informe es presenta, com ja s'ha dit, un cop més, dividit en dos llibres: el primer, que enclou les actuacions i conclusions del Síndic i incorpora diversos annexos, mentre que el segon llibre està dedicat monogràficament, com ja s'ha dit, a la tolerància, concepte al qual la UNESCO dedica, com vostès saben, l'any 1995.

D'entrada, sigui dit, en nom del meu Grup, que la fórmula de presentació i ordenació dels dos llibres ens sembla ben estructurada, lògica i raonable, i ens sembla que ha estat guiada de forma intel·ligent, assenyada i accessible. Hom pot discrepar d'aspectes del contingut, hom pot discrepar d'aspectes de l'activitat de la institució, però difícilment es pot trobar alguna cosa a objectar, alguna cosa a criticar, alguna cosa a dir sobre la manera com el síndic, el seu adjunt –el senyor Bartlett– i, en definitiva, el conjunt del seu equip han posat a mans del Parlament el seu Informe corresponent a 1994.

Tanmateix, és precisament pel segon llibre pel que m'agradaria començar la meua anàlisi, l'anàlisi del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ni que sigui –pel que fa a la declaració de la UNESCO–, ni que sigui, dic, des de l'escepticisme més profund amb què contemplem la influència d'aquests anys internacionals. 1995, declarat per la UNESCO Any Internacional de la Tolerància; any en què continua el setge inhumà de Sarajevo i la neteja ètnica impulsada pel feixisme serbi; any en què es reprenen les matances en un continent africà cada cop més empobrit; any en què l'integrisme islàmic continua degollant dones a Algèria i reprimint-les a l'Iran, jutjant i condemnant escriptors i escriptores; any en què el Govern rus, incapaç de dur pau i prosperitat al seu propi poble, l'embarca en una guerra d'extermini a Txetxènia; s'acaba de commemorar precisament enguany –precisament enguany, l'Any Internacional de la Tolerància– el cinquantenari de l'alliberament –o autoalliberament, segons les diverses versions– del camp de concentració nazi de Buchenwald, situat precisament a la vora i molt a prop de Weimar, la magnífica ciutat de Goethe i de Schiller. La gran paradoxa de Buchenwald, però, rau –com recordava fa molt poc l'ex-ministre Semprún, un dels seus supervivents– en el fet que no va ésser mai desmantellat, en el fet que les tropes soviètiques d'ocupació el van mantenir actiu per als milers i milers de víctimes que l'estalinisme hi

va destinar. La utopia desemboca sovint en el terror, senyors i senyors diputats, però no resulta menys terrorífica la nostra pròpia abstenció, i especialment la inhibició o, si més no, la incúria manifestada per les Nacions Unides en les crisis de Bòsnia, d'Àfrica i en tantes d'altres.

Hi ha dues coses, però, que d'una manera especial m'agradaria destacar de les reflexions del Síndic de Greuges en relació amb l'Any Internacional de la Tolerància. La primera, que no podem ser *naïfs*, que no podem ser tan babaus que no ens adonem que la immensa majoria dels casos de xenofòbia, d'intolerància o de racisme que es detecten a Catalunya van lligats —com gairebé sempre i com gairebé a tot arreu— i són indissociables de les situacions de precarietat o indignitat. Tal i com es pot llegir en l'Informe —i em permeto de fer una breu cita textual—, «el gitano ric, com tampoc l'àrab rendista, que ha esdevingut un tòpic de puixança econòmica, no són pas marginats; es margina els que no tenen res, justament perquè amb la seva presència ens inquieten en la mesura que fan evident la pobresa, la inseguretat o fins i tot la injustícia.»

La segona cosa que m'agradaria destacar de les reflexions del Síndic sobre el tema de la tolerància és el ferm posicionament que manifesta en relació amb allò que podem denominar i que a l'Informe es denomina «els límits de la tolerància»; límits de la tolerància establerts pels drets humans en la mesura que creiem —nosaltres ho creiem fermament, el Síndic també ho diu així en el seu Informe— que els drets humans són valors universals a defensar i a respectar i no són en cap manera —com algú potser ha pensat o ha dit—, de cap manera, falòrnies neocolonials, com algú, com algun cònsol, fins i tot, com algun antropòleg desorientat, encara semblen creure en el moment actual. Tot el respecte, tota la solidaritat, tot el suport per a les minories que es van instal·lant i que van creixent en l'interior de la societat catalana, sense oblidar, però —com ho fa el Síndic també— que la tolerància ha d'ésser bidireccional i que vivim en un sistema democràtic no confessional i inspirat, entre d'altres, pel principi dels drets humans. El Síndic ho diu amb claredat, i és un altre text que m'agradaria citar avui davant de la cambra: «Quan ens assabentem d'una pràctica ablatòria, que considerem que atempta contra els drets de les dones, com és la clitoridectomia, practicada per aquells que, segons les seves creences, tenen raons per aplicar-la, hem de romandre impassibles aplicant el principi de “cultures diferents, costums diferents”? Hem de ser tolerants amb sectes que sotmeten els menors a una formació o unes pràctiques que considerem greument perilloses per a la dignitat o estabilitat com a persones, tot adduint que és el model educatiu que els seus pares han triat?»

En relació amb el llibre primer, el que constitueix, d'algun manera, el moll de l'os, la columna fonamental de l'Informe del Síndic —malgrat que ja veuen vostès que hem volgut destacar el contingut i les implicacions del llibre segon d'una manera especial, enguany—, hem de començar valorant positivament, molt positivament, la seua estructura general, l'estructura general del llibre primer, així com la in-

clusió de les setze actuacions del Síndic, que han finalitzat amb recomanacions o suggeriments de caràcter general adreçats a diverses conselleries, universitats i ajuntaments de Catalunya.

També considerem altament interessant que s'incorpori un seguiment de queixes recollides en informes anteriors i que s'identifiquin els subjectes jurídics d'aquestes queixes. Crida l'atenció, pel que fa al nombre de queixes —ja s'ha dit—, les que es refereixen a l'Administració de justícia, a l'Administració general i les que correspondrien al Departament d'Ensenyament. Aquests són, essencialment, els problemes reals que manifesten els ciutadans i ciutadanes del país en la seua relació amb el Síndic. I, en canvi, també hem de dir, també hem de remarcar —com ho feia abans la senyora Oranich— que, de 1.711 expedients de queixa i actuacions d'ofici, que, de 891 consultes resoltes en el moment de la visita i hores posteriors, no hi ha cap queixa, ni una sola, ni una sola queixa referida a aquests hipotètics, a aquests suposats, a aquests interessats, a aquestes interessades hipòtesis d'abusos en el procés de normalització lingüística, i, en canvi, sí que hi ha queixes per la lentitud o per la ineficàcia del procés de normalització lingüística del català, supressió del programa d'immersió lingüística del professorat, bel·ligerància monolingüe del Ministeri de l'Interior a Catalunya, desconeixement per part d'aquest mateix Ministeri de la toponímia oficial, etcètera.

Pel que fa a la resta de les queixes, voldríem destacar —i ja he dit que intentaré no repetir innecessàriament aquelles que han estat aportades per les il·lustres diputades que m'han precedit—, ens agradaria destacar, entre d'altres, per exemple, aquesta queixa que el Síndic rep de la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya reclamant que el Parlament, reclamant o exigint, suggerint que el Parlament de Catalunya desenvolupi la iniciativa legislativa popular. En aquest cas, si més no, podem dir que hem donat compliment a aquesta reclamació.

Coincidim plenament amb la preocupació del Síndic en relació amb la manca de cobertura de les víctimes dels delictes; hi ha, efectivament, un projecte del Govern de l'Estat, però em sembla que la plena assumpció del protagonisme de l'Administració en la cobertura de les víctimes dels delictes hauria de passar essencialment per l'adhesió de l'Estat al Conveni europeu sobre la indemnització a les víctimes de delictes violents, del 24 de novembre de 1983. Ens preocupa i coincidim amb la valoració que es fa del problema de la cronificació de l'atur, lligada, en molts casos, a la pèrdua de l'habitatge, la qual cosa submergeix amb facilitat persones, famílies, col·lectius, en una situació de pobresa sobrevinguda. Ens sembla que, malgrat un aparent increment del nombre de contractacions que apareix valorat en l'Informe, nosaltres també coincidim, com abans deia la senyora Oranich, en el fet que detectem una precarització intensa del mercat de treball; ens preocupa la manca de recursos i places per a disminuïts psíquics, i, per tant, valorem molt positivament també l'anunci que fa el Síndic d'una actuació d'ofici sobre les residències per a disminuïts.

Hi ha molts d'altres afers sobre els quals el Síndic centra la seua atenció, recalca la seua importància, però ja dic que han estat plantejats aquí; no voldria, per tant, repetir-me. Tanmateix, abans d'acabar la nostra intervenció, sí que voldria també valorar molt positivament determinades informacions que l'honorable síndic ens ha fet arribar, en la Comissió corresponent o en contactes que ha mantingut amb diputats i diputades d'aquesta cambra, pel que fa a tres qüestions principals: en primer lloc, pel que fa a la seua voluntat i a la del seu equip de realitzar algun tipus de desplegament territorial —per dir-ho d'alguna manera— que incrementi i faciliti l'accés dels ciutadans i ciutadanes d'altres indrets del país als oficis del síndic i el seu equip; voldríem destacar també el treball que s'ha realitzat pel que fa a la millora i optimització del conjunt de dades, del banc de dades de la Sindicatura, i, finalment també, la previsió que el síndic ens va fer de caminar, si més no, iniciar el camí que ha de dur a cobrir aquesta plaça d'adjunt, aquesta adjuntia per a la defensa dels drets dels menors, dels drets dels infants, que apareix en la modificació que vam realitzar de la Llei.

Per tant, en síntesi, aquesta és la valoració que nosaltres fem: presentació escrupolosa, impecable, ben organitzada; coincidència amb moltes de les valoracions i anàlisis que es fan. Hem manifestat criteris discrepants en alguns aspectes..., no faré referència al llum que s'encén, com han fet els diputats que m'han precedit, però tanmateix serà també un argument definitiu per acabar aquesta intervenció.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup voldria, en aquesta valoració, en aquest torn de posicionament al voltant de l'Informe del Síndic de Greuges, incidir fonamentalment en tres qüestions.

Nosaltres hem escollit aquestes tres qüestions no solament perquè preocupen el Grup Socialista, sinó perquè, sens dubte, són les qüestions que en el seu Informe el síndic i el seu equip han treballat amb més profunditat: per un costat, la situació dels immigrants estrangers; en segon lloc, la reforma del mercat de treball, i, finalment, les reflexions al voltant de l'Any de la Tolerància.

En l'Informe del Síndic es fan algunes constatacions que creiem que són interessants al voltant de la situació dels immigrants estrangers; es diu que ha disminuït substancialment el nombre de queixes rebudes de ciutadans estrangers —primer punt—; en segon lloc, que hi ha una millora en el funcionament dels òrgans de l'Estat encarregats de tramitar les peticions de permisos de treball i residència, i, en tercer lloc, destaca també les possibilitats ofertes als ciutadans estrangers d'acollir-se als contingents que anualment fixa l'Administració.

De totes maneres, sens dubte, el punt més important des del punt de vista del Grup Socialista és al voltant de la reflexió que aquest Informe fa del reagrupament familiar. El

Grup Socialista està convençut que el reagrupament familiar és un mitjà idoni per a procedir a la integració dels ciutadans estrangers en la nostra societat; és més, l'estranger té dret al reagrupament familiar, si bé també és cert —com es diu en l'Informe— que aquest dret està subjecte a determinats límits. Per tant, el reagrupament familiar, caldria situar-lo en el marc constitucional, en concret, l'article 10.2 de la Constitució; també en el marc del Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals, i, sens dubte, en les nombroses sentències i, per tant, en la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans.

La segona qüestió que ens interessa al voltant dels immigrants estrangers és la que es fa esment al voltant del Pla interdepartamental d'immigració de la Generalitat. Nosaltres creiem, i així ho vam manifestar en el seu moment a la Comissió d'Estudi que hi ha al Parlament, quan ho va presentar el conseller de Benestar Social, el senyor Comas, que era un Pla interessant i creiem que en aquests moments, si bé és cert que el seu rodatge encara no és molt llarg, seria un bon moment per començar a valorar les seves actuacions, els seus encerts, les seves mancances, les seves disfuncions, i, per tant, des d'aquest punt de vista no hi ha dubte que també, l'aportació que en l'Informe del Síndic de Greuges es fa al voltant d'aquesta qüestió, la jutgem interessant.

Segon aspecte, el Síndic en el seu Informe aborda aquesta qüestió, la de la reforma del mercat de treball. Nosaltres creiem que és molt positiu que una institució com el Síndic, d'una manera decidida i en aquest cas —cal dir-ho clarament— valenta, abordi aquesta qüestió, perquè sens dubte afecta una part molt important de la nostra societat: l'atur segueix sent una de les preocupacions essencials i prioritàries de les societats avançades, i també la segona part vinculada a l'atur, la protecció social, és a dir, aquelles conquestes que al llarg de molts anys i de molts esforços els sectors del moviment obrer i també els sectors populars han aconseguit després de molts anys de lluites.

Creiem que avui dia a les nostres societats, evidentment no a totes les societats, però sí almenys a les societats més avançades, la sanitat pública, l'educació pública i les pensions públiques són conquestes importants i que val la pena posar tots els mitjans possibles perquè aquestes conquestes continuïn per molts anys. En el seu Informe el síndic fa una valoració global del que ha estat la reforma laboral, una valoració positiva, per una qüestió essencial, i és perquè la reforma laboral ha permès un retrocés en la desocupació, és a dir, en la preocupació més important que en aquests moments segurament hi ha a la nostra societat. En la mesura que hi ha més ocupació, és evident que la flexibilitat contractual que ha introduït la reforma laboral ha estat important, i, per tant, hem pogut veure augment dels contractes d'aprenentatge, de pràctiques i de temps parcial.

De totes maneres, és evident —i en l'Informe se'n fa esment— que hi ha algunes disfuncions que caldrà corregir. La primera fa referència a l'atur dels treballadors de llarga durada, sobretot els treballadors que tenen més de cinquanta anys i especialment aquells treballadors que des de fa molt

de temps no tenen treball; és cert que en aquests casos cal incidir en mesures decidides per a la seva reinserció al mercat de treball, i també pel que fa als contractes en pràctiques i d'aprenentatge, ja que afebleix, en alguns aspectes, la protecció social dels treballadors. Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que la reforma del mercat del treball ha estat un punt essencial, com dèiem al començament, d'aquest Informe.

La tercera qüestió que voldríem abordar fa referència a les reflexions de l'Informe sobre l'Any Internacional de la Tolerància. Vostès coneixen que, per resolució, precisament, de l'Assemblea de les Nacions Unides aquest any 1995 ha estat considerat com l'Any Internacional de la Tolerància, i ha encarregat a la UNESCO que sigui la institució de tirar-ho endavant i de fer tots els actes necessaris per promoure la tolerància al món.

És cert que al voltant de la tolerància podem fer una primera reflexió. Amb l'acabament de la guerra freda no hi ha dubte que el conjunt de les forces democràtiques a Europa i a la resta del món estàvem convençuts que podríem enfocar els greus problemes que té la humanitat, la fam, els greus problemes de desequilibri, de manca de desenvolupament, de medi ambient..., però ens hem trobat que precisament no ha estat possible enfocar amb força aquests problemes, sinó que, simultàniament, hem tingut problemes que havíem cregut superats, problemes que creïem que formaven part del passat. Els conflictes ètnics, ja siguin locals o regionals, tornen a estar en primera línia a tot el món, els mateixos han portat a diferents guerres locals o regionals, i fins i tot a Europa, que després de la Segona Guerra Mundial es considerava que ja no era possible una altra guerra, ens trobem que una part important dels països de l'est, en concret, sobretot, a la zona dels Balcans, la guerra forma part de la quotidianitat dels seus ciutadans. En aquest context, han augmentat els desplaçats, els refugiats, i, per tant, en el seu Informe el Síndic ens diu textualment que: «en l'activitat habitual de la institució hem notat un increment d'actituds i accions intolerants».

Com deia la professora d'ètica i senadora pel Partit dels Socialistes de Catalunya, la professora Victòria Camps, en el seu article «Defensa de la tolerància», hi ha tres motius o raons que fomenten la intolerància: les diferències de creença i opinions, les diferències i desigualtats econòmiques i les diferències físiques. És indubtable que per a combatre la intolerància cal reforçar, és cert, la comunicació, la llibertat d'expressió, conscienciar la població, promoure la tolerància mitjançant educació, però el que ens hem de plantejar —com abans ha fet algun portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula—..., també cal situar quins són els límits de la tolerància. Nosaltres estem en conjunt completament d'acord amb el que es fixa en aquest Informe, que els límits de la tolerància es situen precisament i res més que en el respecte als drets humans; aquest és el referent mínim, per tant són els mínims necessaris i innegociables davant de qualsevol creença i ideologia.

Per acabar, voldríem abordar algunes qüestions, aquestes molt més concretes, que també es plantegen en aquest Infor-

me. En primer lloc, qüestions que fan referència al dret a un habitatge digne; en l'Informe s'assenyalen algunes qüestions que des del punt de vista del Grup Socialista són importants, la necessitat que hi hagi un tractament més decidit i més important al voltant de les patologies estructurals, en concret de l'aluminosi, que és una situació que pateixen molts ciutadans en aquests moments del nostre país, amb un dret essencial, constitucional, com és el dret a l'habitatge. I, en segon lloc, remarcar també les insuficiències que s'assenyalen en l'Informe en la política de la Generalitat respecte al que seria la matèria d'habitatges de promoció pública.

Respecte al medi ambient, igual que l'any passat, també volem destacar que, a diferència d'altres qüestions, hi ha una manca generalitzada de queixes en aspectes que curiosament preocupen molt els ciutadans d'aquest país: aspectes de residus industrials, de residus urbans, de conservació de paratges naturals, de la costa, del litoral, etcètera. Vam tenir oportunitat de discutir aquesta qüestió i de plantejar-la a la Comissió, però nosaltres volem també remarcar que ens sembla que des del nostre punt de vista és un aspecte a corregir segurament, donat que no hi ha aquestes queixes dels ciutadans, per la via d'actuacions d'ofici.

Una altra qüestió que voldríem plantejar al voltant de la sanitat és la que fa referència a les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques; és cert que ha disminuït la llista d'espera, el que considerariem l'atenció primària o l'atenció en ambulatoris, però és necessari que millorin també els recursos disponibles i la racionalització de les estades als hospitals, precisament perquè disminueixin aquestes llistes d'espera.

Una altra qüestió també concreta és la que volem plantejar al voltant dels menors. En l'Informe hi ha una sensibilitat especial del síndic i del seu equip per qüestions que afecten els menors, algunes molt punyents, les que fan referència al maltractament dels infants, als problemes relatius als acolliments i les adopcions o a la violència als mitjans de comunicació, en especial a les televisions. Sobre aquestes qüestions difícilment tindriem diferències amb l'Informe, en tot cas serien diferències de matís; el que sí que volem plantejar en aquest moment és que nosaltres estem molt convençuts que és necessari que d'una vegada per totes s'apliqui la modificació de la Llei del Síndic de Greuges que va fer aquest Parlament. Nosaltres i tots els grups d'aquesta cambra, donat que va ser una modificació que es va aprovar per unanimitat, consideràvem que era necessària la creació de la figura d'adjunt al síndic de menors. Per a temes de menors és necessari que hi hagi aquest adjunt; nosaltres ho hem plantejat, vam modificar la Llei, i nosaltres voldríem que en els anys successius aquesta figura estigués introduïda.

Finalment, respecte a aquests aspectes més parcials, voldríem entrar en qüestions que fan referència a la justícia, en concret —perquè ens hem de centrar en alguna qüestió— la que fa referència als centres penitenciaris del nostre país. El nostre Grup valora l'actuació del síndic, ja que periòdicament visita els centres penitenciaris d'aquest país; és cert que els darrers mesos i els darrers anys aquestes visites

s'han incrementat, que hi ha un control d'aquestes, i, per tant, són regulars, i també és cert que s'han obert diferents expedients d'ofici al voltant de la situació de les presons de Catalunya. Però en aquest sentit sí que voldríem recollir textualment les paraules de l'Informe, perquè han estat les posicions que ha mantingut tradicionalment el Grup Socialista al voltant d'aquesta qüestió. En concret, l'Informe ens diu textualment: «En quasi tots els centres penitenciaris el Síndic ha pogut copsar la massificació d'interns als centres, i la solució requereix forçosament la construcció, si més no, d'un nou centre penitenciar a Catalunya que permeti descongestionar els centres més massificats.» Per tant, no hi ha dubte que la posició del Síndic és la de la construcció immediata d'aquest nou centre, però evidentment no exclou la necessitat de nou centres penitenciaris que solucionin la situació de massificació.

Finalment, en aquest aspecte dels centres penitenciaris, també volem remarcar la situació del treball penitenciar. Hi ha suggeriments, alguns d'ells interessants, al voltant del funcionament del Cire, del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. S'assenyala en l'Informe la necessitat que s'augmenti la informació adreçada als mitjans empresarials; la possibilitat de treballs a torns per donar possibilitat a tots els interns dels centres penitenciaris que puguin treballar. I, finalment, la necessitat d'agilitar el procés productiu i incentivar els reclusos que hi participin.

Per acabar, nosaltres aquest any fem una valoració global, d'aquest Informe, positiva; estem convençuts que el síndic i el seu equip ens han presentat un informe més estructurat que altres anys, per tant més fàcil d'accedir no solament per als diputats d'aquesta cambra, sinó en general per als ciutadans d'aquest país. Nosaltres creiem que aquest és l'aspecte essencial d'aquesta institució, perquè del que es tracta, senyores i senyors diputats —com deia el síndic en la seva exposició—, és que aquesta institució sigui cada vegada més coneguda pels ciutadans d'aquest país i que, per tant, les relacions entre els ciutadans i les administracions i la defensa dels drets dels ciutadans, no ja només en relació amb l'Administració, sinó els seus drets humans, estiguin realment més protegits.

Nosaltres estem convençuts que, si se segueix en aquesta línia, això serà possible i, per tant, des d'aquest punt de vista —ho torno a repetir— valorem positivament aquest Informe.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de començar la valoració de l'Informe del Síndic de Greuges, no voldria deixar de condemnar l'atemptat que avui ha sofert a Madrid el cap del Grup majoritari de l'oposició al Congrés, així com fer extensius als diputats del Partit Popular del Parlament de Catalunya la nostra solidaritat. En el llibre segon, l'honorable síndic ens parla, en tot ell, de la tolerància; avui tenim una prova en contra de la tolerància, i sense tolerància no tindrem convivència ni tindrem democràcia.

Dit això, he d'agrair la compareixença de l'honorable síndic en aquest Ple del Parlament per presentar el seu Informe, Informe que el meu Grup, el Grup de Convergència i Unió, valora molt positivament. El nostre agraïment, doncs, a tots els seus col·laboradors i al síndic adjunt, senyor Bartlett, per la tasca conjunta que ha aportat a configurar aquest Informe, que —ho repeteixo— valorem positivament.

És voluntat de l'honorable síndic acostar aquesta institució a tots els pobles i comarques de Catalunya, i, pel que veiem en l'Informe, ho està aconseguint. En la configuració d'aquest Informe s'han seguit en aquesta ocasió les mateixes innovacions que ja van començar-se l'any abans. S'ha fet una distribució amb els tretze apartats: els nou primers, ja típics. S'hi afegeix el desè, el de la consulta diària, que penso que ha estat molt interessant i que ha donat molt bons resultats. També considero molt important la secció onzena, que recull les recomanacions i els suggeriments que formula el Síndic quan hi ha el requeriment. Ell mateix va dir que aquests capítols XXI i XXII poden semblar exhaustius o molt extensos, però jo hi afegiria que són molt interessants perquè donen una idea exacta i molt completa de tota la problemàtica i de totes les queixes que van dirigides a la institució. Ells ens hi parla dels termes de recomanació i dels termes de suggeriments i, fins i tot, es proposen conclusions als afectats. La segona part del llibre, la dedica precisament a les conclusions, i la tercera part del llibre agafa un seguit d'annexos que bàsicament és la informació estadística que tenim al final.

Una dada molt important a tenir en compte és que aquest any hi ha hagut més d'un 70% de casos resolts per part de la institució. Això ens sembla molt positiu; i una altra cosa que també voldria ressaltar és la valoració que en fem, de l'Informe del Síndic, i que considero immensament positiva: és el fet de no haver-hi hagut cap queixa sobre l'ús del català a les escoles, sobre la immersió del català a les escoles. Això, per mi i pel meu Grup, és de capital importància i val la pena de ressaltar-ho, com ja vaig fer-ho en la compareixença de l'honorable síndic en comissió. És una dada a tenir en compte, sobretot en aquests moments, quan sembla que hi ha algú que s'entesta a voler fer creure tot el contrari.

El llibre segon fa referència a la concepció filosòfica del Síndic i del seu departament que aquest any dedica a la tolerància, una reflexió sobre l'Any Internacional de la Tolerància. Hi trobem també aquesta especial sensibilització que té l'honorable síndic i tot el seu equip sobre els desvalguts, els marginats, els malalts, els infants, els vells, els malalts psíquics i, en definitiva, tot aquella gent que el nostre president ens recorda moltes vegades, tota aquella gent que amb el progrés va quedant despenjada i endarrerida. Evidentment, una de les nostres preocupacions és per a aquesta gent, i un dels grups que formen el nucli més important és el dels immigrants, sobretot els immigrants estrangers.

És de capital importància el tema que fa referència a l'agrupació familiar d'aquest col·lectiu. Crec interessant de ressaltar que la nostra Constitució, gràcies a l'article 10.2, va més enllà que alguns països de la Unió Europea, que a

través dels acords Schengen poden arribar a rebutjar l'entrada d'aquests ciutadans. La nostra Constitució preveu la protecció dels drets humans i la protecció de la família. Quan hi ha hagut algun recurs, el jutge ha donat la raó a l'immigrant aplicant aquest article de la Constitució, interpretant que el pacte i el conveni de drets humans de 1992 s'ha d'aplicar a Espanya. Aquest article 10.2, va ser l'honorable síndic el primer de plantejar-lo al Congrés dels Diputats; encara que allà no se li va aprovar, va ser aprovat posteriorment al Senat. Això, potser per modèstia, no ho ha dit, però en les preguntes que se li van fer en comissió va sortir, i no he volgut silenciar-ho.

He de tornar a repetir, com ja ho vaig fer en comissió, l'esment especial que fa dels departaments de la Generalitat de Catalunya en el marc del Pla internacional d'immigració, que fan un esforç considerable per aconseguir integrar aquest col·lectiu i –torno a fer servir paraules textuais– diu: «Aquestes mesures s'han concretat fins ara en la signatura de convenis del Departament de Benestar Social amb organitzacions no governamentals per promoure punts d'acolliment i informació i assessorament als treballadors estrangers que arriben a Catalunya. El Departament de Treball fomenta la participació de treballadors estrangers en els cursos de formació ocupacional per a augmentar les seves possibilitats en el mercat de treball. En relació amb la possibilitat d'accedir a un habitatge promogut per la Generalitat, gairebé sempre, en les diverses adjudicacions efectuades, s'ha inclòs famílies d'origen estranger.» D'això, penso que ens n'hem de congratular tots.

La intolerància, un fenomen molt vell però que comença a aparèixer novament al final de la guerra freda, apareix amb els conflictes ètnics i de desintegració dels estats. Això encara ho vivim. I aquestes tendències han ocasionat un augment del nombre de refugiats i desplaçats. Per tant, ens hem de marcar com a cosa prioritària en aquest Any per la Tolerància que les persones puguem ser plenament responsables i tirar endavant tot el que fa referència als drets humans.

Torno a repetir unes paraules textuais: «Una realitat amb símptomes de creixent intolerància no ens ha de fer caure en el pessimisme i l'apatia; ans al contrari, és una exigència ètica que hi reaccionem i ens hi enfrontem amb la força de la raó i de les pròpies conviccions.» És evident, honorable senyor síndic, que en això tindrà tot el nostre recolzament, tot el recolzament del meu Grup i penso que el recolzament de tots els grups de la cambra, perquè així ho hem vingut especificant tots fins ara.

I, ja per finalitzar, voldria recalcar, com recalca vostè, la conscienciació de la població, fent possible la participació tant de les institucions culturals governamentals i no governamentals, com de les agències del sistema de les Nacions Unides per promoure la tolerància a través de l'educació i reforçant la comunicació i la llibertat d'expressió. Jo crec que aquests són els punts clau que han de fer realitat aquest Any Internacional de la Tolerància que vostè també ha recollit en aquest segon llibre del seu Informe.

Gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas.

Declaració de condemna de l'atemptat d'avui a Madrid

Abans d'aixecar aquesta sessió específica i recollint el que han manifestat alguns portaveus, crec interpretar el sentiment de tots els grups parlamentaris en fer constar la més enèrgica i contundent condemna d'aquest Parlament a l'acte criminal que s'ha produït aquest matí a Madrid, que pretenia atemptar contra la vida del cap de l'oposició, en la política espanyola. Ens felicitem que el senyor Aznar hagi resultat illès i fem vots pel ràpid restabliment dels ferits en l'esmentat acte criminal.

S'aixeca la sessió.

(Són les dotze del migdia i onze minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 69.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

Ordre del dia

1. Proposta de la Mesa i de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única el Projecte de llei sobre el secretari del Govern i previsions sobre funció pública (Reg. 27155) (BOPC, 320, 21380).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 25824) (BOPC, 305, 20420).

3. Compliment del punt 4 de la Resolució 179/IV del Parlament de Catalunya, del 27 d'octubre de 1994, en relació amb l'Informe de fiscalització 32/94-C, de la Sindicatura de Comptes, sobre l'ús de l'aval de la Generalitat a Grand Península, SA.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la integració de Catalunya en Europa, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 27693) (BOPC, 324).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la concessió d'autopistes de peatge a Catalunya, presentada per la diputada Sra. Rosa Martí i pel diputat Sr. Manel Nadal, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 25044) (BOPC, 297, 19896).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels serveis socials, presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys i pel diputat Sr. Alfred Pérez de Tudela, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 25045) (BOPC, 297, 19896).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial en el sector de l'automoció, presentada pel diputat Sr. Joan Puigcercós, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 25296) (BOPC, 300, 20090).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en l'ensenyament universitari, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 25153) (BOPC, 297, 19897).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el PEIN, presentada pel diputat Sr. Joan Puigcercós, juntament amb un altre diputat, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 25298) (BOPC, 300, 20091).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre els parcs naturals, presentada pel diputat Sr. Jordi Portabella, del G. P.

d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 25299) (BOPC, 300, 20091).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre els espais naturals protegits, presentada pel diputat Sr. Jordi Portabella, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 25300) (BOPC, 300, 20091).

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris (Regs. 25221 i 27086), presentada pels diputats Srs. Joan Oliart i Joan M. Abelló i Alfonso, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 27270) (BOPC, 322, 21490).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les divisions administratives territorials de Catalunya (Reg. 21473), presentada pel diputat Sr. Antoni Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 27252) (BOPC, 324).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la planificació familiar (Reg. 23238), presentada per la diputada Sra. Maite Utgés, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 27266) (BOPC, 322, 21490).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració a Catalunya, amb especial referència al Pla interdepartamental d'immigració (Reg. 21937), presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 27251) (BOPC, 322, 21489).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les diputacions provincials (Reg. 22688), presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Regs. 27271 i 27575) (BOPC, 322, 21490).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el despoblament de les zones rurals de Catalunya (Reg. 23167), presentada pel diputat Sr. Pere Jordi Piella, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 27309) (BOPC, 322, 21492).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model policial i el desplegament dels Mossos d'Esquadra (Reg. 21540), presentada per la diputada Sra. Magda Oranich, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 27280) (BOPC, 322, 21491).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat pública (Reg. 23035), presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 27272) (BOPC, 322, 21491).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

**Declaració institucional in memoriam
de les víctimes dels crims nazis
i de suport a la proposta de les
Nacions Unides de fer del 1995
l'Any Internacional de la Tolerància**

La Junta de Portaveus, en sessió tinguda el dia 4 d'abril d'enguany, unànimement va acordar que en començar

aquesta sessió plenària es llegís aquesta declaració institucional *in memoriam* de les víctimes dels crims nazis i de suport a la proposta de les Nacions Unides de fer del 1995 l'Any Internacional de la Tolerància:

«Al preàmbul de l'Estatut d'autonomia de Catalunya llegim: "El poble català proclama com a valor superior de la seva vida col·lectiva la llibertat, la justícia i la igualtat i manifesta la seva voluntat d'avançar per una via de progrés que assegurí una qualitat de vida digna per a tots els qui viuen, resideixen i treballen a Catalunya." Contra aquesta voluntat de llibertat va alçar-se a Europa, en el primer terç del segle XX, el règim totalitari nacional-socialista, el nazisme liderat per Adolf Hitler, així com el feixisme encarnat per Benito Mussolini i altres formes de totalitarisme i d'autoritarisme.

»L'auge del nazisme i del feixisme, la pretensió imperialista, la xenofòbia, la violació sistemàtica dels drets humans que els portava fins a l'extermini del poble jueu o de col·lectivitats ètniques com els gitanos, l'abús crònic de la propaganda, van atiar pràctiques de persecució policial que culminaven en la Segona Guerra Mundial i en els camps d'extermini. Nazisme i feixisme, sempre a la recerca de la solució final, van perpetrar un crim contra la humanitat, l'holocaust, condemnat per les voluntats democràtiques d'arreu del món.

»Fa cinquanta anys que queia el règim totalitari d'Adolf Hitler i eren alliberats els supervivents dels camps d'extermini. Tot amb tot, subsisteixen manifestacions xenòfobes i racistes, espurnes de violència per combatre desacords ideològics o polítics, mostres de propaganda totalitària, exemples d'intolerància que poden arribar fins a la mort física i fins a la humiliació criminal, com en el cas de la violació de dones. Subsisteix alhora l'exclusió social i la pobresa extrema de pobles oprimits, els pobres són cada cop més pobres, la pobresa porta a la marginació, a la negació efectiva dels drets elementals. Els mecanismes d'enriquiment dels uns porten una part del món a viure en condicions inhumanes, en contrast amb societats que només valoren l'èxit, el prestigi, el luxe i l'ostentació.

»Les Nacions Unides proposen que el 1995 sigui l'Any Internacional de la Tolerància, a fi de sumar voluntats contra la degradació social i mediambiental per aturar els conflictes ètnics en suport dels refugiats i desplaçats i contra les discriminacions de tota mena. Les diputades i els diputats del Parlament de Catalunya s'adhereixen a la proposta de les Nacions Unides i es comprometen a lluitar solidàriament a favor de la tolerància.»

Declaracions institucionals sobre la situació política de Guinea Equatorial, sobre la situació de Sarajevo i el conflicte de Bòsnia i Hercegovina, sobre els drets del poble kurd i el conflicte al Kurdistan turc i l'iraquí

Així mateix, m'ha encomanat de donar compte al Ple que, en la mateixa sessió, la Junta de Portaveus unànime-

ment féu les següents declaracions institucionals: sobre la situació política de Guinea Equatorial, sobre la situació de Sarajevo i el conflicte de Bòsnia i Hercegovina, sobre els drets del poble kurd i el conflicte al Kurdistan turc i l'iraquí. Aquestes declaracions institucionals han estat publicades en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del dia 10 d'abril de 1995, dia en què es compleix el quinzè aniversari de la constitució del Parlament de Catalunya de la Generalitat restablerta.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han formulat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms de les senyores diputades i diputats que les han formulades. Aquesta llista ja ha estat distribuïda en el curs de la sessió, per la qual cosa prega aquesta presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades aquest matí, després de dos quarts d'una, i en concloure la tramitació del primer punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei sobre el secretari del Govern i previsions sobre funció pública

El primer punt de l'ordre del dia és la proposta de la Mesa i de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única el Projecte de llei sobre el secretari del Govern i previsions sobre funció pública. D'acord amb l'article 118 del Reglament, la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, tal com s'ha publicat en el *Butlletí Oficial*, ha acordat de proposar al Ple del Parlament que l'esmentat Projecte de llei sigui tramitat directament i en lectura única davant el Ple.

Ara correspon sotmetre a votació la proposta de lectura única.

Vots a favor de la proposta?

En contra?

Abstencions?

La proposta de lectura única ha estat aprovada per 105 a favor, cap en contra i 4 abstencions.

D'acord amb l'article 118.2 del Reglament, es passa al debat de l'esmentat Projecte. Abans, recordo que, d'acord amb l'article 111 del Reglament, l'aprovació d'aquest Projecte requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text. Si en la votació ordinària s'assolís la majoria absoluta esmentada, es faria innecessària la votació final. Aquesta votació, si fos necessària, doncs, es faria no abans de la una d'aquest matí.

Algun membre del Govern vol presentar el Projecte de llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable consellera de Justícia, senyora Gispert.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA (Núria de Gispert i Català): Molt honorable president del Parlament, il·lustres senyors diputats i diputades, em plau comparèixer davant d'aquesta cambra, en nom del Govern de la Generalitat de Catalunya, per tal de presentar el Projecte de llei sobre el secretari de Govern i previsions sobre funció pública. L'es-

mentat Projecte de llei consta d'una exposició de motius, un article únic, una disposició addicional i una final.

Aquest Projecte respon, d'una banda, a la necessitat de flexibilitzar les previsions de l'article 74 de la Llei 3/82, de 25 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu, i, d'acord amb aquesta finalitat, l'article únic dóna nova redacció a l'esmentat article, en el sentit d'establir que els acords del Govern han de constar en una acta que ha d'estendre el secretari, la regulació i funcions del qual s'establiran per reglament, i, d'altra banda, la disposició addicional disposa la conveniència de modificar determinades previsions contingudes en normes amb rang de llei que atribueixen competències i funcions residuals relacionades amb la funció pública de l'Administració de la Generalitat al conseller de Governació i al Departament de Governació, com són les lleis 18/84, de 20 de març, sobre personal eventual, contractat i interí al servei de la Generalitat en el període anterior al 1939, i la Llei 12/1994, de 28 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a 1995.

En compliment del mandat de l'article 37 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el títol 3 de la Llei 3/82, de 25 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu, regula aquest òrgan, i, en concret, l'article 74 disposa que els acords del Govern han de constar en una acta que ha d'estendre un conseller, nomenat secretari del Govern. Aquesta previsió comporta que les funcions de secretari del Govern únicament poden ser exercides per un conseller de la Generalitat, i, per tant, es creu necessari flexibilitzar la regulació que conté l'esmentat article, als efectes de possibilitar que el Govern de la Generalitat pugui nomenar el secretari del Govern, sigui o no conseller, i alhora atribuir-li reglamentàriament d'altres funcions, a més de les inherents a aquesta condició; funcions directament o indirectament relacionades amb les del secretari de Govern, que, per la seva pròpia naturalesa, no poden ser exercides per un conseller nomenat secretari del Govern.

En desenvolupament de l'article 74 abans esmentat, referit, com s'ha dit, al secretari del Govern, va ser aprovat el Decret 108/82, de 12 de maig, que creà la figura del secretari adjunt del Govern, al qual s'assignen quasi totes les funcions del conseller secretari, llevat de la d'estendre l'acta de les sessions del Govern, ja sigui directament, ja sigui per delegació.

Finalment, per Decret 279/1984, de 6 de setembre, es suprimeix el càrrec de secretari adjunt del Govern, però les seves funcions s'assignen al secretari general de la Presidència, el qual les continua exercint de conformitat amb el que s'estableix al Decret 152/93, d'1 de juny.

Per tant, des d'un primer moment ja es va veure convenient deslliurar el conseller secretari del Govern de tasques inherents a aquesta funció. Aquests antecedents mostren que resulta aconsellable, per a una major seguretat jurídica, que es flexibilitzi la regulació que es contempla en el citat article 74, per tal de possibilitar que el Govern tingui l'opció bé d'encomanar les funcions del secretari de Govern a un conseller de la Generalitat, bé de nomenar de forma autònoma

l'esmentat càrrec de secretari del Govern, sense necessitat que aquest hagi d'exercir les seves funcions per delegació, tal com succeeix en l'actualitat.

Aquest article únic, tanmateix, fa que aquesta llei sigui de desenvolupament bàsic de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i, d'acord amb el que preveuen els articles 110 i 111 del Reglament del Parlament, requereix el vot favorable de la majoria absoluta en votació final sobre el conjunt del text.

Aquest Projecte de llei contempla també una disposició addicional sobre previsions en funció pública. La Llei 17/85, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, i la Llei 9/87, de reforma de la legislació relativa a la funció pública de la Generalitat de Catalunya, no atribueixen a cap conseller ni a cap departament de la Generalitat en concret competències en matèria de funció pública. Totes dues utilitzen sempre l'expressió «conseller o departament competent en matèria de funció pública». Sí que atribueixen, en canvi, l'exercici d'aquestes competències específiques per mitjà de la Direcció General de la Funció Pública. Aquest fet és demostratiu que la voluntat d'aquest Parlament ha estat sempre deixar oberta la possibilitat d'atribuir les competències corresponents en matèria de funció pública de l'Administració de la Generalitat al conseller o departament més adients, per tal d'assolir l'optimització dels recursos humans i l'eficaç funcionament dels serveis públics. Tanmateix, ambdues lleis atribueixen al Govern la facultat d'atribuir selectivament i temporalment a altres departaments algunes d'aquestes competències, sempre amb l'objectiu de millorar l'efectivitat dels serveis.

Amb l'objecte de garantir la necessària coordinació i interrelació en l'actuació dels centres directius responsables de la política de personal de l'Administració de la Generalitat i del disseny i posada en marxa de la modernització de l'Administració, per Decret 30/1995, de 7 de febrer, s'han adscrit al Departament de la Presidència la Direcció General de la Funció Pública i l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, departament que ja tenia adscrit el Comitè Director per a l'Organització de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. El fet que fins a aquest Decret la Direcció General de la Funció Pública hagi estat adscrita al Departament de Governació ha provocat que determinades competències i funcions residuals en matèria de funció pública de l'Administració de la Generalitat hagin estat atribuïdes per normes de rang de llei al conseller de Governació o al Departament de Governació. Es tracta, doncs, amb aquesta disposició addicional, d'esmenar deixant sense efecte les assignacions concretes de funcions residuals en matèria de funció pública de l'Administració de la Generalitat fetes per normes amb rang de llei.

Finalment, he de dir que l'aprovació d'aquesta llei no suposa cap mena de cost ni representa increment de la despesa en el moment actual, ja que el seu únic objectiu és el de flexibilitzar i possibilitar futures opcions organitzatives, i és en aquest sentit que es demana el vot favorable d'aquesta cambra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Ara poden intervenir els grups per a fixar posició. Temps lí-

mit: deu minuts. El Grup Parlamentari Mixt? (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) Sí, el senyor Pujol per què demana la paraula? El senyor Simon Pujol...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, tinc entès que el Reglament permet un vot en contra...

El Sr. PRESIDENT: Vot en contra de què?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Un torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: Ah, torn en contra! Sí, doncs, el pot..., no es podrà posicionar... Sempre, en tot debat, hi ha possibilitat de torn en contra..., estimant que el Govern ha consumit un torn a favor.

El senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular utilitza el torn en contra en el debat d'aquest Projecte de llei per a mostrar la nostra disconformitat tant pel que fa a la tècnica legislativa emprada, que devalua la tasca de la primera institució de Catalunya, com pel que fa, concretament, al contingut del Projecte.

Vejam, primer, què es regula. Se'ns envia un projecte de llei sobre el secretari del Govern i previsions sobre funció pública, i, després, en el contingut de la llei no es diu res del secretari del Govern, excepte que, el que hagin de dir, ja ho diran quan els convingui, en un reglament. Però és que tampoc hi ha cap previsió sobre la funció pública, sinó que el que hi ha són canvis en l'atribució de competències. Sort n'hem tingut de l'Oficialia Major o dels serveis de la cambra, que han arreglat el que han pogut, perquè ni tan sols el títol del Projecte, des del nostre punt de vista, era escaient. Un projecte de llei que barreja en un sol article i una disposició addicional la modificació d'una llei de desenvolupament estatutari, amb l'atribució al departament que pertorqui de les competències o les funcions atribuïdes per normes amb rang de llei al conseller o Departament de Governació, és, al nostre entendre, una barreja: es fa, per dir-ho d'alguna manera, un poti-poti, perquè es considera que des del punt de vista material la barreja no planteja cap inconvenient d'ordre legal. Potser sí que té raó el Gabinet Jurídic Central en el sentit que, sobre la base de les possibilitats que ofereix la tècnica normativa, ho podran arreglar, però el que no em negaran és que el que es proposa a la nostra aprovació avui és un nyap.

La tècnica normativa, com diuen els tractadistes, és l'art de construir un ordenament jurídic ben estructurat en els seus principis i integrat per normes correctament formulades. Estem parlant d'art. D'art, com vostès veuen, o ho poden veure —o així nosaltres ho creiem—, més aviat poc. La qualitat d'una disposició legal ve determinada per dos paràmetres: per una banda, per la seva claredat, és a dir, que sigui fàcilment entenedora en el seu redactat, i, per una altra, per la seva claredat normativa, que vol dir que ha d'expressar-se amb nitidesa la seva condició de llei, el seu contingut i la seva vigència, però és que, a més a més, també ha de deixar clar de quin tipus de norma es tracta, sense entre-mesclar en un mateix text la regulació de normes de diferents tipus, com s'està fent en aquest Projecte, introduint,

encara que només sigui transitòriament, una innegable confusió en el sistema normatiu.

Ens trobem amb un projecte que ha de ser tractat com un debat de totalitat, en haver-se tramitat pel procediment de lectura única. El Ple ha de votar el conjunt d'un projecte, del qual es poden dir algunes coses, però, precisament, «conjunta», no. I a més a més, com que el seu article únic modifica una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut de Catalunya, requereix el vot favorable de la majoria absoluta, també amb una votació final sobre el conjunt del text. I així estem votant també com una norma de desenvolupament estatutari un simple canvi en la titularitat de certes competències entre departaments, i, com diem en català, «preu per preu, sabates grosses».

Entrant en el contingut, el Grup Parlamentari Popular considera que la regulació del secretari del Govern, justament, el que no necessita és flexibilitzar-se, sinó fixar-se d'una vegada, perquè des de la Generalitat provisional tot han estat canvis, amb tanta ziga-zaga que el fan, a un, marejar-se. Vegem-ho.

En el Reglament de règim interior s'atribueixen funcions de secretari del Govern al secretari de Presidència. El Decret de 8 de maig de l'any 90 crea la Secretaria del Consell Executiu. La Llei 3/82 fixa la Secretaria del Govern i diu que l'exercitarà un conseller. Aquesta Llei, que és desenvolupada pel Decret 108/82, del 12 de maig, crea el secretari adjunt del Govern, que assumeix funcions de secretari, excepte les d'estendre actes dels acords de govern. Després, el Decret 279/84 suprimeix el càrrec de secretari adjunt, i les funcions tornen al secretari de la Presidència, que les exerceix d'acord amb el Decret 152/1993.

El que s'ha de fer, segons el nostre criteri, amb el secretari de Govern és crear la conselleria de Presidència, i no deixar la porta oberta per anar fent vestits a mida, i més encara veient-se a venir que aquest nou secretari que vostès regularan per reglament ens costarà diners, perquè ja se'ns avisa en els antecedents del Projecte que no tindrà cap mena de cost ni representarà cap mena de despesa, entre cometes, «en el moment actual», ja que el seu únic objectiu —diu— és «possibilitar futures opcions organitzatives». Doncs, posats a organitzar, facin-ho bé, creïn la conselleria de la Presidència, que assumeixi, entre d'altres, les funcions de portaveu de Govern, de representació del president del Consell Executiu en la seva absència i altres tasques representatives, i les de secretari de Govern; així, de passada, acabariem amb el fet insòlit que al president de l'executiu el substitueix, en nombrosos actes públics, el president del legislatiu.

Tots sabem que, des de Montesquieu, la divisió de poders ha patit el seu, especialment pel que fa a les relacions entre executiu i legislatiu; però em reconeixeran que aquest transvasament representatiu entre poders no deixa de ser sobtant. I si la Constitució consagra la divisió de poders, aquesta actitud de delegació, des del nostre punt de vista, és inconstitucional. Tot es pot preveure, tot es pot evitar, però hi ha d'haver la voluntat de fer bé les coses. Fent-les d'aquesta manera ens obliga a oposar-nos-hi, encara que només sigui parlamentàriament.

El Grup Popular votaria favorablement la disposició addicional en el supòsit que es poguessin votar per separat, però, com que s'ha barrejat tot, és a dir, s'ha de fer una votació conjunta, aquest punt desconjuntat Projecte m'obliga a aprofitar per anunciar a la cambra, com es deriva de les paraules que he pronunciat, el vot en contra del Partit Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Simon Pujol. Pel Grup Mixt, el senyor Reguant vol fixar posició?

El Sr. REGUANT: Sí, senyor president, des de l'escó estant. Per manifestar que, havent llegit detingudament l'exposició de motius del Projecte de llei sobre el secretari del Govern i previsions sobre funció pública, així com també l'article únic, la disposició addicional i la disposició final, i també després d'haver escoltat amb atenció la intervenció de la senyora consellera, m'ha semblat que ha quedat de manera nítida i transparent que l'únic objectiu que té aquest Projecte de llei és, precisament, el de facilitar la dinàmica de treball del Consell Executiu no fent coincidir en un conseller, a més, la tasca de secretari.

Per aquestes raons, jo donaré el vot favorable a aquest Projecte de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per anunciar que el nostre Grup votarà en contra d'aquest Projecte per raons de forma i per raons de fons. Certament, aquí anem, ni més ni menys, a modificar la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu, que és una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut. És una Llei de 1982 que comprèn des de les disposicions generals que emmarquen les competències, el funcionament del nostre Parlament, del Govern de la Generalitat, del seu president, de la seva responsabilitat política, i al cap de tretze anys, després de dues modificacions fetes també de pressa i corrents, l'any 1983 i l'any 1985, en relació amb els grups parlamentaris i en relació ni més ni menys que amb la facultat de dissolució del Parlament, ara anem també a fer, de pressa i corrents, una altra modificació, afegint-hi, per la via d'una disposició addicional i amb una tècnica legislativa nefasta –sense perjudici que això es pugui fer, com es poden fer, malauradament, moltes altres coses, però que, certament, des del punt de vista de tècnica legislativa és nefasta, aquesta barreja–, anem a fer aquesta modificació de la Llei, quan nosaltres pensem que era un bon moment per a fer un balanç de l'aplicació de la Llei, per a fer un balanç dels seus continguts; precisament ara ens estem plantejant modificar el Reglament del Parlament, i no dubtem, no podem dubtar que aquesta Llei és bàsica per a desenvolupar el Reglament, i, per tant, si s'ha de modificar el Parlament, forçosament hauríem d'estudiar els continguts d'aquesta Llei per veure quins aspectes s'han de canviar, quins aspectes s'han de modificar. No es fa res de tot això, i el que es fa és portar aquesta modificació, que en si mateixa pot ser més o menys discutible, la del secretari de la Presi-

dència, és a dir, no obligar que sigui un conseller i, per tant, deixar a la via reglamentària que això quedi regulat, però –hi insisteixo– es desaprofita l'ocasió, l'oportunitat d'anar a debatre a fons el contingut de la Llei, el seu resultat, la seva aplicació, les seves mancances, aquells aspectes que avui caldria modificar, i –hi insisteixo– es fa purament i simplement una modificació a mida per a anar a complir un objectiu polític, legítim, per part del Govern de la Generalitat, però que, evidentment, nosaltres en aquest aspecte no compartim.

I no compartim encara menys el que comporta la disposició addicional. La disposició addicional continua en la via de la concentració de facultats i poders en la Presidència de la Generalitat. I nosaltres no dubtem, evidentment, de les extraordinàries capacitats del president de la Generalitat, però pensem que segurament ja se li està fent un gra massa; és a dir, s'està concentrant en el president de la Generalitat tal qüestió de facultats i de competències que arribarà un moment en què la majoria de les conselleries quedaran absolutament disminuïdes perquè les seves facultats principals estaran en la Presidència, i sense una possibilitat de control directe i d'incidència directa per part d'aquest Parlament. És a dir, es concentren facultats en la Presidència de la Generalitat i es detreuen facultats de control, d'impuls d'aquest Parlament. En contra del que s'està dient, en contra del que està dient, fins i tot, moltes vegades, el Grup de la majoria, al que es va, també, per aquesta via, és a treure el paper fonamental que té el Parlament de Catalunya com a primera institució democràtica a casa nostra.

Per tant, aquest Projecte, des del punt de vista estrictament de tècnica jurídica, és francament deficient; des del nostre punt de vista, és una tècnica inacceptable. Però, sobretot –sobretot–, quant al fons, nosaltres pensem que al que va és a aquesta línia d'augmentar les competències de la Presidència de la Generalitat, de sobrecarregar aquesta macroconselleria –per altra part, inexistent com a tal conselleria– que és la Presidència, va en la via de treure competències i possibilitats efectives d'actuació al Parlament i, en canvi, no ha fet una cosa que a nosaltres ens semblaria fonamental en aquests moments, que és fer un balanç d'aquesta Llei i veure realment quins aspectes s'han de modificar perquè funcioni millor el Parlament, perquè funcioni millor el Govern, perquè funcioni millor la Presidència de la Generalitat.

Per tant, el nostre vot, com és obvi, serà negatiu.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup no va oposar-se, en el seu moment, en la Junta de Portaveus, al procediment utilitzat perquè aquest Projecte de llei arribés aquí, i avui ens hem reiterat en aquesta posició, fonamentalment perquè entenem i seguim entenent que es tracta de la modificació d'una llei, una llei important, com ja ha estat

dit, una llei també simbòlica per a l'autogovern, però una llei que afecta només uns aspectes estrictes, uns aspectes puntuals, i, per tant, si ens hi posàvem, ens hi posàvem del tot. Com que no era aquesta la voluntat del Govern en presentar el text d'aquesta Llei, d'aquesta modificació, nosaltres avui hi votarem de manera negativa.

Hi votarem de manera negativa perquè és aquesta una llei que al nostre entendre barreja dos temes absolutament diferents, que els liquida en un sol text legislatiu. Per una banda, fa referència al fet que, atès el traspàs de funció pública de Governació a Presidència, ara tota la normativa posterior s'haurà d'entendre que, allà on diu «Governació» cal llegir-hi «Presidència». De fet, té uns aspectes positius: és el primer pas cap a un veritable departament d'Interior –tant de bo!–, lluny del nom i del concepte obsolet de «departament de Governació». El que passa és que, al mateix temps, el que fa és engreixar de manera innecessària un departament que té moltes coses que no hauria de tenir i del qual, en canvi, en són absents coses que hi haurien de ser, com el que tantes vegades nosaltres hem reivindicat: la política lingüística del Govern, que té un caràcter interdepartamental i no només estrictament cultural.

Per altra banda, la Llei es refereix ara al fet que el conseller o la consellera que fins ara ostentava la Secretaria del Govern pot perdre la condició de membre del Govern, la condició de conseller o de consellera. Aquesta és una llei feta a mida absolutament de les conveniències polítiques internes, no ja de la coalició, sinó, pel que sembla, del partit majoritari en aquesta coalició –i aquesta no és pas una afirmació que la fem nosaltres, sinó que és una afirmació que la fan destacats membres de la coalició de cadascun dels partits, que ja anomenen en l'argot popular, aquesta Llei, amb el nom de la Llei..., amb el nom de la persona, amb l'antroponímic que sembla que serà destinatari d'aquest possible càrrec en el futur.

Hi ha, a més a més, un altre aspecte, menor, si es vol, d'estil, però que és interessant –i estem convençuts que el president de l'Institut Català de la Dona comunicarà de manera immediata la seva reacció contrària al president de la Generalitat–, com és el fet que és una llei on es parla en tot moment del «secretari del Govern» sense prendre en consideració la possibilitat, ni que sigui remota, que pot tenir també, el Govern, secretària, o, com diuen molt bé les indicacions de l'Institut Català de la Dona, de l'Institut Valencià de la Dona, de la Unió Europea, o el mateix llibre d'estil d'aquest mateix Parlament de Catalunya, en aquest cas, el mot «Secretaria» potser seria el més adequat. És, doncs, un terme sexista i misogin que és sorprenent que aparegui en un text d'aquestes característiques, i estem convençuts que, si existís, per exemple, una consellera de Justícia, posem per cas, en el nostre Govern, l'aprovació d'aquesta Llei la podria situar pràcticament –si existís el cas– fora de la llei i dur-li problemes legals o fins i tot d'identitat, cosa que no desitgem.

Aquesta és una llei precipitada, és una llei «bunyol», no més així pot ser entesa per l'abast i la intensitat legislativa

que s'hi concentra, i, en definitiva, si em permeten ses senyories, com ja assegurava fa moltes dècades en Joaquim Ros i Lasales, «hi ha massa coses a Catalunya que volen assemblar-se a *L'auca del senyor Esteve*, però l'únic text bo, l'original, ja fa molts anys que ha estat escrit.» Ja es faran càrrec que, després d'una cita tan autoritzada com aquesta, nosaltres només hi podem votar en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per fixar la posició del Grup Socialista entorn a aquest Projecte de Llei, nosaltres volem constatar en primer lloc el respecte que tenim envers les decisions del Govern d'organitzar-se de la manera que cregui més convenient per tal que la seva tasca sigui més eficaç, sigui més eficient i, per tant, dugui a terme aquells projectes que s'hagi proposat.

Per tant, si el Govern pensa que cal crear la figura del secretari del Govern, benvinguda sigui aquesta figura, tingui el nostre respecte institucional a la institució i a la persona que l'ocupi. Res a dir a això i res a dir a les paraules que he sentit –he procurat escoltar-la atentament– a l'honorable senyora consellera de Justícia.

Dit això, ens trobem amb alguns problemes que voldria constatar. S'ha dit «lleï nyap», «lleï bunyol» i s'haurà dit per alguna cosa. Potser «lleï bunyol menjat fora de temps». Ens trobem amb un article únic que el que fa és modificar una llei bàsica de desenvolupament de l'Estatut, i això per què? Per crear la figura del secretari del Govern. Hi estem d'acord. En què diferim? Home, diferim que ens sembla que això és matar mosques a canonades. Això es podria fer perfectament –hi ha precedents– amb un reglament, amb un decret creant la figura del secretari adjunt i amb un reglament atribuint-li totes aquelles competències que vostès, el Govern, considerin convenient. No és necessari modificar una llei bàsica ni és bo tocar lleis bàsiques de desenvolupament de l'Estatut per fets conjunturals, per importants que siguin, si són fets conjunturals. Les lleis bàsiques, que dormin tranquil·les, que descansin tranquil·les, que facin pòsit i que ens deixin treballar tranquils.

Era absolutament indispensable modificar aquesta Llei? Home, l'any 82 es va fer un decret pel qual es va crear la figura del secretari general adjunt; justament el que ara podríem estar fent es va fer l'any 82. L'any 84 es va canviar i es va passar aquesta competència a la Secretaria General de Presidència, i ens sembla molt correcte. En cap cas no es va modificar la Llei, que també ens sembla correcte.

Però, bé, dit això fins aquí, si aquest Projecte de Llei tingués aquest article únic seria això un tema menor que per part nostra no mereixeria una oposició raonable, perquè no la té, perquè és un fet de sentit comú que el Govern s'organitzi de la manera que cregui més convenient. El problema és que hi ha també –tot i que hi ha aquesta reserva que dic–

una disposició addicional que, tal i com el mateix Gabinet Jurídic Central observa, no té res a veure amb l'article primer. És a dir que podríem estar discutint avui dos projectes de llei diferents, perquè un article i una disposició addicional no tenen absolutament res a veure, són temes diferents; simplement, els posem en el mateix paquet potser per estalviar temps parlamentari i estalviar temps per tirar endavant totes aquelles qüestions que s'hagin de tirar endavant.

Què vol la disposició addicional? La disposició addicional vol que aquelles competències que abans s'atribuïen al conseller/consellera de Governació ara passin a ser atribuïdes al conseller o membre del Govern responsable de la funció pública. Res a dir. Però la millor cosa per fer això, senyores diputades i senyors diputats, la millor cosa per obtenir aquest resultat que vol el Govern, saben quin era? No fer res, no fer res perquè en la Llei de modificació de la Llei de la funció pública aprovada el juny de l'any passat ja vam fer unes modificacions que deien: «On diu sempre "responsable de la funció pública, conseller/consellera de Governació", que digui "responsable del Govern en la matèria competent en tema de funció pública"». Ja ho diu la Llei.

És a dir, si no haguessin fet res, haurien obtingut allò que vostès volien, que nosaltres també volem, sense cap mena de problema. Però han fet una disposició addicional que ha merescut el qualificatiu de nyap i de bunyol, que realment, en comptes de facilitar les coses, les ha complicat. Les ha complicat, per què? Home, primer —hi insisteixo—, per innecessari, però en segon lloc perquè, fixin-se vostès, aquest Projecte de llei que ara tramitem en lectura única, que s'ha escrit molt de pressa, ha obligat a quantitat d'esforços per intentar arreglar les malifetes que se'n poden deduir. Per exemple: policies i bombers —són funcionaris públics—, dependran de Presidència en el que diu «les seves funcions»? No en règim jurídic. Diu: «les competències i funcions», diu la disposició addicional. I vostès em diran: «No, ja farem un decret que dirà que els policies, mossos d'esquadra i bombers en queden exclosos.» Des de quan un decret pot modificar una llei? I en tot cas, si això fos possible, permetin-me, és un nyap. No era necessari.

Però és que crea més problemes. Vostès parlen de les competències o funcions en matèria de funció pública, no parlen de règim jurídic: funcions. Funcions, què vol dir? El règim jurídic queda molt clar perquè la llei ho defineix, però, quan parlen de funcions i vostès no distingeixen en aquesta disposició addicional el que són funcions dels funcionaris de la Generalitat del que són funcions dels funcionaris de l'Administració local, estan creant un conflicte. Que hi pot ser o que no hi pot ser; tots esperem que no hi sigui, però tal com està escrit pot ser-hi, pot ser que esdevingui algun problema d'aquest ordre. Que bé que no haguessin fet aquesta disposició addicional, que ens estalviaríem el problema, i vostès haurien aconseguit allò que es proposaven!

Ara ens trobem amb un problema: nosaltres estem d'acord amb el que vostès volen, però la tècnica legislativa amb la qual ens hem dotat, lectura única, primer ens ha im-

pedit presentar-hi esmenes per tractar de corregir aquests petits defectes —des del nostre punt de vista petits defectes— i tractar, en tot cas, de demanar votació separada per aconseguir també allò que tots volíem. Però la tècnica legislativa, lectura única, que vostès coneixen tan bé com jo mateix, això ens ho impedeix de fer.

Per tant, ens trobem amb una contradicció: estem d'acord amb el que proposen i no els ho podem votar a favor, perquè des del nostre punt de vista la tècnica jurídica —i s'ha dit ja— no solament està mal feta, sinó que ens crea uns problemes enormes, que simplement pel fet de no haver escrit res no existirien. Són problemes absolutament inventats d'una manera gratuïta. Quina llàstima i quina ocasió perduda!

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de les intervencions que s'han succeït dels diferents portaveus en recullo una afirmació essencial que em tranquil·litza, perquè realment pujo a la tribuna amb una certa sorpresa: és la que el Parlament va mandat al Govern perquè assignés la funció pública i s'autoorganitzés en la forma que li semblés millor. Menys mal, no podria ser d'altra manera: ho diu l'Estatut d'autonomia i ho diu l'estatut interior.

Però anem per parts. Primer es qüestiona un aspecte formal, que és la tècnica legislativa emprada. Jo, suara, m'he tornat a llegir l'article 118 del Reglament —que no me l'haguessin canviat, amb aquestes modificacions que proposa el nostre portaveu, el senyor Escudé, i que no acaben..., o que està proposant o que es farà en un futur—, i no, no: segueix dient el mateix. Segueix dient que «a proposta de la Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus, una llei, per la seva simplicitat, pot ser tramitada pel sistema de lectura única».

Però és que, senyores i senyors diputats, no va ser «escoltada la Junta de Portaveus»: és que la Junta de Portaveus, juntament amb la Mesa, de forma unànime, varen decidir que aquesta llei es tramités en lectura única —en forma unànime, ho dic bé: Partit Popular inclòs, portaveu del Partit Popular inclòs. I què ha succeït? Que s'ha tramitat com ha decidit la Junta de Portaveus i la Mesa, i s'ha portat a aquest Ple, i aquest Ple d'una forma en aquest cas no unànime, sinó una immensa majoria, amb una abstenció, sense cap vot en contra, ha decidit que es tramiti per lectura única, i així ho estem fent a través d'un debat a totalitat.

I ara, on és el bunyol, el nyap, la tècnica legislativa nefasta? O és que ens hem tornat bojós? (*Remor de veus.*) No, perdó, retiro l'expressió, retiro l'expressió. En tot cas, «de pressa i de qualsevol forma», de cap manera.

Ara, si clar era el contingut des del punt de vista formal, anem al contingut normatiu, i aquí és quan ve també la sorpresa. Sorpresa apaivagada per la intervenció del senyor Guitart i també per la del senyor Reguant, que diuen realment..., tenen tot el dret de fer-ho i la cosa és molt simple.

Què diu l'article primer? «L'acord de Govern ha de constar en una acta que ha d'estendre el secretari del Govern»; això és el que diu l'article 74 de la Llei de l'estatut interior. I aquí és quan discrepo amb vostè, senyor Guitart; és tan simple com dir: «No cal que sigui conseller», i la capacitat d'autoorganització del Consell permet perfectament que digui: «No cal que sigui conseller.» Per què no es pot fer per reglament? Entenc jo i entén el Gabinet Jurídic Central: perquè resulta que, a diferència de les creacions del secretari general adjunt i d'altres modificacions que s'han succeït, l'article 74 parla de redactar l'acta, i amb aquesta literalitat, amb aquesta precisa funció és quan aquí no es pot fer per delegació com s'havia fet en la creació del secretari adjunt.

Per tant, per purisme, segurament, per rigor jurídic o per por de tocar la literalitat de l'article 74, s'ha optat per fer-ho en forma de llei. Certament, l'afer és qüestionable, és possible que per decret s'hagués pogut fer, però fixi's, llegeixi—l'hi convido, i aquesta és una discussió doctrinal que ens hi faríem més savis que rics— que l'article 74 parla concretament que «els acords han de constar en una acta que ha d'estendre el secretari del Govern». Aquesta literalitat, aquesta petita «puntillositat» de l'article fa que ens obligui a fer-ho per llei.

Crec que, en tot cas, aquest és un tema discutible: purisme jurídic, rigor —si vostè ho vol— o tranquil·litat de, si es podia fer per llei, millor fer-ho per llei, atès que tothom, tots els senyors diputats i diputades saben que l'estatut interior és quelcom de molt sagrat, llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut.

Què passa amb la disposició addicional? És una barreja? Home, és d'una mateixa senzillesa important. S'oblida que la cosa no ve de nou; sembla que vostès ara creguin que s'ha com deslegalitzat la possibilitat de passar la funció pública del Departament de Governació a Presidència, però és que oblidem que el Decret 30/1995, de 7 de febrer, atribuïa al Departament de Presidència, que ja ho va assumir, dues funcions bàsiques, la funció pública en dos aspectes bàsics: l'Escola d'Administració Pública i, a més a més, la Direcció General de la Funció Pública. Ara bé, el Departament de Presidència, amb un decret molt recent, ha establert una modificació d'aquest Decret de 1995, en el sentit que, efectivament, com vostè apuntava i per evitar aquest possible dubte, tant el tema de Mossos d'Esquadra com el tema Bombers queda exclòs d'aquesta adscripció a Presidència o de la possibilitat d'adscripció a Presidència de tot el tema general de la funció pública.

Per què? Era necessari aquest Decret? Segurament que no; li diré que segurament que no, perquè en aquest cas les dues lleis que regulen tant els Bombers com els Mossos d'Esquadra, és a dir, m'estic referint —per ser exactes— a l'article..., vejam, ho tinc aquí... Bé, la regulació tant dels Mossos d'Esquadra com dels Bombers no són realment regulacions estrictes de funció pública; en toquen aspectes, òbviament, estableixen el règim específic, però de tota manera no parlen concretament de funció pública.

En tot cas, per si hi ha qualsevol dubte, li ho repeteixo: l'adscripció general era, exclosos Bombers i Mossos d'Esquadra, en virtut de les seves pròpies lleis i, a més a més, d'aquest Decret de recent publicació —concretament és d'ahir o d'abans-d'ahir.

Ara bé, anem al dubte que vostè plantejava, que vostès plantejaven respecte a si era o no era necessària aquesta disposició addicional. Miri, certament, tant a la Llei de la funció pública modificada l'any 94 es parla, com molt bé deia el senyor Guitart, que no es parlava d'un Departament de Governació o conseller/consellera de Governació, sinó d'aquell departament o conseller que fos competent per raó de la matèria. Ara, això tenia dues excepcions, dues excepcions que en el moment de fer la Llei no ens en vam adonar: una era preexistent i una va ser posterior a aquesta llei.

Les dues excepcions eren molt senzilles; concretament, eren la Llei 17/1985, de 23 de juliol... Perdó, les dues disposicions eren una referida... —els ho citaré, perquè ja estaven en els antecedents de la Llei, i vostès les coneixen—, és el fet de la relació de llocs de treball que figura als articles 28 i 29 dels Pressupostos del 1985, en què per excepció s'assigna a proposta d'hisenda i concretament és dictat per Governació. Aquesta era una assignació concreta d'un tema de funció pública en els pressupostos de la Generalitat, que calia salvar com? Amb un decret, com deia vostè, senyor Guitart? No, s'havia de fer per llei, i aquesta és la raó.

Segon punt: la relació dels llocs de treball dels funcionaris interins i daixòs d'abans de 1939. Aquest aspecte concret també competia específicament, i es deia, a Governació.

Aquestes dues excepcions són les que han motivat que, precisament per llei i precisament a través d'aquesta disposició addicional, s'hagin salvat els dos únics aspectes residuals que per llei havien estat regulats i per llei calia recompondre i reduir un altre cop, com ha explicat molt bé la senyora consellera de Justícia en la seva exposició, a les competències que absorbeix Presidència.

Per tant, estiguin tranquils. Ni Mossos d'Esquadra ni Bombers queden adscrits a Presidència, no pas perquè ho digui aquest Decret suara aprovat, sinó per les seves pròpies lleis específiques de fundació i perquè no tenen la funció pública. I, sobretot, tampoc —i acabo, senyor president— han de preocupar-se en absolut per l'abast d'aquesta disposició addicional, que —els ho repeteixo—, tal com parlen els antecedents i l'informe jurídic del Gabinet Jurídic Central, abasta únicament i exclusivament aquests dos específics supòsits: relació de llocs de treball, articles 28 i 29 de l'última Llei de pressupostos, en què es deia, per error en aquell moment, «conseller de Governació / consellera de Governació», i els funcionaris interins, etcètera, en pràctiques, de la Generalitat republicana de 1939, les competències i règim i possibles avantatges dels quals eren regulats específicament pel Departament de Governació.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo, òbviament, no d'altra manera, puc acceptar la decisió de vostès de votar-hi a favor o en contra, òbviament. El Parlament es pronuncia amb plena i autònoma llibertat. Ara, sí que em sorprèn —i

d'aquí que no puc deixar de dir-los-ho— la possibilitat que hagin canviat en poques setmanes la seva interpretació, correcta i lícita, i em sembla molt adequada, que es tractava d'un tema menor que calia portar-ho en aquest Parlament a través de llei, que ara en facin vostès, no ho sé, una espècie de titllar-ho de bunyol o de nyap.

Home, jo comprenc que potser els temps que s'acosten són dolents. Rememorant, com deia el company Carod, en Ros i Lasales, en Ros i Lasales —ell ho recordava— havia tingut una botiga de queviures a l'Havana; es deia «El sabor catalán», i ell incloïa sempre en els seus contractes el que després ha estat un principi de dret internacional, que era la clàusula *rebus sic stantibus*. Volia dir en aquells contractes que es complirien i es mantindria un contracte, una votació, mentre les coses es mantinguessin en els mateixos termes: clàusula *rebus sic stantibus*. A ell li servia, a en Ros i Lasales, li havia servit potser per a alguna petita astúcia mercantil, però, en tot cas, jo entenc perfectament el seu canvi d'opinió en un aspecte senzill: segurament, vostès apliquen la clàusula *rebus sic stantibus* i estem en període pre-electoral; si no, no ho entendria.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Senyor Fuentes, per què demana la paraula?

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, per l'aplicació de la clàusula *rebus sic stantibus*. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: No figura en cap article del Reglament.

El Sr. FUENTES: Per una interpretació, per una al·lusió equivocada del senyor Camps, per no dir-ne una contradicció evident.

El Sr. PRESIDENT: Bé, li dono un minut.

El Sr. FUENTES: No, només per assenyalar que no hi ha hagut, almenys per al nostre Grup, cap canvi d'opinió ni de posició. Una cosa és no oposar-se que es tramiti en el Parlament per lectura única una llei, i una altra cosa és pensar que l'article primer i la disposició addicional d'aquesta llei no tenen res a veure, cosa que mantenim.

El Sr. PRESIDENT: Està fent una rèplica...

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: ...de manera que no correspon.

Passem a la votació. Segons l'article 118.2, diu: «una sola votació». Hi han unes esmenes tècniques, que coneixen..., purament de lèxic, que coneixen tots els senyors portaveus i en aquest sentit s'incorporen a la votació. (*El Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.*) Sí, el senyor Xavier Guitart?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor president, no sé exactament a quines correccions es refereix; si és la referida al títol, em sembla que havia quedat clar que no.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: N'hi ha diverses, d'observacions lingüístiques, unes referides al text articulat..., tinc entès que almenys diversos grups no acceptaven la que es referia al títol de la llei.

El Sr. PRESIDENT: Bé, si no...

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Era per aclarir el que votàvem.

El Sr. PRESIDENT: Sí, no, no. És que, si no hi ha unanimitat en això, es vota tal com està el Projecte i fora discussions, eh?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: És que crec interpretar que diversos grups havien manifestat aquesta...

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, així es vota tal com... (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Sí, el senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: S'ha d'entendre que no tenim cap inconvenient, i em sembla que els altres grups tampoc, a admetre les esmenes lingüístiques que fan referència al text, excepte la del títol. És així?

El Sr. PRESIDENT: Tots els altres grups estan d'acord amb aquesta interpretació? (*Pausa.*) Molt bé.

Doncs, es vota d'acord amb aquesta interpretació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Projecte de llei ha estat aprovat per 70 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció. Per tant, s'ha assolit la majoria absoluta.

Preguntes

Passem al punt de l'ordre del dia referent a preguntes amb resposta oral. En primer lloc es tramitaran les que seran respostes pel president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a resoldre el dèficit d'habitatges

La primera pregunta, la formula el diputat senyor Víctor Ros, sobre les mesures previstes per a resoldre el dèficit d'habitatges. Té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, les despeses per al pagament de l'entrada d'un habitatge suposen el 140% de la renda anual d'una família, i l'amortització de la hipoteca en suposa un 45%. El president de l'Associació Hipotecària Espanyola ha manifestat que el tipus d'interès de les hipoteques pot arribar a un 12% abans de l'estiu, gràcies a la política econòmica socialista que vostè també recolza. Això fa que el 65% de la població catalana no pugui accedir a un habitatge a l'actual preu de mercat, estant els joves, el col·lectiu, amb majors dificultats.

Davant d'aquesta situació, la pregunta és: quines mesures té previst prendre el Consell Executiu per tal de resoldre el dèficit d'habitatge a casa nostra?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley): Li agraeixo que m'hagi fet aquesta pregunta perquè, justament, el tema de l'habitatge, realment, és cada cop més un tema prioritari per al Govern de la Generalitat, fent-lo passar, fins i tot, per davant d'altres coses, fins i tot determinades infraestructures.

Li he de dir que, evidentment, l'acció del Govern de la Generalitat tendeix a mirar d'evitar la inadequació que hi ha hagut en alguns moments entre l'oferta i la demanda. I per això, concretament, ha dut a terme una política de promoció directa que, per exemple, l'any 95 representarà una inversió de 17.744 milions i 2.557 habitatges a un preu a l'abast, diguem-ne, a l'abast, més a l'abast que el que normalment es fa, amb un increment del 34% de la inversió respecte al 94; que també hi ha una inversió important, que representen 1.200 habitatges, a través d'una promoció convinguda amb ajuntaments i que després, més directament, ja també en la línia del que vostè plantejava, el que es fa és mirar d'ajudar les famílies, més que les famílies, les persones que volen comprar un habitatge i, especialment, d'una manera molt especial els joves, per tal que puguin assolir més fàcilment, poder més fàcilment comprar un habitatge. Concretament, els ajuts que s'han donat han beneficiat 27.000, més exactament, 26.975 persones o famílies, sobretot a través dels ajuts a preu taxat. I, finalment, també en aquesta mateixa línia li he de dir que hi ha hagut uns ajuts importants per a la rehabilitació, 5.370 ajuts genèrics a la rehabilitació per una banda, i per l'altra banda, doncs, uns 5.000 també, una mica més de 5.000, pel tema de l'aluminosi.

I de cara el futur li he de dir que ens proposem, doncs, seguir fent sobretot molt la promoció directa d'habitatges i una política de sòl a bon preu, perquè és a través d'això que moltes vegades els habitatges esdevenen..., diguem-ne, es posen fora de l'abast de molta gent.

Li he de dir també que hi ha hagut una acció important pel que fa referència a Adigsa, però això potser no afecta tan directament la seva pregunta, i, per tant, quedo a la seva disposició per si vol que en parli després, en els pocs segons que encara em queden.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Ros pot repreguntar.

El Sr. ROS: Gràcies. Molt honorable president, el seu Govern ha elaborat —és cert— un pla partint que es necessitaran de l'ordre de 25.000 a 30.000 habitatges anuals. Com ho pensen fer per multiplicar per més de tres, com prometen les actuacions de l'actual Pla 1992-95, i arribar a gairebé 265.000 actuacions en els propers cinc anys? Sobretot quan el ministre del ram ha manifestat que en el període 1996-99 tindrà com a màxim 500.000 actuacions per a tot Espanya.

L'eix fonamental del seu Pla se centra en els ajuts públics per a subvencionar habitatges en lloc d'invertir en la creació de sòl urbà, per tal que actuï, del mercat; que no és només millorar..., o millor forma d'assignar recursos, sinó també un plantejament ètic basat en la iniciativa privada i l'esforç

empresarial. Un dels motius que vostè argumenta per donar suport al Govern socialista és la seva capacitat d'influir per tal de fer-los corregir la seva política econòmica, fent-la favorable al dinamisme empresarial. I, si bé és cert que la nostra competència exclusiva en matèria d'habitatge queda relativitzada per la transcendència econòmica que hi té la intervenció pública, vostè hauria de potenciar aquest dinamisme en un àmbit tan important de la nostra economia, com vostè mateix ha dit: és la promoció d'habitatges.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Senyor president, li queda mig minut.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Sí. Bé, primera, és possible que el concepte d'actuació en termes d'habitatge no sigui exactament el mateix que aplica el ministre que el que apliquem nosaltres, però —com li he dit abans— la voluntat de dur a terme actuacions d'aquest tipus és evident per part del Govern de la Generalitat, i també en la línia que vostè ha dit —i ja ho he dit abans, però ara ho subratllo— de crear sòl a bon preu per tal que els habitatges surtin també a un preu que estigui a l'abast de la gent.

Més sobre això no li puc dir, però, en tot cas, sàpiga, tingui la seguretat que aquest és un tema —i ho hem dit moltes vegades— absolutament prioritari per al Govern de la Generalitat aquest any i l'any que ve i segurament també durant els anys propers.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president.

*Pregunta al president de la Generalitat
sobre les negociacions en relació amb
el traspàs de competències a la Generalitat*

La següent pregunta és formulada pel senyor Josep Lluís Carod-Rovira, sobre les negociacions en relació amb el traspàs de competències a la Generalitat. Té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup tindria interès a conèixer quin és l'estat actual d'aquest procés de transferències de competències, perquè el que és fins ara comença a brillar bastant precisament per la seva absència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Els temes que hi ha actualment sobre la taula de negociació són els següents. Primer, el del traspàs del Senpa, que, tal com està plantejat, ja avanço que molt probablement el Govern de la Generalitat rebutjarà. El traspàs del Laboratori de Sanitat Animal, que sembla que sí que es podrà dur a terme molt ràpidament, i el mateix val per a la competència en l'expedició de títols d'ensenyament nàutic esportiu, el definitiu traspàs dels darrers serrells que queden de l'Iryda, la gestió del dipòsit documental de l'Arxiu de Cervera, el traspàs del Registre de la Propietat Intel·lectual, el traspàs de les autopistes A-17 i A-19 i, a més, concretament, s'ha acordat també

—però això no serà efectiu fins al primer de gener de l'any que ve— el traspàs de la part sanitària de l'Institut Social de la Marina.

A part d'això, hi ha sobre la taula, també, com a elements especials de negociació tot el referent al traspàs de funcionaris de l'Administració de justícia a través de les negociacions del Ministeri amb el Departament, i hi ha constituïda la Comissió per tal de discutir el tema del traspàs del trànsit —es negocia amb el Ministeri de Justícia i Interior—, i, finalment, també hi ha sobre la taula en discussió el tema, a través de l'anomenada LOFAGE, la Llei orgànica del funcionament de l'Administració general de l'Estat, doncs, la qüestió dels governadors civils.

Dos altres coses que no són pròpiament..., una d'elles, sobretot, concretament, no és pròpiament un traspàs; és que s'ha arribat a un acord, ja signat aquest, per tal que sigui la Generalitat la que es faci càrrec de la gestió de la incapacitat laboral temporal..., perdó, transitòria, la qual cosa ens dóna, doncs, la intervenció en una qüestió que no solament és molt important des d'un punt de vista laboral, sinó des d'un punt de vista econòmic, i que pot representar també fins i tot un benefici des del punt de vista del finançament, i també se'ns ha traspassat la gestió de la invalidesa provisional, a través, precisament, d'un acord signat abans-d'ahir, concretament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president. El senyor Macià Alavedra, en la seva qualitat de president de la Comissió Mixta de Transferències, deia el 16 de febrer que al llarg del mes d'abril es tancaria aquest procés, almenys pel que feia referència al voltant d'una trentena d'àmbits, competències, transferències o funcions. De fet, la nostra impressió és que s'ha atorgat a aquesta Comissió una funció absolutament subsidiària i que la que s'està potenciant, pel seu caràcter polític, és la Comissió de Coordinació que presideix el senyor Miquel Roca, que ni és membre del Govern de la Generalitat ni és membre, en tant que diputat, d'aquest Parlament. El balanç que fem nosaltres és d'una pobresa immensa: vostè, senyor president, ha dit blat molt abans que sigui al sac i que estigui ben lligat. Van parlar, al seu moment, de ports de Barcelona i Tarragona; avui el senyor Borrell diu que, de ports, absolutament res de res. Desitgem que no passi en aquest cas com amb l'arxiu de Salamanca, que, després d'haver-nos contestat aquí que aquest tema no passaria pel Parlament, la senyora ministra ha dit que hi passarà, i, a més, han creat una comissió d'experts.

I la veritat és que en aquests moments són incapaços d'obtenir uns traspassos essencials. Dupliquem serveis i diners —Inem i Servei Català de Col·locació; UNED i Universitat Oberta; mossos que es despleguen, però no guàrdies civils i policies nacionals que es repleguen— i estem encara amb el ridícul 15% de finançament autonòmic. La realitat és aquesta: les transferències socio-econòmiques, les que haurien de ser prioritàries perquè afecten el benestar, la riquesa

i el treball dels catalans i les catalanes, fins aquest moment, senyor president, en la seva política, ni cinc de calaix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: La realitat és, com vostè diu, la que és, i, per tant, hi ha un balanç, que es pot qualificar com a bo, com a mitjà o com a dolent. La realitat també és que aquest tipus de negociació té unes dificultats que vostè de vegades em fa l'efecte que o no valora, o fa veure que simplement no valora. Però, de tota manera, el resultat és el que és i no es pot dir que sigui negatiu. A mi també m'agradaria poder aconseguir traspassos més ràpidament, i en això estem, però, de tota manera, torno a dir-li que, de fet, l'única manera que fins avui tenim d'anar aconseguint uns determinats traspassos és a través d'aquesta acció tenaç, sistemàtica, lenta, de vegades desesperantment lenta, però que hem de seguir duent a terme amb una absoluta constància.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president.

*Pregunta al president de la Generalitat
sobre la connexió de Barcelona amb la resta
d'Europa a través del tren d'alta velocitat*

Passem a la següent pregunta, que és del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la connexió de Barcelona amb la resta d'Europa a través del tren d'alta velocitat. Té la paraula el senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, vostè coneix perfectament l'interès del nostre Grup per tot el que són les infraestructures que han de permetre el desenvolupament i l'equilibri del nostre territori; també l'especial interès que tenim per aquesta més emblemàtica, que seria la connexió amb Europa, via la Catalunya Nord, amb el tren d'alta velocitat, que també cal recordar —si bé avui és una iniciativa assumida, defensada i promoguda per tota la societat catalana— que va ser inicialment, doncs, als primers moments, va ser una iniciativa del nostre Govern.

El motiu de la pregunta és haver sentit, escoltat i llegit declaracions de responsables de l'Administració francesa, també algunes de l'Administració de l'Estat, que no semblen concordants, és a dir, que no..., almenys, els lectors potser no massa avesats no sabem veure si és que realment aquest projecte tirarà endavant en dates pròximes, si ja s'hi està treballant, o bé algú està posant aigua al vi. Per tant, la nostra pretensió és aquesta: si pot explicar a la cambra, el senyor president de la Generalitat, doncs, com està en aquest moment aquesta important infraestructura que, ho repeteixo, a tots ens fa molta il·lusió.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sesmió. El senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Efectivament, de vegades es produeixen, tant per part de responsa-

bles del Govern espanyol com per responsables del Govern francès, algunes manifestacions contradictòries. De tota manera, com a fets positius hi ha que el mateix primer ministre francès té en això una posició clara; segona, que el projecte del tren d'alta velocitat que entra cap a la península Ibèrica a través de Catalunya, a través de Barcelona, és un dels onze grans megaprojectes assumits per la Unió Europea, i, tercera, que la posició, deixant a banda declaracions de vegades, diguem-ne, molt circumstancials, que es puguin fer o que pugui fer algú, la posició de fons, la que nosaltres coneixem a través del president del Govern respecte a aquesta qüestió, segueix essent favorable que es faci tan aviat com es pugui, concretament, el tren d'alta velocitat, concretament el tram Montpeller-Barcelona, que és el que necessitarem a partir del 1999, quan el TGV francès arribi a Montpeller, que això sí que ja és segur.

A part d'això, com a fets positius hi ha que el Govern de la Generalitat, degut a una molt antiga ja preocupació, des del 86, per un doble fet, que és l'ample de via europeu i, per altra banda, el tren de gran velocitat, doncs, ja té fet l'estudi; és l'única organització, l'única institució que hi ha treballat i hi ha invertit –concretament 3.000 milions de pessetes–, sense fer cas de si això era competència nostra o no, però per tal d'avançar-nos; que, per altra banda, tenim la reserva feta ja des de Montcada fins a la Jonquera, amb un ample de cent metres –la reserva del traçat–, i, per altra banda, tenim fets més positius ja darrerament, independentment, ho repetixo, de certes aparicions polèmiques i una mica, jo diria que de vegades una mica teatrals i una mica buscant més, diguem-ne, la polèmica que no pas l'acció de fons positiva i el manteniment dels compromisos adoptats al més alt nivell del Govern espanyol; bé, hi ha hagut, doncs, des de la reunió que hi va haver amb tota una sèrie de regions interessades –regions europees, vull dir– per aquesta qüestió, en la qual hi ha un acord ple, des de Rhône-Alpes fins a les mateixes regions italianes, per tal d'impulsar aquest tren de gran velocitat que passa per Barcelona..., com també l'acord fa molt pocs dies entre la Renfe i la SNCF, en la qual participarà a partir del mes que ve..., millor dit, a partir del mes de juny, també concretament Ferrocarrils de Catalunya, i també sempre en aquesta mateixa línia.

Per tant, entenc que això ho tenim ben enfocat, encara que és cert que, de tant en tant, es produeix alguna intervenció que crea una certa confusió, però que no afecta ni el Govern francès ni el més alt nivell del Govern espanyol, ni tampoc les decisions de la Unió Europea.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Sesmiolo pot repreguntar, sense esperança d'obtenir resposta, perquè s'ha esgotat el temps del senyor president.

El Sr. SESMILO: No, simplement per dir que per a nosaltres ha estat aclaridora i satisfactòria l'explicació que ens ha donat el president.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo.

*Pregunta al president de la Generalitat
sobre si els treballs desenvolupats
des de l'octubre del 1994 són adequats
i suficients per a reduir les causes
dels incendis forestals*

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Víctor Gimeno, sobre si els treballs desenvolupats des de l'octubre del 94 són adequats i suficients per a reduir les causes dels incendis forestals. El senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya, tot i les diverses compareixences de consellers i directors generals parlant dels incendis, vist l'estat actual dels boscos i les diverses manifestacions fetes per representants del món rural, voldríem conèixer l'opinió del president respecte si s'ha actuat amb la suficient celeritat i eficàcia per, en principi, conèixer les causes i, en conseqüència, treballar per a reduir aquestes causes de propagació dels incendis forestals. En definitiva, si s'ha aplicat la dita popular que el foc de l'estiu s'apaga a l'hivern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor president?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, en dos minuts i mig no li podré contestar el que, per altra banda, ja es va contestar en cinc hores de comissió. De tota manera, sí que li he de dir que s'han augmentat els efectius humans, que han passat de 4.056 persones d'ara fa un any a 5.025; els parcs de bombers, de 160 a 180; els recursos materials, i, especialment, el que se'n podria dir la «potència d'aigua», que ha passat de 26.000 litres a 47.000 litres; s'han fet tota una sèrie de punts d'aigua, que és un fet absolutament essencial de cara als problemes que puguem tenir aquest estiu, etcètera. Ara, a part d'això, s'ha fet tota l'aplicació de l'Infocat –que, com vostè sap, es va aprovar l'any passat–; s'han fet, dintre d'aquesta mateixa aplicació, tota una sèrie de cursets, aprofitant que, a més, l'Escola de Bombers, que va ser inaugurada fa poc, el nou edifici de l'Escola de Bombers dona moltes més possibilitats en aquest sentit; s'han reforçat la situació i les possibilitats de les agrupacions de defensa forestal; s'ha aplicat el Pla de prevenció d'incendis forestals, amb una col·laboració incrementada tant dels Mossos d'Esquadra com de la Guàrdia Civil; s'han pres una sèrie de mesures extraordinàries de prevenció, algunes d'elles recollides en un decret, que no és que realment actuï sobre no-res, sinó que, de fet, ve a ampliar disposicions que ja existien en un decret del 7 de març, referit a urbanitzacions, línies elèctriques, carreteres, abocadors...; s'ha incrementat tot el referent a informació, etcètera.

Per tant, crec que, efectivament, s'ha fet una acció important, en aquest sentit, durant els mesos d'hivern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Gimeno pot repreguntar.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Jo li preguntava per les causes de propagació dels incendis i no per la manera d'extingir-los més ràpidament, i les causes, en prin-

cipi, són degudes a tres factors: per una banda, l'estat vegetatiu del bosc; per altra, el control dels focus d'incendis, i, per l'altra, la millora d'organització.

Quant a l'estat del bosc, avui tothom té clar que és més combustible que abans, i tant la Unió de Pagesos com el Consorci Forestal de Catalunya, en compareixences aquí, al Parlament, ens parlen que les mesures per a enguany ja són impossibles, que no s'ha fet res en tot aquest hivern i que estem com l'any 94 o pitjor; hi ha més boscos, però són menys rendibles, menys poblats, i creix el nombre d'incendis en funció de l'increment del despoblament rural.

Quant als focus d'incendis, tant les urbanitzacions, com les línies elèctriques, com la freqüentació, surt un decret el dia 10 de març per a començar-se a aplicar el 15 de març —en cinc dies. Es demanen mesures a les urbanitzacions, que no tenen ni temps, ni recursos, ni possibilitats d'actuar legalment fora del seu perímetre; per tant, són inviables. A les línies elèctriques, no s'inclou cap mesura de millora de l'estat de la xarxa, com si la culpa fos de la vegetació i no hi tinguessin res a veure els cables en mal estat, i no es parla ni de cables trenats ni de soterrament de línies. Quant als plans d'actuació municipals dels ajuntaments, se'ls entrega l'Infocat, fa uns quinze dies, i se'ls diu que facin plans d'actuació, en un intent, tant en una com en l'altra, com en la primera, de traslladar, en tot cas, o eludir responsabilitats, més que de preocupar-se per resoldre-les. Tenim un projecte de llei d'accés al medi natural que pot regular la freqüentació, però està en tràmit i enguany ja no serà operatiu.

Quant a l'organització, pensem que és fonamental el tema de la implicació...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Gimeno. Senyor president?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, no és cert que durant tot aquest hivern no s'hagin fet una sèrie de coses d'aquestes que reclama el senyor Gimeno. Per exemple, hi havia 50 plans tècnics de gestió forestal l'any passat, i ara n'hi ha 560 —per exemple, aquesta és una dada. Ja he dit abans que la mobilització de cara a la vigilància —i això és prevenció, no és extinció—, no solament per part de les ADF, sinó també per Mossos d'Esquadra i per Guàrdia Civil, doncs, s'ha incrementat notablement. Ja li he dit abans que s'han posat punts d'aigua, i això està en la línia també, no de la prevenció, evidentment, però de la preparació a fons del que es necessita de cara a lluitar contra el foc. S'ha treballat en el tema de camins, s'ha treballat —evidentment, no d'una manera suficient encara— en la neteja dels traçats de les línies elèctriques, i també en els encontorns de moltes urbanitzacions. Li he d'advertir que, algunes d'aquestes coses, el mateix decret diu que no es podran fer d'una manera immediata, sinó que es requeriran tres anys perquè es pugui portar a terme en tot Catalunya.

Per tant, dintre d'una certa limitació, òbviament, que és absolutament inevitable donada la magnitud del problema, el que li puc dir amb aquestes poques dades que ara així, cuita-corrents, li puc donar, és que aquesta feina durant aquest hivern s'ha estat fent.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si és previst d'estendre la política de peatges «tous» al conjunt d'autopistes que depenen de la Generalitat

La següent pregunta, la formula el senyor Manuel Nadal, sobre si és previst d'estendre la política de peatges tous al conjunt d'autopistes. Té la paraula el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, a vostè li agrada donar bones notícies als ciutadans; a mi també m'agrada. La política de col·laboració amb el Govern socialista dona els seus fruits, fruits positius: aquests dies hem vist com la Setmana Santa ha sigut un èxit esclatant per al sector turístic, i jo crec que hi ha hagut ja una represa del consum. Veiem que els ciutadans es poden moure pel conjunt de Catalunya amb més comoditat; s'ha inaugurat la pota nord; veiem que ha disminuït el nombre d'accidents a la xarxa de carreteres de Catalunya... Per tant, hi ha elements positius, anuncis positius que podem fer als ciutadans, que les coses també van bé. I jo aprofito aquesta pregunta perquè puguem fer un nou anunci, i és que en funció que sembla que ara tindran la competència de l'autopista A-19, entre Montgat i la connexió amb la G-600, a Blanes i Hostalric, i la A-17, de Barcelona a Granollers, incloent el peatge de Mollet, que en una d'aquestes transferides hi ha un peatge tou, que ha estat molt ben acollit pels ciutadans, que vostès estenguin la política de peatges tous al conjunt de la xarxa d'autopistes i túnels de Catalunya, rebaixant les actuals tarifes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Suposo que és evident que no forma part del que jo he de contestar avui qualsevol referència a la nostra política a nivell d'Estat —i això val també per a alguna intervenció que he fet abans; d'això, en podem parlar un altre dia, si volen—; ni tampoc entrar en la petita polèmica ni buscar el petit titular. Per tant, dit això, dit això —per a qui sigui, i per a més d'un—, dit això permetin-me dir el següent: per a poder equilibrar peatges de concessions diverses cal tenir la titularitat de moltes concessions, i que algunes d'aquestes concessions donin prou beneficis per a compensar les que són deficitàries. Això no es dona en el cas de la Generalitat, perquè la Generalitat, després d'aquests traspassos, tindrà 190 quilòmetres, i en queden 480 que són de titularitat estatal, només a Catalunya. I entre aquests 190 tenim autopistes que, o bé són molt recents, o bé són molt cares, o bé són poc rendibles: túnel del Cadí, Manresa, la de Sitges, etcètera.

Per tant, en aquestes condicions no es pot fer aquesta política, ni tampoc peatge tou, entre altres coses perquè, com que nosaltres no ens havíem compromès mai a fer de franc una autopista que després s'ha fet de peatge, tampoc no ens sentim obligats, per dir-ho així, a oferir un peatge tou. Però, a més, repeteixo que això no es podria fer. De tota manera, en més d'un cas nosaltres hem intentat aplicar aquesta polí-

tica, i, per exemple, en la concessió de l'autopista A-16, per entendre'ns, la del Vendrell, nosaltres apliquem un peatge tou, en aquest cas, i a més donem facilitats per al tros d'autopista que ja hi havia hagut abans, és a dir, fins a Sitges.

De moment, no tinc res més a dir-li.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Nadal pot repreguntar.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president. El Grup Socialista ha insistit i insistirà en aquesta proposta, que no vol dir que s'eliminin els peatges de Catalunya, però vostès en aquests moments tenen bastant de competències, als túnels del Cadí, a Aucat, al Garraf, Tabasa, Tibidabo, Autema, Terrassa-Manresa, i ara aquestes d'ACESA. Per tant, tenen bastant d'autopistes i túnels de la seva competència. Poden començar a establir aquesta política de peatges tous en el conjunt de la xarxa de Catalunya. I el que nosaltres plantejgem, també, i hi insistim, és que ara que assumiran la competència de l'A-17 i l'A-19, que té un peatge tou, doncs, aquesta fórmula, que ha sigut útil, que ha ajudat a construir una nova infraestructura al Maresme, s'apliqui al conjunt de Catalunya. Em sembla que és una proposta raonable, que hauria de ser més ben rebuda per part seva, i aprofito l'ocasió per dir que, en funció del traspàs d'aquesta autopista fins a Blanes i Hostalric, es plantejarà un buit competencial per tal que els ciutadans del Maresme no vegin convertida la seva autopista en un accés a la Costa Brava, a Lloret i Blanes, solament, sinó que cal resoldre la connexió d'aquesta autopista del Maresme amb les connexions europees a Maçanet de la Selva.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Senyor president...

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, no tinc res a afegir al que li he dit abans; ja li he explicat quines són les condicions que es necessiten per poder fer peatges tous. El que nosaltres procurarem fer és complir els nostres compromisos i, quan diem que en un lloc no hi ha peatge, doncs, que no hi hagi peatge. No com va passar amb l'autopista del Maresme, en la qual, després de dir que seria sense peatge, es va fer un peatge; tou, però es va fer un peatge. En canvi, nosaltres vam dir que el túnel de Parpers i la carretera Mataró-Granollers serien de franc, i són de franc. I això ho seguirem fent, simplement complir els nostres compromisos.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

Seguim amb les preguntes que contestaran diferents consellers.

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals ha col·laborat econòmicament en l'elaboració i la difusió del Trivial del Barça

Pregunta sobre les raons per les quals ha col·laborat econòmicament en l'elaboració i la difusió del *Trivial* del

Barça, presentada pel diputat senyor Joan Ignasi Elena, del Grup Socialista. Té la paraula.

Senyor Elena, esperi un moment que hi hagi certa calma... (*Pausa.*) Pot començar.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. La pregunta és ben senzilla, i, en tot cas, en funció de l'exposició que ens faci el senyor conseller que la contesti, exposarem altres opinions al voltant d'aquesta pregunta. El fet és que desconexem quins en són els motius, i ens ha sorprès, i és aquest el motiu pel qual hem preguntat aquesta qüestió al Consell Executiu.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Molt breument, senyor president. Els motius fonamentals han sigut tres: el primer és per donar ajut a aquelles iniciatives en premsa escrita que es realitzin en català, i així ja s'havia fet; el segon per a la promoció del català en un àmbit, precisament, de la premsa esportiva, en què actualment la normalització lingüística necessita encara un especial suport i, per tant, obté una gran significació, i la tercera és perquè és un incentiu interessant, ja que és el primer cop que el joc interessant del *Trivial* es tradueix al català.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Elena pot repreguntar.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Nosaltres pensem que, en un any en què han decregut les subvencions a les entitats juvenils i a les entitats infantils del país, en un any on la política adreçada als joves és cada vegada més inexistent, des del Govern de la Generalitat, des de la Secretaria General de Joventut, en un any en què hi ha mancances importants —com tots els anys— en aquest país, en altres terrenys, creiem que és un error, una reliscada important donar un suport tan clar i econòmic a una iniciativa d'aquest tipus. Però és un error haver donat diners i és un error també de concepció, al nostre entendre; creiem que el Govern de la Generalitat no s'ha de dedicar a aquestes qüestions; creiem que el Govern de la Generalitat no ha de donar prioritat a aquestes qüestions, i preguntem, finalment, si realment creuen que en la política de suport al català és prioritari donar suport a un joc que es ven en diferents establiments, a aquest tipus d'iniciativa.

Sincerament, tenim la sensació, des del Grup Socialista, que la política de joventut, i la política adreçada als joves, del Govern de la Generalitat, s'assembla més cada vegada a la *Planta joven* del Corte Inglés que no pas a una política de joventut feta des d'una institució pública. (*Remor de veus.*) Hi ha altres prioritats, hi ha altres necessitats, hi ha prioritats i mancances molt importants com perquè el Govern de la Generalitat destini recursos a iniciatives d'aquestes característiques, que difícilment entén un moviment associatiu que està treballant amb ganes i amb intensitat i que no rep el suport, ni tan sols el caliu necessari del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, jo no puc compartir de cap manera les paraules que acaba de dir el senyor diputat, que fan referència a altres aspectes de la política de joventut, política que se segueix amb coherència, amb continuïtat i amb eficàcia. Aquí el senyor diputat m'ha preguntat sobre els motius pels quals s'havia donat un ajut perquè fos possible que el *Trivial* estigués traduït al català, i jo li he donat tres motius que penso que segueixen sent importants: el primer és aquesta iniciativa a favor de la premsa escrita que es realitza en català, d'una manera especial la premsa esportiva, de la qual, efectivament, el català està fonamentalment absent, i, l'altre, que aquest és un joc que per les seves característiques, per la seva amplitud i pel seu èxit i pel seu abast, requeria un ajut perquè pogués tenir una versió catalana. I, com en altres aspectes, nosaltres hi hem contribuït. La política de normalització exigeix que el català arribi a tots els llocs, i això requereix un esforç especial, i és dins d'aquest criteri que nosaltres hem donat aquesta col·laboració per fer això possible, tant pel que fa referència a la seva pròpia producció com perquè estigui present a la xarxa dels albergs de joventut, on aquest joc també es troba en la seva versió catalana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a l'enllumenat del túnel de la carretera N-152 a Sant Quirze de Besora i a la rapidesa i l'eficiència en les actuacions administratives

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Piella, sobre l'enllumenat del túnel de la carretera N-152. El senyor Piella té la paraula.

El Sr. PIELLA: Sí, gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, acumularia la segona i la tercera preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Bé, en aquest cas, senyor president, la primera pregunta en aquest moment potser no té gaire raó de ser, és a dir, des d'un punt de vista purament formal, però sí que hi ha un rerefons dintre d'aquesta, que és el següent: és a dir, aquí tenim una il·luminació que s'ha fet a cops de notícies que han sortit a la premsa. És a dir, es va portar endavant aquesta il·luminació gràcies a una notícia de la premsa, degut a una actuació parlamentària del Grup Socialista, i també, concretament, després d'haver sortit a la premsa la necessitat de posar immediatament en marxa aquesta il·luminació, al cap d'uns dies va ser possible això.

Això ens porta a una reflexió, que penso que no és gaire afalagadora en aquests anys dels quinze anys del Parlament de Catalunya; és a dir, un Parlament que la seva funció és l'impuls i el control del Govern..., per desgràcia hem d'arribar a la conclusió que és molt més efectiu per al control i

l'impuls del Govern tres ratlles en qualsevol premsa, del tipus que sigui, que no pas moltes interpellacions o moltes preguntes o moltes accions parlamentàries. Crec que hauria de ser a l'inrevés, i penso que, en definitiva, això diu molt poc dintre d'aquest any que hauria de ser curull d'èxits i de futur per a aquest Parlament.

I la segona pregunta, en definitiva, és una qüestió claríssima; jo crec que valdria la pena que, de mica en mica, i d'acord amb les necessitats, jo crec que, de la mateixa manera que hi han obres majors i obres menors, també aquestes obres, potser, d'il·luminació, i aquestes obres de posar en marxa, concretament, un interruptor, no ens trobéssim que, per posar en marxa un interruptor, es necessitessin dos mesos, i si això ho provéssim molt més, doncs, els ciutadans, a nivell d'ajuntaments o a nivell de consells comarcals, és a dir, fer una distinció entre obres majors i obres menors, potser aconseguiríem una major eficiència de temps, una major eficiència de cost i una cosa que és molt important: més confiança dels ciutadans en l'Administració pública.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Jaume Roma i Rodríguez): Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, en relació amb la il·luminació del túnel de Sant Quirze de Besora, a la nacional 152, cal assenyalar el següent: en primer lloc, com vostè ja ha dit, el 9 de març estava en il·luminació, es va entrar en il·luminació, i els passos que s'han seguit han estat els següents.

Primer, les obres d'instal·lació de l'enllumenat públic del túnel de Sant Quirze de Besora que corresponen a la part interior del túnel van quedar acabades a final de l'any passat. Certament, els tràmits que es varen endarrerir foren els treballs de connexió que realitza la companyia elèctrica. Per connectar la xarxa elèctrica ha calgut fer una ampliació de l'estació transformadora existent per poder donar el subministrament.

Durant els mesos de gener i febrer es va fer l'ampliació necessària del centre de transformació. El dia 9, com ja li he dit, finalment es va posar en funcionament l'enllumenat del túnel. Els terminis anteriors són els mínims per poder fer les obres que s'han executat, amb independència de l'Administració actuant.

L'àmbit d'actuació dels ajuntaments i els consells comarcals és el de carreteres de tipus local, i en cap cas una carretera que pertany a la xarxa bàsica, com és la nacional 152.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per les seves explicacions, però evidentment el que vostè m'ha dit ja ho sabia, i, evidentment, em penso que aquí no som un organisme tècnic, sinó que som un orga-

nisme polític, i un organisme polític ha de veure el futur, i em penso que és molt important, no el que es fa, sinó el missatge, concretament, que es llança a l'opinió pública, és a dir, la pedagogia que podem donar des d'aquest Parlament i la pedagogia que es pot donar des de l'acció de govern. És a dir, en definitiva, el que li he dit és..., d'acord amb el que diu vostè, però em penso que hauríem d'anar més enllà. Crec que qualsevol missatge que donem, d'ineficàcia, qualsevol missatge que donem de feina mal feta, qualsevol missatge que donem, concretament, de coses que es podrien fer d'una altra manera i que, concretament, no augmenten la confiança de l'administrat en l'Administració, crec que és dolent per al país. És aquest el missatge que li volia transmetre, i cap més, perquè, sàpiga una cosa: quan el Grup Socialista va presentar a principis de l'any passat la necessitat de tirar endavant aquesta obra, la seva contesta va ser que ja ho feien i que era imminent; aquesta imminència era pràcticament quasi d'un any.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller Roma té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, nosaltres considerem que els tràmits que s'han portat han sigut els tràmits oportuns, i, per tant, de la feina ben feta, i voldria afegir-li, com a missatge de forma efectiva, que creiem que el procediment seguit ha estat l'idoni i que, a més a més, no es considera adient que els ajuntaments ni que els consells comarcals executin obres del tipus que hem dit anteriorment, sinó que s'ha de seguir amb els terminis executats, com s'ha exposat anteriorment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses o previstes per a paralitzar la construcció d'un edifici a Gurb (Osona)

Passem a la següent pregunta, que formula el diputat senyor Antoni Noguer, sobre la paralització d'unes obres de construcció d'un edifici a Gurb. Té la paraula el senyor Noguer.

El Sr. NOGUER: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la pregunta és ben explícita: es tracta d'unes obres presumptament il·legals d'una nau industrial o magatzem o no se sap exactament què és; el que sí que se sap és que és d'una grandària inusitada i d'un impacte visual brutal a la zona de Gurb, al costat de l'eix transversal, precisament.

També ens consta que la Direcció General d'Urbanisme ha actuat sobre el tema, malgrat que l'Ajuntament de Gurb, governat precisament per la coalició Convergència i Unió, fins a la data de presentació de la pregunta havia fet cas omís de les ordres de paralització d'aquestes obres. En tot cas, ens consta que en aquest moment estan paralitzades les obres, i voldria demanar al senyor conseller a veure quines

mesures ha pres, o quines accions ha pres tant quant al promotor de l'edifici com, també, quant a l'Ajuntament de Gurb. I en tot cas també voldríem ampliar la pregunta: si és possible, a veure quines mesures o quines accions pensen emprendre la Direcció General d'Urbanisme i la Conselleria de Política Territorial per a retornar el medi al seu estat natural, donat que aquestes obres són del tot il·legals. En tot cas, el senyor conseller m'ho podrà aclarir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Noguer. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores diputades, senyor diputat, la Comissió d'Urbanisme de Barcelona no ha autoritzat mai cap edificació ni cap ús a l'indret indicat que s'assenyala en la pregunta. El proppassat 23 de març es va dictar una resolució en el sentit d'ordenar la immediata suspensió de les obres i d'advertir l'interessat que, si es constata l'incompliment de l'ordre de suspensió, «es comunicarà als tribunals de justícia als efectes d'exigència de les responsabilitats d'ordre penal».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Noguer, pot repreguntar.

El Sr. NOGUER: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta. Efectivament, com vostè diu, la suspensió d'obres es va acordar en data 23 de març, i així es va comunicar, i, en cas de no complir-se, doncs, òbviament, cal acudir als tribunals de justícia, però el que sí que és realitat també és que l'obra en el seu estat inicial és molt avançada i en aquests moments, doncs, existeix i que, per tant, l'impacte i la il·legalitat són flagrants. No ens agradaria assistir una altra vegada a la política de fets consumats en temes urbanístics, i, per tant, jo li voldria demanar més explícitament quines accions pensa emprendre la Conselleria, en el cas que l'Ajuntament no les prengui —que, pel que sembla, no les emprèn—, per tal de retornar, en fi, el medi i el terreny, que és un terreny, doncs, rústic, a la situació en què estava en el seu origen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguer, encara que li adverteixo que vostè està plantejant una qüestió addicional; el senyor conseller és molt lliure de contestar-la. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyors diputats, l'edificació en construcció no té l'autorització preceptiva que estableix la legislació urbanística vigent, com li he dit. Tanmateix, l'edifici en construcció s'empara amb llicència d'obres atorgada per l'Ajuntament de Gurb. La sol·licitud formulada al seu dia a través de l'Ajuntament era per a la construcció d'una zona esportiva per a ús esportiu. La zona esportiva constava de quatre pistes de tennis, una pista poliesportiva descoberta i un pavelló cobert de 102,30 metres de llargada i 59,30 d'amplada, que és l'edificació objecte d'aquesta pregunta.

La Comissió d'Urbanisme de Barcelona, en sessió del 28 de juliol del 93, va acordar suspendre l'aprovació de la sol·licitud tramesa per l'Ajuntament de Gurb fins al compliment d'una sèrie de prescripcions. Les obres varen ser denunciades el mateix dia del seu inici, el 17 de gener del 94, a la secció de disciplina de la Direcció General d'Urbanisme. Anteriorment, el dia 5 de març de 1993 s'havien denunciat les obres d'explotació dels terrenys. A través de la secció de disciplina es va requerir l'Ajuntament i posteriorment es va tornar a reiterar la revisió de l'acord municipal de concessió de la llicència, amb l'advertiment d'il·legalitat per constituir una infracció greu i manifesta. Aquestes són les accions que s'han produït al respecte.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives
a l'adquisició de terrenys per a la
construcció de nous centres penitenciaris*

Pregunta dels diputats senyor Joan Oliart i senyor Josep Maria Abelló sobre l'adquisició de terrenys destinats a construcció de centres pel Departament de Justícia.

El Sr. OLIART: Sí, senyor president, amb el seu permís, acumularia també la següent pregunta, perquè tracta de la mateixa matèria, encara que és una altra...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sobre nous centres penitenciaris, molt bé.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyora consellera, com vostè no deu ignorar, suposo que ho sap molt bé, aquest any en els pressupostos hi ha una consignació pressupostària per a l'adquisició de terrenys que possibilitin el tancament al més aviat possible de les presons de la Trinitat i de la presó Model.

Per altra banda, senyora consellera, tampoc vostè no és ignorant, sinó tot el contrari, del caràcter d'urgència d'aquestes construccions; em vull referir, per exemple, que el tercer centre penitenciari, aquest que vostè, segons declaracions a la premsa, ja en pensa iniciar la seva construcció aquest any, ha estat promès per dos consellers de Justícia abans que vostè, que durant el seu mandat, doncs, es van comprometre en aquest Parlament, davant d'interpellacions del Grup Socialista, que, com a mínim, doncs, aquests tres centres es començarien durant el seu mandat, i algú fins i tot va dir que s'acabarien. Bé, han passat bastants anys, aquest centre no s'ha començat; esperem que ara sí que es comenci aquest any, precisament.

Per altra banda, tampoc no ignora vostè la necessitat de tancar aquests centres penitenciaris de la Model i de la Trinitat, no tant pels problemes, diguem-ne, ciutadans que pot tenir el fet que estan situats al bell mig de barris molt populars —que aquest també és un dels arguments, una de les raons per demanar la seva substitució—, però sobretot per la mateixa condició del sistema penitenciari català, que necessita, doncs, la seva modernització, i la seva modernització

passa essencialment i fonamentalment per la substitució d'aquests centres penitenciaris.

Necessitat, doncs, que el Parlament conegui quines gestions ha fet el Consell Executiu en aquest sentit; han passat ja tres mesos i no tenim cap notícia al respecte, i, per tant, convé també saber si hi ha algun terreny localitzat, amb aquestes gestions que segurament vostè avui ens explicarà quines han estat. I tenint en compte sobretot que es necessiten, com a mínim, tres localitzacions diferents, tres terrenys diferents per poder substituir aquestes presons que s'han de substituir segons aquest mandat, diguem-ne, del Parlament.

Les preguntes, doncs, senyora consellera, són: quines gestions ha dut a terme la Conselleria de Justícia per adquirir els terrenys, i si s'ha localitzat o adquirit cap terreny fins ara.

Moltes gràcies, senyor president, senyora consellera.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. La senyora de Gispert té la paraula per constestar.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, per tal de complir l'acord adoptat durant el debat de la Llei de pressupostos per al 1995, segons el qual s'ampliava una partida pressupostària per fer front a l'adquisició de terrenys per a la construcció de nous centres penitenciaris i per a la substitució dels de Barcelona, la Conselleria ha enllestit els estudis definitoris d'un nou centre de penats a les rodalies de Barcelona, que vindria a ser el tercer centre de què vostè ha parlat. Al mateix temps, s'estan fent els estudis per cercar la seva ubicació, juntament amb altres possibles localitzacions de futur necessàries per a altres centres que podrien substituir algun o alguns dels centres més antics, tant els de Barcelona ciutat com els de Girona, els de Tarragona i el de Figueres.

La política de localització d'emplaçaments per a la construcció de nous centres penitenciaris s'ha adreçat sempre des del Departament de Justícia, per tant, des del seu inici, a cercar ubicacions idònies per a les instal·lacions projectades, i són els criteris que sempre s'han tingut en compte el de la menor incidència sobre la població i el territori; arribar, si és possible, a una posició comuna i coincident amb el municipi o els municipis afectats, i, per controlar l'impacte en el territori, es localitzen emplaçaments en un lloc no urbà, en zones preferentment de baix rendiment agrícola o forestal i es cerquen terrenys que tinguin una superfície entre quinze i cinquanta hectàrees com a mínim.

De les gestions dutes a terme per la Conselleria en la recerca d'aquestes finques, li puc dir que ja des de l'any 84, com vostè sap, es van buscar finques, i la primera de totes va ser la substitució de Can Ribes pel paratge de Quatre Camins. A partir d'aquell moment, del 85 al 87 es va fer una recerca molt important de finques, de les quals van quedar com a possibles i com a idònies unes cinquanta finques, de les quals avui li puc dir que han estat revisades i en condicions idònies unes deu; deu que substituirien o podrien substituir aquest tercer centre penitenciari de què hem parlat. Els anys 88, 89 i 90 es va fer una recerca exhaustiva de finques per Girona i per Tarragona, finques que podrien

substituir les presons de Girona, de Figueres i de Tarragona, amb la idea d'ampliar aquestes presons, perquè les que actualment ho són no és que estiguin obsoletes, però són petites i al mig de les ciutats. L'any 92 es va fer una revisió de les recerques realitzades i una priorització de totes aquestes finques que li he dit, i en queden quinze que poden complir les condicions abans esmentades. Els anys 93 i 94 es van buscar finques i es van trobar sis finques més; aquestes encara estan pendants que jo les pugui visitar personalment, i podrien estar també dins del que és el tercer centre penitenciari.

Per tant, avui disposem d'un ventall de finques aptes per a les necessitats immediates i futures del sistema penitenciari de Catalunya. Respecte al tema de la substitució de la Model, la Trinitat i la presó de dones de Barcelona, també s'han iniciat els estudis preliminars per a avaluar la possible supressió d'aquestes tres presons. Aquests estudis, i la conseqüència que en pugui derivar, han de comportar l'assoliment de diferents acords institucionals entre l'Ajuntament de Barcelona i la Comissió d'Urbanisme de la Generalitat de Catalunya. En qualsevol cas, la possible supressió hauria d'anar acompanyada, lògicament, de la construcció d'un centre penitenciari per a preventius a la mateixa ciutat de Barcelona; un centre per a homes, per a dones i per a joves, amb una capacitat mínima de mil tres-cents, mil cinc-cents places, perquè pensi que avui a Barcelona, a Barcelona ciutat, entre la Model, la presó de dones i la presó de la Trinitat tenim 1.172 preventius, avui. Cal tenir present que aquesta qüestió no es resol en pocs mesos; és de tal envergadura que requereix un estudi aprofundit que s'anirà treballant, pas a pas, des del Departament de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor Oliart pot repreguntar.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyora consellera, jo li agraeixo les seves explicacions; fins i tot, molts dels criteris que vostè avui ha exposat aquí són compartits pel Grup Socialista. No se'ns amaguen les dificultats que vostè ha de tenir per poder fer les localitzacions necessàries. Jo no voldria, indubtablement, incrementar la seva preocupació per aquest tema, però està clar que en la seva resposta vostè no ha contestat una de les meves preguntes —la qual cosa em fa suposar que és que encara no hi ha resposta—, que és si ja tenia adquirida alguna finca.

Aleshores, naturalment, ho repeteixo, nosaltres no li volem posar dificultats. Sabem, per exemple, que quan es van construir les presons de Can Brians i de la Roca del Vallès o de Quatre Camins, doncs, hi van haver moltíssims programes polítics en el territori. No fa gaire el seu director general va anar a acompanyar el ministre de Justícia a la inauguració d'una presó a la resta..., a Espanya, a Soto del Real —si no recordo malament el nom—, i allà també, doncs, hi havien problemes dels veïns, que rebutjaven aquella construcció. Per tant, nosaltres som molt, molt conscients d'aquestes dificultats; però també, també sabem que s'ha de comprar aquest terreny d'una vegada i que el secret no es pot mantenir eternament, vull dir, un moment o altre vostès

han de comprar aquesta finca, perquè, naturalment, el que no és possible —i vostè segurament que estarà d'acord amb mi— és construir una presó sense que se n'assabenti ningú, això no és possible, i, per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres l'instem que vostè, doncs, faci totes aquelles passes i totes aquelles *démarches*, que diuen en francès, doncs, per poder adquirir al més aviat possible la primera finca, com a mínim, no?

Seria necessari que vostè ja ens pogués dir molt aviat quan pensa iniciar aquest tercer centre penitenciari. Nosaltres sabem que, a part de l'adquisició de la finca, que és previ, després s'han de fer uns projectes, i, aleshores, s'ha de començar aquest centre penitenciari. Jo penso que vostè està d'acord que aquest centre penitenciari s'hauria d'iniciar abans que finalitzi aquest any, i amb aquest confiança nosaltres estem, i li donem també aquest vot de confiança.

Però nosaltres també voldríem aprofitar, perquè vostè està d'acord concretament amb nosaltres en la dificultat de trobar totes aquestes finques, tots aquests terrenys, en la dificultat de poder tancar totes aquestes presons —la de Tarragona, la de Girona i les tres de Barcelona—, i per això jo vull aquí consignar i posar en relleu, doncs, l'alegria amb què un candidat determinat, doncs, va prometent...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies... Ha anat prometent el tancament d'unes presons sense que...

El Sr. PRESIDENT: No té la paraula...

El Sr. OLIART: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La senyora consellera té la paraula; li queda un minut i quatre segons.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: Un minut? (Pausa.) Respecte a l'adquisició d'alguna finca, d'adquirida, no hi és; el que sí que li he dit és que s'han localitzat diferents finques i que en aquest moment en tenim quinze, quinze, que qualsevol de les quinze pot ser idònia per a la substitució..., no per a la substitució, sinó per a la realització d'aquest tercer centre penitenciari. Problemes amb els municipis, m'imagino que en tindrem, encara que vull recordar que tant el municipi de la Roca del Vallès com el de Sant Esteve Sesrovires en aquest moment no tenen cap problema quant a l'assoliment d'un centre penitenciari en el seu terme municipal i que ho han dit i ho han repetit els dos alcaldes. Per tant, espero que el futur municipi on hagi de caure aquesta tercera presó també sigui comprensiu.

Respecte quan es pot fer aquest tercer centre penitenciari, jo li he dit que l'anàlisi funcional està feta, que el projecte s'està preparant i que la meva intenció és decidir la finca dins del tercer o quart trimestre d'aquest any, de manera que el darrer trimestre de l'any 95 es pugui preparar el concurs públic i es pugui publicar.

Respecte a la substitució de les presons de Barcelona ciutat, s'han fet gestions, s'han fet gestions no ara, sinó ja des de fa anys, des de l'any 88 i de l'any 89, s'havien fet gestions amb l'alcalde de Barcelona sobre la Trinitat, sobre Wad-Ras, concretament...

El Sr. PRESIDENT: També se li ha acabat el temps, senyora consellera; ho sento.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta, la número 7 de la relació, que és la presentada per la senyora Rosa Martí, ha quedat posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a traslladar les presons de Barcelona fora del casc urbà

I la següent, la número 8, que la formulava el senyor Simon Pujol i Folcrà, sobre el trasllat de les presons de Barcelona, i, com que no està present a l'hemicicle, decau.

Pregunta acumulades relatives a les guies i el vídeo oferts per Port Aventura

I passarem a la següent, que és la del senyor Josep Bargalló o Ernest..., senyor Bargalló, exacte, sobre el *Manual del professional*, ofert per Port Aventura. Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, en primer lloc per demanar-li que vist que les preguntes 9, 10, 11 i 24 tracten el mateix tema en quatre vessants diferents, demanar-li el seu permís per acumular-les, tot assegurant-li que no pensem cloure el temps, sinó cloure el tràmit parlamentari de les quatre preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Quina rebaixa em permet? (*Remor de veus.*)

El Sr. BARGALLÓ: Doncs, tant per tant, la que vostè em digui, la complirem.

El Sr. PRESIDENT: Perquè vostè comprendrà que això, naturalment és un abús, això seria una interpellació multiplicada.

El Sr. BARGALLÓ: No, no, però...

El Sr. PRESIDENT: El tràmit de preguntes quedaria desvirtuat. El senyor conseller no hi té inconvenient? (*Pausa.*) Doncs, bé, li donaria set minuts per a les quatre preguntes. Li va bé?

El Sr. BARGALLÓ: No crec que... Em va perfecte, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, endavant.

El Sr. BARGALLÓ: Bé, aquestes preguntes, que ja s'arrossegueu en uns quants plens en el llinar de substanciar-se, provenen de quan ens va arribar a mans una *Guia para profesionales* de Port Aventura, subtitulada «Un viaje fascinante», en la qual s'ofereix als *tour*-operadors i a les agències de viatges «un material publicitari que es manual del profesional» —diu aquí— «disponible en español, inglés, francés y alemán»: «folleto informativo para visitantes disponible en español, inglés, francés y alemán; vídeo disponible en español, inglés, francés y alemán, y folleto de incentivos disponible en español, inglés, francés y alemán.»

Bé, com vostè sap perfectament, senyor conseller, tant tot allò que sigui positiu per a Port Aventura ens interessa molt, i allò que sigui positiu per a la normalització lingüística de la nostra llengua ens interessa molt, i aquí conflueixen els dos temes, i per això vam fer aquestes preguntes. Jo li he de dir, perquè també ja ho sap vostè, que immediatament Port Aventura es va posar en contacte amb nosaltres, que ens va convidar a visitar les seves instal·lacions, tot sigui dit de pas, un dia que no funcionaven les instal·lacions de més atracció, i allí vam poder comprovar que, certament, dintre de Port Aventura, dintre el parc, el nivell de normalització lingüística és correcte, gairebé podríem dir que perfecte. I que, pel que fa a fulletons informatius al públic en general, també és correcte. Però, en tot cas, com que ens preocupa molt el tema, ni que això sigui minoritari, en el sentit que va a *tour*-operadors i a professionals, creiem que l'existència de la nostra llengua en primer lloc hauria de ser primordial. Ja ens va preocupar molt quan es va substituir el nom de la zona Catalunya per zona Mediterrània, que ens va preocupar.

I, en tot cas, les preguntes eren quin coneixement en tenia el Govern, de la no-aparició del català en aquestes quatre propostes d'edició de Port Aventura, i, per l'altra, fer notar al Govern la nostra voluntat que Port Aventura sigui un estàndard de la normalització lingüística davant els turistes que ens visiten, i d'una manera o altra encoratjar el Govern perquè «apreti» més Port Aventura perquè vetlli per aquest fet.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre i Selga): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor Bargalló, en primer lloc, he de dir que aquest és un tema que nosaltres hem seguit amb molt d'interès —amb molt d'interès. I he de manifestar també —com vostè bé reconeix— que hi ha hagut des del primer moment el compromís per part de Port Aventura d'aplicar amb tota la seva literalitat tots els preceptes que es desprenen de la normativa vigent sobre normalització lingüística. No només hi ha un compromís, sinó que per part del Departament se n'ha fet un seguiment, i d'aquest seguiment fins avui, doncs, coincideixo amb vostè que s'està fent i bé tot el que afecta la retolació, tot el que afecta la informació interior, tot el que afecta els opuscles que es distribueixen, passant fins i tot per les mateixes entrades.

El que passa és que el tema que vostè diu em penso que també entendrà que té una lògica: dels milions de persones que està previst que passin per Port Aventura la majoria procedeixen de fora de Catalunya, d'altres zones de l'Estat i en un nombre molt important —molt important— fins i tot de l'estranger. I, com vostè bé diu, és una guia adreçada a professionals i, per tant, quan el que se cerca és que els operadors alemanys, que els operadors anglesos, que els operadors holandesos, que els mateixos francesos i també les persones de la resta de l'Estat, que no són de Catalunya, doncs, coneguin el producte que s'ofereix i, en conseqüèn-

cia se'ls incentivi a venir, doncs, òbviament se'ls ha de fer en una llengua que sigui entenedora per a ells. I aquest és el motiu pel qual tota la informació que va adreçada als professionals catalans es fa en català. El que passa és que, quan s'adrecen a persones de Castella, del País Basc, d'Holanda i d'Alemanya —com vostè bé diu—, no només el material gràfic, sinó fins i tot l'àudio-visual, es procura fer-lo en una llengua que per a ells sigui entenedora.

Per tant, em sembla que aquest és únicament i exclusivament el motiu pel qual vostè diu que ha vist unes publicacions en aquestes llengües, però que en cap moment ens ha de preocupar perquè Port Aventura s'ha compromès —i no només s'ha compromès, sinó que nosaltres ho hem anat verificant— que l'aplicació del català estarà present en els rètols, en els comerços, en les cartes dels restaurants i en els bitllets. Per tant, em sembla que, com vostè bé deia que ha pogut comprovar *in situ*, ho estan fent correctament.

Moltes gràcies, molt honorable president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Bargalló té la paraula per repreguntar.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Sí, simplement, per dues coses. En primer lloc, evidentment que els *tour*-operadors i els professionals majoritàriament no són dels nostre país, però també és evident que hi ha símbols..., que l'aparició simbòlica del català entre les llengües adreçades a professionals seria important, ni que sigui només per això. I, per altre cantó, que des de Port Aventura se'ns va reconèixer aquest fet i, en tot cas, informar la cambra que se'ns va dir que admetien aquesta errada i que a partir de la data de l'entrada de preguntes estaven disposats a fer, fins i tot aquest material, també en català, i, per tant, la satisfacció que el tràmit parlamentari funcionés en aquest nivell.

I, per altra banda, doncs, bé, aprofitant l'avinentsa i esperant no arribar als set minuts, també felicitar-nos perquè estem amb Port Aventura ja no en ple rendiment, però sí en rendiment, i perquè molt aviat, el 2 de maig, ja serà obert per a tothom, cosa que ens ha costat molt de veure però que ens alegra molt de veure.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Sí, també molt breument. Evidentment, ja hem dit que per part de Port Aventura i per la seva composició accionarial —persones que han vingut d'Anglaterra—, doncs, en algun moment s'hi ha hagut de fer una presència. Jo he dit fa uns moments que hi havia un compromís per part d'ells de complir, però per altra banda hi havia un seguiment, un seguiment per part del Departament, i això és el que ha fet que, sens dubte, aquesta bona voluntat l'anirem veient cada vegada més concreta en aquest tema que ens preocupa a vostè i a mi, per tant a tots, i també naturalment, doncs, d'aquí a pocs dies ho podrem festejar, i aquella proposta que alguns veien amb dificultats, doncs, en aquest moment podem dir amb satisfacció que és ja una realitat.

Moltes gràcies, molt honorable president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i deu minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Folchi i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la placidesa de la llar parlamentària en els moments en què s'inicia l'horabaixa el nostre Grup presenta per ser presa en consideració aquesta Proposició de llei per modificar la Llei municipal i de règim local de Catalunya. És un fet cert que la fragmentació del mapa municipal al nostre país ha aconsellat amb encert una restricció lògica en el moment de plantejar-se la creació de nous municipis i al mateix temps ha calgut regular l'existència de nombrosos nuclis de població sense personalitat municipal diferenciada en el sentit d'establir allò que s'anomena entitat municipal descentralitzada.

El cert és que, a més a més de crear aquestes entitats esmentades, a la Llei li ha calgut també, lògicament, establir quins eren els seus òrgans de govern, quins eren aquests òrgans col·legiats de govern d'aquestes entitats municipals. Ens referim a allò que la llei anomena «junes de veïns», juntes de veïns que en la terminologia sobretot d'aquells pobles que havien tingut una personalitat independent la gent, el veïnatge, segueix anomenat com a regidors i com a alcalde la figura del seu president. La Llei fixa, estableix una composició màxima de quatre membres a fi de no multiplicar de manera innecessària aquests òrgans de representació.

Ara bé, aquesta precaució, que és lògica pel que podíem anomenar la majoria d'entitats municipals descentralitzades

del conjunt del país, aproximadament una cinquantena, no sembla que ho sigui tant en aquelles poblacions que, contràriament a aquesta cinquantena, tenen un pes demogràfic inferior al miler d'habitants que constitueixen la majoria, no estan —dic— en relació a aquells dos pobles que tenen una població superior als tres i quatre mil habitants, respectivament. Estem parlant de nuclis de població com, per exemple, Valldoreix o com el cas de la Canonja, que personalment és el que més conec. El cas de la Canonja, antic municipi amb una personalitat definida, amb una clara consciència d'identitat, amb una voluntat de mantenir-la i amb una vida rica associativa en tots els terrenys, que és difícil de trobar en d'altres municipis que són en aquests moments independents, i sobretot amb una seguretat absoluta de mantenir aquesta voluntat per part dels ciutadans de sempre i dels nous residents al poble. En aquests dos nuclis, doncs, nosaltres entenem que hi ha una real desproporció entre el nombre d'habitants i els membres formals de la Junta de Veïns. Desproporció que encara és més evident si comparem el nombre de regidors que comportaria tenir per cadascun d'aquests dos nuclis si es tractés de municipis independents.

Al nostre entendre es fa, doncs, absolutament necessari i convenient avançar cap a una nova regulació d'aquestes juntes veïnals o d'aquests ajuntaments d'entitats municipals descentralitzades amb l'objectiu d'adequar el que seria aquesta representació al pes demogràfic de cada nucli habitat. Al nostre entendre, aquesta modificació no és una alteració substancial del règim local de Catalunya ni tampoc un augment immoderat de l'Administració, ja que estem parlant fonamentalment d'aplicar-lo a dues entitats municipals descentralitzades.

Si s'acceptés la nostra proposta; és a dir aquesta adequació de la composició, pel que fa al seu nombre, de les juntes de veïns en relació amb el pes específic de les entitats municipals a Catalunya ens trobaríem que aquesta ampliació dels vocals o regidors tindria fonamentalment dos aspectes positius. Per una banda, una més gran representativitat democràtica en el sentit d'ampliar les possibilitats de presència del ventall de sigles polítiques presents a cada lloc; i per altra banda, s'augmentaria així també el nombre de representants institucionals que poguessin dedicar-se en plenitud a treballar pels seus conciutadans, a repartir responsabilitats de govern per aconseguir més eficàcia en les competències que es disposen, etcètera.

Un element que es pot plantejar en aquest cas és la capacitat o no del Parlament de Catalunya per legislar sobre aquest tema. Aquesta qüestió, al nostre entendre, ha de ser vista des del doble prisma de la legislació del règim local pel que fa al fet de l'organització a les juntes veïnals i també de la legislació electoral. Sobre el règim local, la regulació estatal és l'article 45 de la Llei de bases de règim local, on assegura que l'entitat en qüestió haurà de comptar amb un òrgan unipersonal executiu de l'acció directa i un òrgan col·legiat de control, el nombre de membres del qual no podrà ser inferior a dos ni superior al terç del nombre de regi-

dors que integren el respectiu ajuntament. D'entrada podem observar ja que aquesta Llei estableix un mínim, però no pas un màxim i això fa pensar que allò no regulat, és a dir el màxim, es deixa en mans d'altres legislacions, bé sigui de les comunitats autònomes amb competències en la matèria, bé sigui simplement perquè en el seu moment el tema no va ser pres en consideració. Per tant, entenent que això és així, no sembla que des del punt de vista de règim local hi hagi manca de competència per part d'aquest Parlament.

Això no obstant, aquesta interpretació, que podria pecar de producte d'una lectura excessivament autonomista, té l'aval del Tribunal Constitucional, que va encara més enllà. En aquest sentit, el Tribunal Constitucional estableix que ha de ser diferent la conclusió a què s'ha d'arribar en relació amb la segona de les regles, relativa a l'organització continguda en apartats diversos de la Llei en qüestió a l'article 45. «Aquesta organització» —se'n diu— «es concreta en la necessitat que l'entitat compti amb un òrgan unipersonal executiu», tal com ara esmentàvem.

Ara bé, les previsions no poden, de cap de les maneres, emparar-se en la competència reservada a l'Estat per l'article 148 de la Constitució, ja que es tracta d'una qüestió estrictament organitzativa que no presenta altra incidència en altres interessos generals d'abast supraautonòmic, motiu pel qual s'ha d'impedir de qualificar les referides previsions com a normes bàsiques. Per tant, si se'n tenien dubtes, aquest article no és bàsic, cosa que pressuposa la plena competència del Parlament de Catalunya per modular el seu règim local, almenys en aquest aspecte, tal com cregui oportú. I això tenint en compte que fins i tot si hagués estat bàsic només estableix un mínim, però no pas un sostre màxim, que és allò que nosaltres avui pretenem canviar.

Paral·lelament cal contemplar aquesta qüestió a la llum de la legislació de règim electoral i aquesta resulta formalment més estricta en la mesura que és llei orgànica i, per tant, més difícil de modificar. Això no obstant, la Llei és en aquest sentit diàfana; l'article 199 regula les eleccions en aquests àmbits i diu: «El règim electoral dels òrgans de les entitats locals d'àmbit territorial inferior al municipi serà el que estableixin les lleis de les comunitats autònomes que les institueixin o les reconeguin. Els alcaldes pedanis són elegits directament pels veïns de la corresponent entitat local pel sistema majoritari mitjançant la presentació de candidats pels distints partits, federacions, coalicions, agrupacions d'electors. I, finalment, les juntes veïnals o ajuntaments d'aquestes entitats estan formades per l'alcalde pedani, que les presideix, i dos vocals en els nuclis de població inferior a dos-cents cinquanta residents i per quatre en els de població superior a aquesta xifra, sempre que el nombre de vocals no superi» —com ja esmentàvem abans— «el terç del de regidors que integren l'ajuntament.»

Resulta clar, doncs —per acabar—, que a la llum del punt primer de l'article 199 aquest Parlament ha legislat ja sobre entitats locals menors, en ús de la competència expressament reconeguda pel Tribunal Constitucional, i ho ha fet en un sentit determinat —per cert, còpia aproximada de la legis-

lació electoral estatal. Per haver legislat, precisament, no li són d'aplicació les limitacions del punt tercer de l'article. Per haver legislat, doncs, pot tornar a legislar en un altre sentit com el que ara proposem. El Parlament de Catalunya té plena competència per a legislar sobre la qüestió en aquest sentit, tant pel títol competencial de règim local, i expressament reconeguda pel Tribunal Constitucional, com pel títol competencial del règim electoral, per expressa remissió de la Llei allò que disposa la legislació autonòmica.

Som perfectament conscients que aquesta proposta nostra de reformar la Llei municipal i de règim local de Catalunya pot semblar als ulls de determinats grups parlamentaris que no és potser un tema prioritari, però sí que és, certament, un tema fonamental per als seus protagonistes, per als pobles, per a les entitats municipals descentralitzades a qui afectaria l'abast d'aquesta proposta. Potser també —diguem-ho tot— la possibilitat legal de tocar ara la Llei en vigència podria ser aprofitada per a millorar-la i actualitzar-la en tants i tants aspectes que, amb els pas dels anys, avui comprovem fins a quin punt ja ho necessiten.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) No essent així, poden intervenir els altres grups per a fixar posició, per ordre de menor a major. El Grup Parlamentari Mixt: el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Tan sols per anunciar el vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable en aquesta presa en consideració. Indiscutiblement, es parla d'una proposició no de llei de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, però el que votem avui és la presa en consideració. En la presa en consideració, estem totalment d'acord; el nostre Grup sempre s'ha distingit pel nostre profund sentiment municipalista. Una altra qüestió és després, quan es discutís la Proposició no de llei de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que el nostre Grup presentaria, doncs, les esmenes pertinents. Però, com que al que es va avui és a aquesta presa en consideració, el nostre Grup votarà favorablement.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo crec que aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya arriba en un moment francament interessant; francament interessant perquè estem en un moment de conversions paulines a la causa municipalista. Persones que d'una manera reiterada han estat votant en contra d'allò que són elements substancials perquè realment l'autonomia municipal sigui una reali-

tat; persones que han estat votant en contra que els municipis tinguin realment una autonomia des del punt de vista financer; persones que han estat emparant un veritable col·locar els municipis a segona fila, és a dir, que en la prioritat política d'aquests anys, que ha estat la construcció de l'estat de les autonomies, el gran debat polític ha estat quines eren les relacions entre l'Administració central i les administracions autonòmiques o les comunitats autònomes i —tal com es diu en català— que el tercer va rebre, i és evident que el tercer han sigut els municipis, en aquest moment de conversions súbdites, en aquests moments que fins i tot es freqüentegen o es sovintegen els vots que tenen un clar significat antimunicipalista, com en els darrers pressupostos generals de l'Estat, amb manifestacions públiques —que jo estic segur que el conjunt de la ciutadania de cap manera posa en dubte la sinceritat dels diferents candidats que en aquests moments estan expressant la necessitat d'un nou paper dels municipis—, jo crec que aquesta proposta arriba —hi insisteixo— en aquest moment oportú, interessant, perquè potser, possiblement, es podran moure algunes peces de les que conformen i condicionen la situació precària, desolada, desesperant i exasperant en què estan tots els municipis, però especialment els municipis de Catalunya. Perquè, com hem dit altres vegades, els municipis catalans som municipis discriminats, fins i tot en relació amb les competències i amb les possibilitats que tenen altres municipis de l'Estat espanyol.

Per tant, en aquest moment, nosaltres no podem fer res més que votar-hi favorablement, i votar-hi favorablement perquè si, com espero —perquè, del Partit o la coalició que dóna suport al Govern, també aquests dies estem escoltant una clara i profunda i llarga i insistent i persistent vocació municipalista—, tindrem l'oportunitat no solament de modificar la regulació dels temes de les juntes de veïns, sinó, molt probablement, d'altres temes, que són tan o més importants, que afecten els municipis. I, per tant, a través d'aquí possiblement podrem plantejar el tema de les competències, el tema del finançament, l'absurda distribució de recursos que hi ha en funció només del nombre d'habitants, sense tenir present com es distribueixen aquests habitants dintre d'un terme municipal. I és obvi, i va sortir ja en el debat de municipalisme —òbviament no va servir per res—, però les reflexions que no és el mateix mil habitants vivint en un disseminat, mil habitants vivint en dos o tres nuclis urbans consolidats i, per tant, conformant un municipi policèntric, o mil habitants vivint en un únic casc urbà.

Jo, aquest matí, quan escoltava alguns dels paràgrafs o dels trossos de la intervenció del síndic de Greuges quan es feia referència als ajuntaments, jo pensava: tant de bo algú fes cas al síndic de Greuges; perquè, quan es parlava de les impossibilitats, o de les incapacitats, o de les no-resolucions de molts municipis en relació amb determinats problemes, jo, per mi, pensava: difícil ho tenim, síndic, si alhora no es modifica el règim sancionador, si no es modifica el règim reglamentari, si no es modifiquen les possibilitats que els ajuntaments puguin prendre decisions en temes com són els

temes d'urbanisme, els temes d'activitats classificades, sense tuteles estranyes, que no concorren en municipis de la resta de l'Estat espanyol. I, per tant, d'alguna manera, com que jo sé i em consta d'una manera fefaent que el Grup de la majoria, doncs, dóna suport a l'Informe i a la reflexió que ens feia el síndic, entenc que aquesta possibilitat de modificar la Llei que avui ens brinda aquesta iniciativa d'Esquerra Republicana..., jo estic absolutament convençut, precisament, per la gran vocació municipalista de Convergència i Unió, que serà votat favorablement.

Nosaltres, quan entrem en el punt concret de regular les juntes de veïns o les entitats municipals descentralitzades, probablement mirarem d'afinar, perquè a nosaltres ens fa por que moltes d'aquestes entitats municipals descentralitzades a vegades es visquin com a situacions de pre-independència. Ja sé que no és ni la intenció, entre altres coses perquè hem tingut ocasió de fer algun comentari en aquest sentit..., sí que es viuen a vegades com a situacions –hi insisteixo– de pre-independència. I jo voldria, per exemple –i segurament que m'ho permetrà–, com que en aquesta Proposició de llei, o de modificació de llei, es fa una referència expressa a la situació de Valldoreix, dir –des d'una certa llunyania, però una llunyania relativament propera– que en tot cas jo crec que, sincerament, els problemes de Valldoreix han radicat més en una indefinició i en una falta de decisió de la Conselleria de Governació en relació amb la temàtica que es plantejava, que no amb altres problemes de més o menys representativitat, que poden existir, però que en tot cas la problemàtica que existeix és d'unes altres característiques.

Jo, personalment, penso que –personalment i com a representant d'Iniciativa per Catalunya– la institució de l'entitat municipal descentralitzada és un instrument poc aprofitat. Realment, dóna unes possibilitats de descentralitzar, dóna unes possibilitats d'apropar la gestió al ciutadà interessants; el que no podem és veure aquestes entitats, *mutatis mutandis*, com la situació comodíssima del Govern de la Generalitat amb què es dirigeix als ciutadans només per oferir-los serveis, no té el desgast d'exigir la contribució de recursos que qualsevol ajuntament ha de fer –com que a nivell de la Generalitat són transferències, no és cobren impostos–, i llavors a les entitats descentralitzades passa tres quartes parts del mateix: només donen serveis; «els impostos» –diu–, «l'ajuntament mare» –o pare, o tieta.

Clar, això creiem que és un tema que s'hauria de regular d'una altra manera; que en una situació com la de Catalunya, en què hi han, aproximadament, unes vuit mil unitats territorials identificables en el territori, d'alguna manera hauríem d'afrontar aquest problema, hauríem d'abordar seriosament què hem de fer amb el mapa municipal de Catalunya i hauríem d'entrar seriosament a veure com resituem els ajuntaments de Catalunya, en aquesta hora que, almenys, si més no teòricament, tothom diu que és l'hora dels ajuntaments.

Nosaltres pensem, no obstant, que aquesta és una situació, jo diria, una mica malaguanyada, perquè, després de les

substitucions o de les modificacions o dels relleus que hi ha hagut en la Conselleria, de moment –i espero que continuï–, jo crec o nosaltres hem cregut detectar un canvi d'actitud en relació amb la sensibilitat respecte dels temes municipals. I, de fet, avui tenim un acord, una Resolució del Parlament, d'aquest Parlament, dient: «Seiem per parlar de temes com els competencials, com els de finançament», i, per tant, jo crec que, encara que no s'ha concretat, hi ha un cert marc de debat i de reflexió. Per tant, jo el que, d'alguna manera i en nom d'Iniciativa, voldria suggerir és dir: «Anem a votar favorablement aquesta Proposició de llei, i no ens limitem en aquesta qüestió; aprofitant que hi han aquestes resolucions del mateix Parlament per plantejar altres aspectes que afecten d'una manera fonamental la situació del municipalisme, per què a través dels mecanismes adients no encetem, també a través de mecanismes ja parlamentaris, una certa reflexió sobre on hem de situar els municipis de Catalunya perquè realment siguin instruments útils per a donar resposta a les necessitats més immediates dels ciutadans?»

És, doncs, amb aquest esperit d'intentar millorar els aspectes de representació que parlava fa un moment el representant d'Esquerra Republicana i de solucionar algunes disfuncions quant al nombre de representants, que nosaltres el que diem és: no ens quedem aquí, sinó acabem d'entrar-hi, anem a resituar el conjunt de la legislació municipal, fem de veritat possible que l'enunciat constitucional d'autonomia municipal sigui una realitat, més que una expressió de bons desitjos.

És per tot això, lògicament, que nosaltres hi votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, la Proposició de llei d'Esquerra Republicana de Catalunya, de modificació de la Llei municipal i de règim local, se centra en un aspecte que pot considerar-se menor, però almenys té la virtualitat de possibilitar una reflexió de la cambra sobre el darrer esglaó de l'Administració local del nostre país: les entitats municipals descentralitzades i, per extensió, de tot el món municipal.

De les dues funcions bàsiques que corresponen a l'Administració local, la de representació política dels ciutadans i la de prestació dels serveis públics, en les cinquanta entitats municipals descentralitzades que hi ha a Catalunya, la funció representativa, com saben vostès, és la que *prima*. Es tracta, en la majoria dels casos, de municipis extensos, amb molts nuclis de població dispersa. Al fil de la Proposició de llei permetin-me algunes ràpides pinzellades sobre el món local català.

Quines són algunes de les qüestions essencials? D'entrada, el mapa municipal. El senyor Farrés ho acaba d'esmentar: ningú ha estat capaç, des del restabliment de la Generalitat fins ara, excepte algun eximi representant del món acadèmic, d'enfocar i emprendre les necessàries reformes i racionalització del mapa municipal. La més gran res-

ponsabilitat correspon, sens dubte i amb un ampli avantatge, a la coalició de Convergència i Unió, que ha governat Catalunya sense interrupció des de l'any 80, però també hi ha una certa responsabilitat compartida –no els ho vull pas amagar– per part de les altres formacions polítiques. Algun dia caldrà fer un pas endavant en la bona direcció.

D'altra banda, l'actual disseny dels consells comarcals, un nou nivell d'administració local, no resol –vostès hi estaran d'acord– els dèficits municipals, ni de bon tros. Ans al contrari, ni la funció representativa –perquè la fórmula electoral s'allunya espectacularment de la regla d'or de la democràcia, «un home, una dona, un vot»–, ni l'eficàcia en la prestació dels serveis públics, com s'ha demostrat a bastament des de la seva creació.

La reestructuració de l'Administració local catalana i l'adaptació a les necessitats dels ciutadans de principis del segle XXI constitueix, doncs, un repte inexcusable; adaptació que ha de contemplar des de les entitats municipals descentralitzades, a les quals fa referència la Proposició de llei, a la racionalització del mapa municipal, l'impuls –també, l'impuls– decidit a la creació de mancomunitats de municipis i la democratització dels consells comarcals.

En relació amb les mancomunitats de municipis, aquest diputat els confessa que no ha entès mai l'extraordinària fredor de Convergència i Unió i del Consell Executiu en relació amb una interessantíssima fórmula de cooperació intermunicipal. Convindrà fer, en la via esmentada, una profunda reforma de la Llei municipal i també les altres lleis d'organització territorial –de tan traumàtica aprovació per la cambra ara fa uns anys–, quan es va dilapidar per part de Convergència i Unió el que havia estat un patrimoni del país: el consens de totes les forces polítiques, de tot l'arc parlamentari, en les lleis bàsiques de desenvolupament de l'Estatut.

La Proposició de llei d'Esquerra Republicana posa de manifest que dues entitats municipals descentralitzades, concretament Valldoreix –que mai he entès per què s'escriu «Valldoreix» i es diu «Valldoreig»–, que pertany al municipi de Sant Cugat, i la Canonja, a Tarragona, tenen una dimensió demogràfica superior a la resta, a les altres quaranta-vuit, i proposa una ampliació de llurs òrgans de govern. L'excepció s'ha d'admetre que existeix i és evident.

El Grup Socialista, que no és en general partidari de legislar sobre excepcions tan singulars, ja que les lleis han de tenir una vocació universal, considera, no obstant, sempre enriquidora la discussió en tràmit parlamentari. Anuncio, doncs, el vot favorable a la presa en consideració de la Proposició de llei d'Esquerra Republicana de Catalunya que avui estem comentant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ganyet. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha estudiat aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei municipal i de règim

local de Catalunya, que afecta concretament l'article 78.2 de la Llei 8/1987. Abans d'entrar estrictament en la modificació que se'ns proposa, voldria fer una referència a la forma com s'ha emmarcat aquesta modificació. Per part del Grup que ha presentat la Proposició de llei, se'ns parla del paper que haurien de tenir les entitats municipals descentralitzades en la solució dels problemes que es presenten a molts indrets de Catalunya en relació amb parts de municipi i la seva integració.

Realment, el problema existeix, hi han nuclis de població, situacions geogràfiques difícils, han crescut més els municipis per un indret, per un altre, nuclis que tenen tradició històrica, hi ha una sèrie de circumstàncies que demanarien moltes vegades modificacions dels plans municipals vigents.

Ara bé, aquesta situació, aquest intent d'introduir racionalitat –ens deia fa un moment el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula–, introduir racionalitat en el mapa municipal, o la referència que feia abans el representant d'Iniciativa per Catalunya, que les entitats municipals descentralitzades eren uns instruments poc aprofitats, el nostre Grup hi pot estar d'acord. Realment, les entitats municipals descentralitzades haurien de tenir un abast diferent del que han tingut fins avui; és un tema que s'hauria de poder plantejar.

Ara bé, aquesta situació concreta, veiem què és el que ens proposa el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Estrictament, entrar en el nombre de membres, de vocals d'aquestes juntes de veïns. Nosaltres entenem que és, aquest plantejament, insuficient, el tema de les competències d'aquestes entitats municipals també s'hauria de tractar; les formes plurals que poden presentar haurien de tenir un tractament en la Llei, i això veiem que el Grup d'Esquerra Republicana, quan ens fa aquesta Proposició de llei, no ens ho presenta. Per tant –i acabo aquesta primera part–, d'acord, hi ha una problemàtica que entre tots hauríem de mirar de buscar-hi solucions, aprofitar més aquests instruments, racionalitzar el mapa municipal. Nosaltres hi podem estar d'acord, tot i que tindríem també una visió, com molts cops hem explicat, diferent en algun aspecte, per exemple, del paper dels consells comarcals.

Una altra vegada aquí han sortit; jo no em puc estar de recordar una vegada més que al seu moment els consells comarcals van ser aprovats per llei d'aquest Parlament, per més de dues terceres parts dels grups parlamentaris que eren presents en aquell moment i per més de dues terceres parts dels diputats d'aquest Parlament. Aleshores, els consells comarcals han fet el seu paper, l'eficàcia de la gestió dels serveis públics, cada consell comarcal sabrà la que té, però, en fi, el tema d'avui; el tema concret d'avui, estrictament, és una modificació de la Llei municipal en el nombre dels representants de les juntes de veïns. Vejam què ens diu el Grup d'Esquerra Republicana.

En un principi pot semblar que se'ns proposa d'augmentar el nombre de representants. Ara, fent una anàlisi acurada de la fórmula que ens proposa Esquerra Republicana, resulta

que hi han casos en què es perden representants. Per exemple, les entitats municipals descentralitzades més petites poden perdre, dels dos vocals que tenen, un, i quedar-se només amb un. Una entitat municipal descentralitzada de 75 habitants, amb un municipi de 225, només tindria un vocal amb la nova fórmula que se'ns proposa. Nosaltres pensem que perdre representants no és adequat.

Segon, la fórmula que ens proposa el Grup d'Esquerra Republicana permet que en molts casos el nombre de vocals sigui senar; o sigui, hi hauria un vocal, n'hi haurien tres, n'hi haurien set. Sumats amb el president de la junta de veïns, dóna un nombre parell en la composició d'aquesta junta de veïns. Aleshores, de cara a les votacions em sembla que és conegut de tots els senyors diputats i senyores diputades que sempre es busquen fórmules senars amb la finalitat d'evitar empats i que els presidents hagin de decidir.

Tercer punt en el nostre desacord, diguem-ne, tècnic, amb aquesta proposta. Pot resultar que una entitat municipal descentralitzada, aplicant la fórmula que se'ns proposa, en poblacions al voltant dels 5.000 habitants, si queda una mica per sota, una entitat municipal descentralitzada que tingués 251 habitants tindria dret a tenir quatre membres en aquesta junta de veïns; 251 habitants amb una mica més de 5.000 habitants, 5.100 habitants, per exemple, del municipi, li donaria dret a quatre vocals. En canvi, més de 3.000 habitants, 3.001 habitants en una entitat municipal descentralitzada en un municipi que just fos com l'anterior, però no arribés als 5.000, que fos de 4.900 habitants, només en tindria tres. Em sembla que aquestes disfuncions, a parer nostre, no milloren el redactat actual que té la Llei.

Per tots aquests motius, des de Convergència i Unió, entenent que la temàtica de les entitats municipals descentralitzades podrà un dia ser tractada i convindrà segurament que sigui tractada per corregir disfuncions en el mapa municipal del país, concretament en la presa en consideració d'aquesta proposta que ens fa el Grup d'Esquerra Republicana, per aquests temes que he explicat, de disfunció, també en el nombre de membres de la junta de veïns que tindrien, el nostre Grup votarà contra la presa en consideració.

Moltes gràcies, honorable senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Sí, el senyor Carod-Rovira, per què em demana la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per fer un aclariment de caràcter tècnic, i no pas polític, ja que hi ha hagut un error en la transcripció de la nostra proposta en el diari oficial, de manera que no hi va ser incorporada la rectificació que nosaltres vam fer, amb número de registre 27077, i que varia l'aspecte concret de la composició parella o senar d'aquestes juntes de veïns; això no té per què modificar les valoracions de caràcter polític que ha fet el senyor Pont, però, en tot cas, perquè quedi clar que la nostra proposta, d'acord amb aquesta rectificació —que no ha aparegut en el diari oficial— fa referència al «president i quatre vocals en els de població superior a aquesta xifra i inferior a 3.000, i el president i

vuit vocals en les de població superior a aquesta». Simplement perquè en quedés constància en el *Diari de Sessions*.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Carod-Rovira, la seva intervenció ha estat sobrera, perquè ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 320, de data 3 d'abril.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Aleshores, senyor president, més que sobrera el que potser ha estat sobrera és la referència que hi ha fet el portaveu del Grup de la majoria en el sentit que no es deu haver llegit, com jo, pel que sembla en aquest cas (*rialles*), l'última edició del *Diari de Sessions*.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Es posa a votació la presa en consideració.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

**Compliment del punt 4 de la Resolució 179/IV
del Parlament de Catalunya, del 27 d'octubre de 1994,
en relació amb l'Informe de fiscalització 33/94-C
de la Sindicatura de Comptes, sobre l'ús de l'aval
de la Generalitat a Grand Península, SA**

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el compliment del punt 4 de la Resolució 179/IV del Parlament de Catalunya, del 27 d'octubre de 1994, en relació amb l'Informe de fiscalització 33/94-C de la Sindicatura de Comptes sobre l'ús de l'aval de la Generalitat a Grand Península, SA.

La Junta de Portaveus, en sessió del 4 d'abril d'enguany, m'encomanà que informés el Ple que la Comissió de la Sindicatura de Comptes ha tramitat ja l'Informe de la Sindicatura sobre l'ús d'aquest aval, Informe que, segons l'esmentada resolució, havia de ser presentat al Ple del Parlament, a la qual cosa s'hi dóna compliment en aquest acte. Tots els grups coneixen l'Informe de la Sindicatura, aprovat per la corresponent Comissió el dia 4 d'aquest mes, i per tant, sense la necessitat de la seva lectura, els grups poden fixar llur posició amb temps límit de deu minuts.

Pel Grup Parlamentari Mixt, el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Tan sols, senyor president, per donar l'assentiment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Tenint en compte que aquest punt de l'ordre del dia no serà objecte de votació, el Grup Parlamentari Popular manifesta la seva disconformitat amb l'Informe de fiscalització elaborat per la Sindicatura de Comptes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari en la Comissió de la Sindicatura de Comptes va votar negativament la resolució que va presentar el Grup de la majoria en relació amb l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre l'ús de l'aval de la Generalitat a Grand Península.

El nostre vot negatiu va estar motivat perquè considerem que l'Informe és clarament insuficient. Deixin-me, en tot cas, que els digui que el nostre vot hauria estat afirmatiu simplement si l'Informe de la Sindicatura de Comptes hagués contingut, contemplés les consideracions orals que el mateix síndic major va fer en la presentació d'aquest Informe en la Comissió de la Sindicatura de Comptes.

M'explicaré. Què diu l'Informe de la Sindicatura de Comptes? L'Informe de la Sindicatura de Comptes diu que l'aval ha servit per garantir un crèdit de 10.000 milions de pessetes, que finalment —«finalment» ho dic jo, no ho diu la Sindicatura de Comptes— s'han destinat a inversions en el centre recreatiu. I per què diem, per què Iniciativa per Catalunya diu que aquest Informe és insuficient? Perquè, senyores diputades i senyors diputats, el debat en aquesta cambra que motivà l'encàrrec a la Sindicatura de Comptes no fou el qüestionament del destí final dels 10.000 milions de pessetes. Cap grup parlamentari d'aquesta cambra va qüestionar aquest aspecte; el que va motivar un fort debat i el que va significar l'encàrrec a la Sindicatura de Comptes era esbrinar si s'havia produït o no desviament temporal de 1.000 milions de pessetes, aquest va ser l'encàrrec. Ningú va discutir si s'havia invertit o no; no només ningú va discutir-ho, sinó que tots els grups fa un any ja vàrem dir que s'havien invertit els 10.000 milions de pessetes. Per tant, l'encàrrec era: s'ha produït desviament? Si s'ha produït, per què s'ha produït? Com s'ha produït? Quin ha estat el nivell d'informació del Govern català en relació amb aquest desviament? Quins mecanismes de control el Govern català ha aplicat i quins han fallat, i fins i tot si alguna entitat financera —en aquest cas, la Caixa de Tarragona— havia incorregut en alguna irregularitat.

Aquest era l'encàrrec. La Sindicatura de Comptes ens torna l'Informe i ens diu: «tot això no és competència nostra». I, per tant, tornem a estar allà on érem. Amb tot, l'evidència del desviament dels 1.000 milions de pessetes i la gravetat de les pràctiques irregulars, tant per produir el desviament com per ocultar-lo posteriorment —hi insisteixo—, l'evidència del desviament i la gravetat de les pràctiques per produir el desviament i per ocultar-lo van merèixer el gruix de la intervenció del síndic major en la presentació d'aquest Informe. I per això he dit que en el cas que l'Informe contemplés també allò que de paraula va dir el síndic major, el nostre Grup hauria votat positivament.

En aquesta intervenció de presentació el síndic major va realitzar afirmacions, si m'ho permeten, inusuals per la seva duresa, i que pensem i estem convençuts que haurien de tenir ressò polític, especialment en el Grup de la majoria. El síndic major va confirmar que s'havia produït el desviament de 1.000 milions de pessetes, que s'havia produït de forma

il·legal i irregular, que s'havia produït sense el coneixement del mateix president del Consell d'Administració de Grand Península; va dir el síndic major que la Caixa de Tarragona havia, literalment, caodjuvat com a mínim amb dues greus irregularitats, i tot això ho va explicar el síndic major. I a partir d'aquí fins i tot es va permetre qualificar, fer qualificatius: ens va parlar d'irregularitats, ens va parlar de nyaps, ens va parlar de persones que eren «txapucers» i ens va dir que el senyor De la Rosa era un soci poc ètic. Tot això ho va dir el síndic major; això sí, dient que com que això no era competència de la Sindicatura de Comptes no estava escrit en l'Informe que ens va presentar.

Però va dir més, va fer dues consideracions polítiques rellevants: primera, que hauria estat convenient, i des del punt de vista de la seguretat molt millor, que l'aval s'hagués lliurat contra certificacions, que 10.000 milions de pessetes era una quantitat tan important de diners que mesures de seguretat haguessin hagut de determinar que el Govern els hagués lliurat contra certificació. I aquesta és una afirmació política rellevant. I va dir també textualment, els ho llegiré, una altra qüestió cabdal; va dir: «potser el que estava mal fet era el plantejament financer inicial», literalment el que va dir el síndic major. És a dir, segurament ara entendran per què vam votar que no a l'Informe, perquè he dit a l'inici de la meua intervenció que amb la intervenció inicial del síndic major a l'Informe hauríem votat favorablement i perquè la resolució del nostre Grup, coincidint gairebé amb la resta de grups de l'oposició, va ser demanar una ampliació de l'Informe en els termes que jo he explicat.

Però, a més a més d'aquest Informe inicial del síndic major, avui tenim altres fonts d'informació. Pocs dies després que la Sindicatura de Comptes acabés de fer l'Informe, es va aixecar el secret sumari de les diligències judicials que inculpen el senyor De la Rosa, i segur que alguns de vostès o molts de vostès han pogut llegir les declaracions de les principals persones que van operar i que van fer possible el desviament dels 1.000 milions de pessetes.

I avui en aquest debat estem en una cruïlla. La majoria d'aquest Parlament i el Govern volen aprofitar, han aprofitat aquest Informe de la Sindicatura de Comptes per intentar tapar, amagar una part de la realitat del que ha passat, i la Sindicatura de Comptes no diu que no ha passat res, diu que només pot informar del que és la seva competència, però —hi insisteixo— la gravetat del que ha passat fa que tot i així el síndic major va fer una intervenció que jo convido les senyores diputades i els senyors diputats que la llegeixin, perquè està transcrita.

I avui del que es tracta és de recuperar el debat allà on el vam deixar i on el vam deixar no era —hi insisteixo— si s'havien invertit o no els 10.000 milions de pessetes, sinó que el debat el vam deixar en si s'havien desviat 1.000 milions de pessetes. I avui està provat, està verificat que s'ha produït això dels 1.000 milions de pessetes, i que això ha estat tan gruixut que va significar la dimissió del president del Consell d'Administració de Grand Península, perquè el desviament es va fer sense el seu coneixement; això ha significat

el cessament del director general de la Caixa de Tarragona; això ha significat el cessament del director general adjunt de la Caixa de Tarragona, i això va significar que en un determinat moment aquest projecte estava aturat, perquè la persona en qui el Govern, el senyor Javier de la Rosa, havia dipositat tota la seva confiança, havia fet que Grand Península s'inclogués en la teranyina d'operacions financeres, i que fins i tot quan el Govern va buscar nous socis, els nous socis li van posar com a condició que el senyor Javier de la Rosa se n'anés fora d'aquest projecte; els nous socis li van dir: «escolti, si vostè ens obliga...», perquè hi ha hagut un soci, FECSA, el senyor Magaña, que va dir que se li havia obligat a entrar de soci aquí..., doncs, bé, tot i que, segons el senyor Magaña, se'l va obligar, aquests socis una de les condicions que van posar és: «escolti, aquest model empresarial sobre el qual vostès han dipositat la confiança de l'operació política més important, des del punt de vista de construcció civil de Catalunya, o el treuen o nosaltres no hi entrem».

I arribats a aquest punt la pregunta és: existeixen responsabilitats polítiques o no existeixen responsabilitats polítiques? Mirin, en el millor dels casos pel Govern, en la hipòtesi més favorable per al Govern, com a mínim el Govern es va equivocar encarregant-li això al senyor De la Rosa; segona, no ha efectuat mecanismes de control; tercera, posteriorment no ha investigat. Això en la hipòtesi més favorable per al Govern.

I, per tant, nosaltres diem que existeixen responsabilitats polítiques, i els he de confessar que és sorprenent l'actitud del Govern, que diu: «no en tenim cap, de responsabilitat política, cap ni una». Sorprenent, i no perquè el Govern surti i algú dimiteixi –cosa que costa a aquest Govern–, simplement per una qüestió molt més simple: perquè el senyor Pujol, el president del Govern, o el conseller d'Economia i Finances fa sis mesos, fa set mesos, avui encara tenen l'oportunitat que surtin aquí i diguin: «escoltin, amb el senyor De la Rosa ens vam equivocar, aquest senyor va defraudar la confiança que vam dipositar en ell»; simplement això, no demanem res més. I els preguntem: per què no ho fan, això? No entenem per què no ho fan, no entenem per què simplement vostès no diuen: «escoltin, ens vam equivocar i no dimitirem perquè el parc s'inaugura demà o demà passat..., però ens vam equivocar». I, com que no ho entenem, podríem fer judicis d'intencions, que no volem fer, però algun motiu hi haurà, com a mínim un pacte de silenci.

I simplement vull acabar dient que en l'anterior ple –crec que va ser en l'anterior ple– un diputat, no del meu Grup, en el bar em deia que assistiríem o que això s'estava convertint en el «Parlament dels miracles», que el dia dels incendis s'havia produït o s'havia intentat produir un miracle i que dintre d'unes hores –era poc abans de la votació del tema de Sant Pere de Torelló– segurament es produiria un altre miracle, el segon miracle, que entenem per miracle l'ocultació d'una part de la realitat. Jo crec que avui es produirà el tercer miracle, és a dir, s'han desviat 1.000 milions, hi ha hagut irregularitats, la persona que va tenir la confiança del Go-

vern ha estat l'obstacle que fins i tot va poder posar en perill aquest parc, i possiblement –no possiblement, segur– la votació de l'altre dia i m'imagino que la intervenció avui del Grup de la majoria produirà o pot intentar produir un tercer miracle: esborrar tot això, amagar de la realitat catalana una qüestió important que ha passat.

Nosaltres varem votar que no l'altre dia en la Comissió i hem fet aquesta intervenció avui convençuts, convençuts, senyores diputades i senyors diputats, que també tard o d'hora en aquest Parlament els miracles s'acabaran, i amb aquest convenciment vam votar que «no», i esperem que fins i tot, com a mínim, avui el Grup de la majoria o el conseller d'Economia i Finances simplement diguin: «escoltin, ens vam equivocar».

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la sensació avui, ara en sortir, és una sensació estranya. Primer, perquè en un Parlament tan primmirat a l'hora de conduir el Reglament fins al final estem conduint un error, que era el d'aprovar que faríem en el Ple una cosa que després resultava que no es podia fer. Però aquell error és la conseqüència d'un altre error, i que jo ara –no a les envistes del que acaba de dir el diputat senyor Saura, sinó perquè ja ho pensàvem fer– assumeixo, que és, en nom del nostre Grup, haver-nos cregut que la Resolució número, em sembla, 19 –és igual–, la Resolució primera del Grup de Convergència i Unió del debat de política general anava amb bona intenció. Ens ho vam creure i hi vam votar a favor, i jo he de reconèixer l'error del nostre Grup i l'error del Grup d'Iniciativa, que no s'ho va creure i s'hi va abstenir; perquè va ser un error. Per què? Perquè pensàvem que, quan el Grup de Convergència i Unió proposava en la seva Proposta de resolució primera que la Sindicatura de Comptes fes un informe sobre l'ús de l'aval de la Generalitat a Grand Península, això propiciaria que els dubtes i les contradiccions que havíem detectat tots en el segon informe sobre el mateix tema de la Intervenció General de la Generalitat, que és l'Informe del mes de juny –no el primer, d'abril, sinó el segon, de juny– i els dictàmens posteriors d'aquells senyors lletrats que jo sempre recordo i que a alguns els fan tanta gràcia i avui m'estalviaré, doncs, que per aquí era un camí per a aclarir això. I ens ho vam creure, i vam dir: «No, no, doncs, la Sindicatura de Comptes és un camí per a aclarir-ho; votem-ho i ho aclarim.» Al cap d'un cert temps ens arriba l'Informe aquest, el més ben enquadrat de tots, el més prim de tots; tan prim, però molt més ampli del que ens va dir el síndic que hauria d'haver fet, perquè el síndic ens va dir: «Nosaltres, amb les nostres competències, amb un foli en teníem prou», i ens ho va dir el dia que va presentar-ho, per dir el que podem dir. Perquè ens va dir el síndic: «Amb aquelles resolucions que vostès van aprovar, primer, no el vam entendre; segon, estava mal redactada; tercer, ens

demanava unes coses que no eren de la nostra competència, perquè la nostra competència és dir: "l'ús de l'aval era per fer inversions a Grand Península" i ja està.» Aleshores, clar, l'Informe aquest no entra en res del que en el debat de política general i anteriors vam estar discutint, perquè no hi pot entrar, segons el síndic. Per tant, nosaltres hi vam votar en contra, en la Comissió de la Sindicatura de Comptes, no perquè estiguem en contra del que diu aquí..., ja vam dir: «Sobre el que diu aquí, hi estem d'acord; però això no és allò que en Ple tots vam dir oralment que volíem que fos.» Llavors, vull dir que assumeixo el nostre error de creure'ns que aquest era el camí bo, i felicito a qui ens ho va fer creure –felicito a qui ens ho va fer creure.

I, aleshores, evidentment, com abans deia el diputat senyor Saura, aquest és el Parlament dels miracles si, des d'un punt de vista agnòstic –agnòstic–, el miracle és la transformació de la realitat tangent per una altra realitat aparent. I des d'aquesta definició agnòstica –agnòstica–, evidentment, en un país cremat tot ha estat perfecte; en un cas ple, si més no, d'anomalies no ha passat res, i en un tema on els mateixos informes de la Intervenció General diuen que hi ha hagut coses no correctes acaba no succeint cap d'aquestes coses.

El síndic major, però –jo crec que amb una demostració de ferma honestedat–, no va voler venir a la Comissió i dir-nos: «Mirin, aquí tenen l'Informe, aquí el tenen, se'l llegeixen...», sinó que ens va dir: «Mirin, això és l'Informe que podíem fer, però nosaltres opinem que...» i ens va dir una sèrie de coses, eh?, fins i tot que el senyor Saura ens ha repetit, i jo recordo que ens va dir, diu: «si és que el projecte d'habilitat financera ho permetia, si és que va arribar a existir, que en tenim els nostres dubtes». Clar, el que ens va dir el síndic és diferent del que diu aquí. Després, en un *off the record* final, ens va dir que aquí diu el que podia dir, i allí oralment ens va dir el que creia que oralment no tenia més remei que dir-nos. I, aleshores, és clar, jo, en aquell moment, en aquella Comissió de la Sindicatura de Comptes, vaig dir que jo tenia la sensació que ens volien prendre la camisa, en el sentit que, clar, què havíem de fer, és a dir, què havíem de fer més –què havíem de fer més– perquè d'una vegada sabéssim si aquella desviació en forma de pagarés era correcta o no era correcta, era legal o no era legal –cosa que en l'Informe de la Intervenció General i en els dictàmens d'aquells professors no quedava clar i es contradien entre ells–; què més havíem de fer per saber qui de Caixa Tarragona ho va permetre, qui no ho sabia i per què no s'ha actuat contra qui ho va permetre, si és que algú ho va permetre –que algú ho devia permetre, cal suposar; no es devia fer sol; és a dir, algú de Caixa Tarragona sabia... I, a més a més, tenint en compte que, com ha dit el senyor Saura, avui en dia tenim més informacions producte de l'obertura del sumari del cas De la Rosa; informacions que no provenen de les declaracions del senyor De la Rosa, perquè ja hem dit diverses vegades que, si nosaltres hem blasmat el comportament financer del senyor De la Rosa, no serem nosaltres qui utilitzem les seves paraules: si no ens el creiem per una cosa, tampoc ens el creiem ara; quan potser políticament

aniria bé dir: «No, el senyor De la Rosa ha dit que tal persona ja sabia...» No, no ens ho creiem en cap moment, ni quan ens aniria bé creure'ns-ho, perquè no ens ho creiem. Ara, hi ha altres persones, de les declaracions de les quals en principi no tenim per què dubtar, ni per què negar, que donen més informació, plantegen més dubtes.

Aleshores, vam votar que no a l'Informe –hi insisteixo– no perquè, la literalitat de l'Informe, no ens la creiem: és el que havíem dit de bon començament. La Sindicatura de Comptes ens dona la raó a cadascun dels grups de la cambra. Ara, perquè acabessin fent això, no valia la pena presentar aquella Resolució, no valia la pena aprovar-la, no valia la pena ni tan sols imprimir això. En tot cas, perquè continuem igual. I no només continuem igual, sinó, jo diria, empitjorant-ho; amb la sensació del síndic dient coses a la Comissió que eren Déu-n'hi-do, pel que s'ha dit en aquest Parlament fora dels grups parlamentaris de l'oposició, però el síndic major, anant llançant, diguem-ne, acusacions directes sobre persones que tenien responsabilitats en llocs concrets durant aquesta operació i en..., bé, amb la consciència que avui, a més a més, hi insisteixo, aquí ja no votarem res, perquè es va votar allí --això ja està--, això engruixirà tot l'expedient sobre l'aval. Jo, en nom del nostre Grup, ja vaig dir, una d'aquestes moltes vegades que he pujat aquí dalt per parlar d'aquest tema, que no seria l'última, no ha estat última, i avui torno a dir: «No serà l'última.» I quan serà l'última? Doncs, bé, el dia que vostès, senyores i senyors de la majoria, ho vulguin; el dia que ens diguin directament què va passar, en què la van encertar, en què no la van encertar i qui és responsable dels encerts i dels desencerts, el dia que pugui algú i ens ho expliqui segurament serà el darrer dia que aquí en parlem. Mentrestant, doncs, bé, anirem omplint papers, anirem donant la broca, donant tombes a la broca, i alguna cosa aprenem: aprenem que no votarem més resolucions com aquella Resolució primera.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup sí que era un dels proposants, en aquell debat de política general, que hi hagués un informe de la Sindicatura sobre l'ús dels 10.000 milions de pessetes, de l'aval dels 10.000 milions de pessetes al centre recreatiu i turístic. I no ens en penedim. No ens en penedim perquè entenem que era necessari que hi hagués un treball de la Sindicatura sobre aquest tema; un treball de la Sindicatura que s'ha produït en les circumstàncies i limitacions que els altres grups han dit, un treball de la Sindicatura que en el seu aspecte escrit diu que no hi ha irregularitats en la concessió de l'aval, que els fons que s'han destinat s'han utilitzat, els fons avalats, per a finançar el centre recreatiu i turístic, que no hi ha hagut risc econòmic i que no hi ha hagut perjudicis per a l'hisenda de la Generalitat.

Això és el que diu l'Informe de la Sindicatura, i, si no hi hagués hagut més informació que aquesta, segurament el

nostre Grup no hauria trencat el que és la seva norma habitual, que ha estat fins ara la de votar a favor dels informes de la Sindicatura. En aquest cas no vam poder-hi votar a favor, ens vam abstenir, perquè essencialment creiem que hi ha hagut dos fets posteriors; en el moment en què la Sindicatura entrega el seu Informe en aquest Parlament, que és al voltant del mes de febrer, hi ha hagut dos fets posteriors que entenem que posaven condicions –per dir-ho d'alguna manera– al que era aquest Informe. Aquests dos fets han estat ja narrats; jo els resumiré.

D'una banda, és el coneixement públic, per l'aixecament del secret sumarial, de les declaracions davant del jutge de dues persones que van estar directament relacionades amb aquest tema, un ex-director de l'entitat financera implicada, en què explicava no solament amb pèls i detalls aquest fet, sinó que fins i tot admetia que aquest fet s'havia produït amb la manipulació de les dates, dels documents que van donar lloc al préstec hipotecari, de tal manera que una operació que va comportar en un moment determinat –sempre segons declaracions d'aquest senyor– que els cinc pagarés de 200 milions de pessetes s'executessin i que, per tant, durant uns dies, els que fossin, 1.000 milions de pessetes corresponents a Grand Península haguessin anat a parar a Grand Tibidabo, que després hi ha un préstec hipotecari que això ho fa recular, però que es manipulen les dates perquè ni tan sols aparegui en el temps que aquests 1.000 milions de pessetes han estat durant uns dies –no sabem quants, però uns dies– en mans de Grand Tibidabo. Això, admetent la teoria de la fungibilitat del diner que el mateix síndic major va fer servir en la seva compareixença, implica que, evidentment, una part de l'aval va estar destinat durant uns dies per a un ús que no era el previst.

Posteriorment també..., bé, desconec la cronologia, si era posterior o anteriorment, però en el mateix procés també hem pogut conèixer declaracions d'un ex-dirigent de Grand Península en què admet que va dimitir de l'empresa perquè durant..., ell considerava que s'havien utilitzat de forma fraudulenta 1.000 milions de pessetes.

Repeteix, però, que aquestes són informacions que la Sindicatura, en el moment d'elaborar l'Informe, no coneixia, perquè apareixen en premsa, per aixecament del secret sumarial, posteriorment. I segurament això és el que motiva que la intervenció del síndic major sigui una intervenció realment dura, una intervenció, realment, a la qual no ens té acostumats la Sindicatura de Comptes quan compareix en aquesta cambra.

Que la Sindicatura de Comptes digui que la majoria d'anàlisis que s'havien fet fins aquell moment en relació amb la correcció o viabilitat o legalitat dels avals havien partit de tesis de treballs errònies i que, per tant, no eren correctes, era posar en dubte una bona part de la base que fins aquell moment havíem fet servir. En aquest sentit, parlava, doncs..., un element potser més de tipus tècnic, però que no s'havia tingut en compte el *cash flow* o que no s'havia tingut en compte la història dels avals. Però el greu era que la Sindicatura afirmava que les anàlisis que s'havien fet fins

aquell moment –i tots els senyors diputats i senyores diputades saben que hi havia hagut diferents treballs– partien de bases de treball errònies.

Que la Sindicatura admeti que, evidentment, la clau d'aquest Informe era l'anàlisi del que havia passat amb els 1.000 milions de pessetes que havien estat en un dipòsit a Caixa Provincial de Tarragona durant un..., a partir de finals de l'any 93; que la Sindicatura de Comptes, en boca del síndic major, reconegui l'evidència de l'existència d'irregularitats, i que la Sindicatura de Comptes reconegui la manca de seguretats per part de l'Administració en la tramitació de l'aval, eren, evidentment, tot un conjunt d'elements que, sens dubte, tenien el seu origen en un procés de reflexió –entenem que posterior– per part del síndic, i que va considerar convenient evacuar en aquell moment en la Comissió.

Aquestes dues reflexions –per una banda, el coneixement d'uns fets posteriors a les declaracions, a l'elaboració de l'Informe a partir de les declaracions fetes davant del jutge de persones implicades en l'afer, i per l'altra el que nosaltres entenem que és una reflexió posterior de la mateixa Sindicatura, expressada en boca del síndic major– van fer que nosaltres entenguéssim que aquest Informe era insuficient. Insuficient no pel que deia, com s'ha dit aquí, sinó pel que no deia, i per això la nostra posició va ser –en aquest sentit era una valoració tècnica diferent–, va ser la d'abstenir-nos, perquè no podíem votar en contra d'un informe que enteníem que el que deia era correcte, però que sí que enteníem que hi faltaven moltes coses. I per això va haver-hi la nostra proposta alternativa de resolució, que anava en dos sentits: en un sentit d'esclarir les circumstàncies que havien concorregut a l'entorn dels 1.000 milions de pessetes i, a més a més, en una anàlisi del compliment de l'equilibri entre els imports avalats i les inversions efectuades. Aquesta proposta, com les senyores i els senyors diputats saben, no va ser estimada per majoria i, per tant, no és de la qual s'ha donat compte avui, en aquesta cambra.

Però nosaltres enteníem que aprovar aquesta proposta o una que anés amb un esperit semblant era important, i era important perquè entenem que aquests fets posteriors a l'Informe tornaven a posar en dubte el principi de legalitat, i, per tant, que era bo que hi hagués una ampliació de l'Informe que posés en el seu lloc el fet en si mateix de la legalitat o no, no del procés final, que això no ho ha posat ningú en dubte, no que finalment els 10.000 milions de pessetes s'han fet servir per al centre recreatiu i turístic –que, això, no ho hem posat en dubte–, però sí dels processos intermedis que en algun moment sembla que podria haver-hi algun element que escapés a aquesta legalitat.

I també per a analitzar els riscos que s'han produït en aquesta operació. Aquí sí que, a més a més, haig de dir que la nostra opinió discrepa de l'opinió del síndic de Comptes. El síndic de Comptes, el senyor síndic major, va repetir en diferents moments que no hi havia hagut riscos econòmics; nosaltres admetríem que no hi ha hagut riscos econòmics en la mesura que l'aval tenia una garantia hipotecària i que, per tant, qualsevulla desfeta econòmica podria ser rescabada,

però el que sí que caldria admetre al mateix temps és que hi havia riscos en el projecte, i que això ho havia admès la mateixa Intervenció General de la Generalitat en el seu Informe, i que hi havia riscos en el projecte fins al punt –i s'ha dit abans, i tan sols ho esmento– que va ser necessari canviar les persones que concretaven aquest projecte, en les quals s'havia posat la confiança en aquest projecte, va ser necessari canviar-les, perquè el que evidentment s'havia produït era un risc de confiança política important.

Per tant, entenem que era necessari, el nostre Grup entén que era necessari ampliar aquest Informe, i ampliar aquest Informe perquè, sobretot, el que ens convé a tots, el que necessitem, evidentment, és eliminar els dubtes, eliminar les confusions. I avui, lamentant-ho molt, sense aquesta ampliació de l'Informe, ens quedarem tots encara amb algun dubte, ens quedarem tots encara..., alguns creiem que no sabem encara exactament tot el que va passar, o que, si ho sabem, les valoracions tècniques i polítiques caldria que es poguessin fer també a bastament a partir d'un informe que l'analitzés en la seva totalitat.

És per això, senyores i senyors diputats, que aquesta va ser la posició del nostre Grup, ho repeteixo, abstenint-nos en l'Informe, perquè estàvem d'acord amb el que deia, encara que enteníem que no deia tot el que havia de dir, i presentant una proposta alternativa que torno a repetir que, lamentablement, no va ser considerada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria, a l'inici de la meua intervenció, una intervenció que es produeix en el Ple, en l'hemicle, perquè així ho vam convenir les diferents forces polítiques, perquè així ho va decidir la Resolució que abans comentava el diputat Bargalló, en el debat de política general, perquè hi havia, hi ha hagut i hi ha la voluntat política de tothom, també de nosaltres, òbviament, perquè, si no, no només no hauríem presentat aquella resolució, sinó que en el procés que s'ha endegat a partir d'aquell moment hauríem pogut actuar d'altra forma política, i la que hem volgut i ens ha mogut ha sigut, precisament, voler escatir i aclarir tot allò que va preocupar i provocar un cert debat en el si de la cambra, en relació amb l'aval de 10.000 milions de pessetes, que vull recordar que en un Ple del 30 de juny de l'any 1992 totes les forces polítiques, després del debat que es va produir i de les esmenes que hi van haver, doncs, en relació amb alguns dels articles de la Llei de 2 de juliol –que recordo que es va discutir el dia 30 de juny–, en el seu article tercer hi havia la proposta de fer la possibilitat que la Generalitat avalés fins a 10.000 milions de pessetes a Grand Península, avui Port Aventura.

I va ser un debat interessant –recordo el diputat Gibert, en aquell moment, i el diputat Gimeno, per altra banda, i jo mateix, i el diputat Bargalló, per Esquerra Republicana–, que encara que al final la voluntat que expressaven tots els

grups, i així va ser, que anava en positiu i amb ganes que tirés endavant aquell projecte, perquè deia tothom que se'l creia, encara que en el debat hi havia matisos i hi havia preocupacions, al final la realitat és que totes les forces polítiques d'aquesta cambra vam donar suport que el Govern de la Generalitat avalés... Recordo..., vaja, el convidat que es miri el *Diari de Sessions*, pel que fa referència concretament a l'article tercer, que era el que ho proposava. De totes maneres, si la meua memòria em falla i alguna de les forces polítiques que he citat, doncs, no va votar a favor, no tinc cap inconvenient a retirar-ho. El que és cert és que va ser un debat que per majoria, en aquest cas, conduïa que les expressions..., aquestes sí que suposo que no les negaran, perquè recordo un aclariment del diputat Gimeno, dient explícitament que no estaven en contra del projecte, sinó que hi estaven a favor, i que, per tant, aquest pas era un pas endavant, amb totes les matisacions que calien... Vaig al fons de la qüestió: és a dir, hi havia una voluntat expressa que això anés bé. En definitiva, va ser l'inici de tot un procés que, al llarg d'aquest procés, des del juliol del 92, ha portat a un debat que a nosaltres ens ha interessat tant com a vostès de poder-lo aclarir.

I això va fer que es presentés aquella resolució, que es presentés per part de la Sindicatura l'Informe encarregat per a aquesta qüestió concreta, i a partir d'aquí és quan entrem en contradicció o entrem en valoracions diferenciades entre el que fan els grups de l'oposició i la que faré jo, en nom de Convergència i Unió. Jo parlaré bàsicament i gairebé exclusivament de l'Informe. L'Informe, on, si se l'estudien amb profunditat –jo crec i estic convençut que totes les forces polítiques ho han fet, i jo també ho he fet–, raons que s'han esgrimit avui aquí, a la tribuna, de manca d'informació o de poc complet, l'Informe, en relació amb tota la problemàtica que va generar la desconfiança –i diguem-ho clar, diguem-ho clar i aviat–, sobretot si hi havia hagut desviació dels 1.000 milions de pessetes en relació amb els 10.000 o no hi havia hagut desviació –hi entraré, perquè és un tema que tenim absoluta claredat en com i de quina manera es va produir.

Doncs, bé, posats en aquest punt i en aquesta situació, m'interessa poder explicar no només a la gent que en aquest cas ho ha viscut més de prop, sinó al conjunt de la cambra, què és el que passa en aquesta preocupació que, ja dic, es tenia i nosaltres també la teníem, en relació amb els 1.000 milions de pessetes. I el síndic ho va explicar perfectament i ho diu també a l'Informe: parla de la fungibilitat del diner –i explico, per a les diputades i els senyors diputats que potser no poguessin, doncs, tenir tanta informació o tan directa–, es tractava que en un moment històric, crític, de tot aquest projecte, l'empresa, en aquell moment Grand Península, tenia una dotació pressupostària de 14.000 milions de pessetes; d'aquests 14.000 milions de pessetes, 10.000 milions eren procedents de l'aval de la Generalitat, 2.000 eren procedents d'altres operacions de crèdit no avalades per la Generalitat, 2.000 milions més eren diners propis de la mateixa empresa. D'aquesta massa de 14.000 milions de pessetes, en un mo-

ment determinat es fa una operació irregular, es fa una operació irregular, d'aquesta massa dels 14.000 es fa una operació irregular que consisteix a treure 1.000 milions de pessetes d'aquesta massa dels 14, deixar-los en un compte bloquejat, perquè donessin resposta d'uns pagarés procedents d'una altra empresa. Suposo que, fins aquí, tots els que hem seguit l'Informe hi estarem d'acord.

El que passa és que, qui de vostès o qui de nosaltres pot dir i explicar que, d'aquests 14.000 milions que hi havia en aquell moment, que automàticament 2.000 es traslladen a liquidar crèdits, i, per tant, ens queda una massa dinerària de 12.000 milions de pessetes, algú ens podria explicar que aquests 1.000 que es bloquegen corresponen als diners que la Generalitat havia avalat dintre dels 10.000 milions? Això és absolutament impossible de saber. Això, el síndic ho explica en l'Informe, i això, el síndic ho va explicar també a la Comissió. I aquest és un tema que m'interessa, en nom del meu Grup, que quedi molt clar, perquè és en el que s'ha fet soroll des del primer dia, és el que s'ha volgut o s'ha creat la sospita, o s'ha creat la por de si aquests diners s'havien utilitzat bé o s'havien utilitzat malament. És impossible —explicat en l'Informe, hi insisteixo, i explicat pel síndic— de destriar si els diners que van quedar bloquejats corresponien o no corresponien a l'aval de la Generalitat. I, això, ho diu l'Informe. I mentre els escoltava a vostès tenia una mica la sensació de si estàvem parlant d'informes diferents. Doncs és qüestió de llegir-ho, és qüestió de llegir-ho.

Hi ha hagut una altra imputació en relació amb un comentari del síndic, que hauria sigut una operació més garantida si l'aval s'hagués anat donant a mesura que s'haguessin anat produint certificacions d'obra. S'ha dit així. L'Informe, l'Informe —no ho dic jo, ni ho diu el síndic en les seves explicacions, sinó el mateix Informe de la Sindicatura—, a la plana 16 i a la plana 17, en els seus annexos, quan explica tot el recorregut que procedeix en l'aval dels 5.000 milions, per una banda, els primers, i els 5.000 milions de la segona oportunitat, explica en cada cas quins són els passos que es van fent, i un dels passos que es fa és el de donar, quan la Intervenció de la Generalitat dóna l'opció de poder pagar, dóna l'autorització per poder pagar, se'n té prèviament una d'Arthur Andersen i l'altra de la Sociedad de Tasación, SA, que garanteix que el diner que es dóna en aquell moment és molt inferior a l'obra que està realitzada en aquell precís moment també. Per tant, en el moment que es fa una primera aportació de l'aval dels 5.000 milions de pessetes, n'hi havia gastats ja, en el mateix projecte, 12.517, i quan es produeix la segona entrega dels altres 5.000 milions de pessetes, es produeix també en una situació que, prèviament auditat per Arthur Andersen, s'aclareix i es manifesta que hi ha una inversió molt superior a la que ha hagut de fer, l'aportació, la Generalitat en forma d'aval. En cap cas i en cap moment —i això s'ha reconegut per part de tothom—, els diners, com a massa total, es van invertir malament: van anar a inversions i van anar a unes inversions que algú de vostès també ha dit que havia pogut tenir un cert risc de trencar l'operació, pel fet que els 1.000 milions aquests que

s'havien distret, i que vostès els situen amb noms i cognoms, i que jo explico —i ho explica el síndic— que no s'hi poden posar noms i cognoms, perquè la massa dinerària era molt més gran que no pas el conjunt de l'aportació que havia fet la Generalitat, a partir d'aquest moment jo entenc que els arguments que vostès han anat utilitzant i que els han tret de l'Informe, doncs, no són coincidents amb la mateixa interpretació que nosaltres fem del mateix Informe de la Sindicatura.

En tot cas, hi va haver un moment, i és el moment en què quan hi havien avalats i utilitzats els crèdits d'aquest aval de 10.000 milions de pessetes, ja n'estaven invertits 27.000 milions, el que quedava era acabar de completar l'operació fins a un cost total que és el que actualment deu estar a l'entorn dels 40.000 milions de pessetes. I què va fer el Govern de la Generalitat en aquell moment? Cercar l'aportació d'altres socis, socis d'una solvència reconeguda internacional, com són Pearson, o com és Anheuser Busch, o com és la mateixa FECSA o com és la Caixa d'Estalvis, que fessin l'aportació corresponent per poder acabar i tenir el parc d'atraccions que repeteixo que semblava —i n'estic convençut—, doncs, que tots, totes les forces polítiques volíem que tirés endavant i tinguéssim la possibilitat que demà, demà passat, un dia d'aquests, aproximadament, ja molt, molt immediat es faci la inauguració d'un projecte que, en el seu dia, quan vam fer l'aposta política de si s'havia de fer o no s'havia de fer aquest parc, el Govern de la Generalitat va fer.

Per tant, dirigeixo especialment aquestes últimes paraules a les companyes i companys de Convergència i Unió que qualsevol interpretació que s'hagi pogut fer de l'Informe és lícita, però que d'informe només n'hi ha un i que ens podem quedar amb la consciència ben tranquil·la que el que vam votar en la Comissió no només era el que calia, sinó que votàvem a favor de l'aprovació d'un informe que des del nostre punt de vista no és només correcte, sinó que clarifica, i si es vol en la seva lectura es pot garantir, qualsevol dels dubtes que els grups de l'oposició han pogut plantejar.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la integració de Catalunya en Europa

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la integració de Catalunya en Europa, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Mixt, que es tramita pel procediment d'urgència. Té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. En la rèplica explicaré el perquè del motiu de la tramitació d'urgència, en la rèplica ho faré, no ara.

Incardinar o integrar Catalunya en la Unió Europea amb nom i representació propis expressaria el desig gairebé, gai-

rebé general, de la cambra en tant que comú denominador d'una idea de progrés social, justícia social i afirmació nacional. Eines diverses funcionen ja en aquesta direcció com, per exemple, la incorporació de Catalunya a les autopistes de la informació en un sentit determinat o la presidència i acció política dins l'ARE, o la presidència i acció política en l'Associació de Municipis d'Europa; altres eines són també el Patronat Català Pro Europa, l'Institut d'Estudis Europeus, creat el 1985 per l'esmentat Patronat, la Generalitat i la Universitat Autònoma de Barcelona, o el Comissionat per a Actuacions Exteriors, que recau recentment en el diputat Llibert Cuatrecasas. Aquests serien instruments que persegueixen l'objectiu esmentat que Catalunya arribi a Europa amb la màxima identitat possible des d'una òptica oficial entre d'altres, també, eines que s'utilitzen.

És clar i indiscutible al meu entendre que la incardinació de Catalunya dins d'Europa cal que respecti en l'hora present el marc constitucional de l'Estat i l'Estatut d'autonomia, que delimita la nostra capacitat política d'autogovern. Això no vol pas dir que es negui el dret que tenim els catalans de modificar determinats articles de la Constitució espanyola com, per exemple, els que fan referència al títol vuitè; sí, però, que ens hauríem d'assegurar una força parlamentària suficient en el Congrés de Diputats o impulsar una reforma de l'actual marc estatutari diverses vegades aquí debatut, però que la cambra també hauria de tenir garantida l'acceptació de la nostra acció política en el Congrés de Madrid.

Aquestes senzilles idees, que reflecteixen una síntesi abreujada del pensament polític majoritari en l'hemicicle, considerant l'hemicicle, deixant de banda l'oportunitat política d'endegar aquestes iniciatives assenyades en aquest moment, no neguen, però, cap d'elles ni en cap cas el projecte que legítimament tenim aquells que impulsen una Europa dels pobles o una Europa federal, ja sigui de la federació dels estats o la federació dels pobles que configuren aquests estats. Tampoc es nega el dret a l'autodeterminació com a instrument democràtic per obtenir sobirania, dret universal ratificat per aquesta cambra un dia de finals de 1992, ni tampoc s'exclou el dret dels pobles per via de l'autodeterminació a la independència, i per tant al dret que té Catalunya a la independència.

Fins aquí he assenyalat alguns dels elements o eines cabdals per aproximar o integrar Catalunya en l'Europa del demà, tots ells vàlids, i quina eina serà més vàlida en funció de les majories que es forneixen a la cambra en suport de la mateixa idea. Altra qüestió, però, neix a l'empara del radicalisme verbal desqualificador de l'adversari polític, orfe de propostes socials i de debat racional, que pretén obtenir guany social i polític de la situació processal i judicial de ciutadans de Catalunya, de manera cíclica, a més, des de 1978, que en un moment de la seva joventut o de la seva vida i des de la generositat, dignitat i valentia d'alguns i algunes que abraçaren l'oferta d'altres ciutadans adults de nodrir una opció d'alliberament nacional i social des de l'anomenada «lluita armada» —això entre cometes.

Aquesta eina d'integració a Europa afirmo que no és útil per apropar-nos a l'Europa del futur i aquest és el punt cabdal de la interpellació. I pregunto al Govern quins són els criteris de capteniment que té per integrar Catalunya a Europa, quines són les eines que el Govern pensa emprar a fi de servir l'esmentat objectiu, quina és la posició política del Govern pel que fa, entre cometes, a l'anomenada «lluita armada», o si pensa que amb alguna acció violenta s'ajuda en algun moment a avançar cap a una cota més alta d'autogovern.

Si aquests interrogants o criteris de capteniment són contestats, com és lògic i natural, de manera negativa, seria hora, per això, que la joventut del nostre poble, els adolescents de casa nostra, nois i noies, sabessin la posició del Govern i, per tant, quin serà el comportament polític en l'esdevenidor davant d'actuacions de ciutadans de Catalunya que comportin el més petit bri de violència. Crec que això seria una pedagogia positiva.

A fi d'assolir l'objectiu de desenvolupar un país, el nostre, i fornir-lo de capacitat per incorporar-se a Europa negociant políticament en cada moment en les instàncies que corresponguin, de Madrid, Brussel·les o d'altres, cal reconèixer que l'anomenat macrojudici contra els independentistes catalans no ajuda en res i, fins i tot, caricaturitza en el seu procés aquells altres ciutadans de Catalunya que en circumstàncies històriques, polítiques i socials molt diferents de les actuals es veieren obligats a defensar ideals de llibertat i justícia social arriscant les seves vides, a voltes perdent-les, en nom de Catalunya des del nacionalisme, el comunisme, el socialisme o l'anarquisme.

Aquestes actituds testimonials que jutgen a l'Audiència Nacional i se sobredimensionen als mitjans de comunicació no ajuden a res ni a ningú, al meu parer, políticament parlant: ni impulsen l'autogovern, ni caminen cap a la independència, ni ajuden a integrar Catalunya a Europa ni ofereixen cap reflexió positiva a ningú.

De 1989 ençà el radicalisme verbalista —que no cal confondre amb la totalitat de cap partit polític representat a la cambra ni amb cap sector majoritari de cap, a hores d'ara— s'atribueix la desactivació de Terra Lliure i la neutralització de la lluita armada a Catalunya, aspecte que realment ajudaria a integrar Catalunya a Europa amb el benentès que la lluita armada, però, no s'ha donat mai a Catalunya per una raó fonamental: perquè la societat catalana mai no ha donat, al llarg de la segona meitat d'aquest segle, suport a cap procés d'alliberament nacional a imatge i semblança dels que es donaren el 1960 al País Basc, a l'Algèria de Ben Bella, a la Cuba de Castro, a Irlanda del Nord, al Brasil de Mariguella o a la Guinea-Bissau d'Amílcar Cabral.

Per tant, la instrumentalització de desafortunades accions violentes i puntuals per part d'aquells que desconeixen en bona mesura la realitat sociològica de Catalunya avui, no té cap altre sentit que no sigui el d'obtenir una certa notorietat en els mitjans de comunicació que en aquest cas, quan sobredimensionen —al meu entendre— el valor polític d'una realitat minsa i que no representa cap sector apreciable del

pensament polític català, no ajuden a integrar Catalunya a Europa.

Aquest és el concepte que m'interessa remarcar: Catalunya a Europa; són vàlides totes les eines que hem esmentat, totes menys una, la de la violència. Cal entendre, doncs, que quan la majoria de CiU envia una il·lustre diputada de la cambra, en el macrojudici de l'Audiència Nacional, ho fa per raons humanitàries?, ho fa per raons polítiques?, per quina raó? Quina és la lectura que es pot despendre d'aquesta aportació, d'aquesta presència?

Cal pensar i penso que tots els grups de la cambra estan posicionats contra la tortura, estan a favor que s'investigui si n'hi ha indicis, estem en contra, tots els grups de la cambra, de la detenció illegal i estem a favor dels drets humans. Cal pensar que tots els grups de la cambra són contraris a la violència com a eina d'estratègia política encara que fos per la finalitat més lloable del món.

És per aquestes raons que per a la integració de Catalunya en l'Europa moderna cal que des del Parlament i des del Govern es rebutgi de manera clara i contundent qualsevol signe de violència com a eina, encara que sigui que en segona o tercera lectura pogués reforçar una idea, un sentiment filosòfic o patriòtic i deixar clar que el poble de Catalunya, en nom de qui pot parlar aquesta cambra, no ha fet mai confiança a cap organització que prediqui la lluita armada.

El sobredimensionament dels judicis de l'Audiència Nacional, la qualificació exagerada dels seus protagonistes com a patriotes, l'actitud d'aparent o real usdefruit d'algun dels partits polítics aquí representats, o aparentment el de la majoria, obliguen a sortir de l'ambigüitat interpretativa i fixar la posició del Parlament a fi de protegir la nostra joventut i col·laborar a evitar que, com ha succeït en el passat, s'emmiralli o prengui en consideració com a reclam la sobredimensió informativa i, per tant, social i política, de judicis de l'Audiència Nacional en presentar Terra Lliure i la lluita armada com quelcom a interpretar per la fantasia de cadascú, quan en realitat Terra Lliure i la lluita armada a Catalunya no ha depassat mai el llinar del testimonialisme fantasiofrènic de petits grupúsculs que s'han atribuït la representació del nostre poble, orfes de plantejaments raonables polítics i d'ofertes socialment possibles.

Per incardinar Catalunya a Europa valen totes les eines, totes les eines menys aquesta. En la rèplica els explicaré per què em semblava que era una qüestió urgent i no els demano tampoc l'aquiescència a tots vostès; podria ser també un altre brot fantasiofrènic meu, tal vegada.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra i Moner): Senyor president, senyores i senyors diputats, jo, davant de la formulació de la interpellació portava el text d'una altra interpellació quasi idèntica, que havia contestat en aquesta cambra fa uns mesos i que tractava, bàsicament, de temes econòmics. Però el senyor Reguant,

l'il·lustre diputat senyor Reguant, ha fet un plantejament diferent.

Efectivament, no diré què és Europa, no faré aquesta definició perquè Europa és molt complexa, són moltes coses i, precisament, la seva diversitat i la seva varietat és una de les seves riqueses; però si ho volguéssim resumir, diríem que Europa, l'Europa de la Unió Europea, provinent del Tractat de Roma i modificada després amb altres acords i amb altres incorporacions, és un espai econòmicament desenvolupat, en realitat és una de les tres zones riques del món amb les seves diferències socials i tots els seus problemes i les seves bosses de pobresa, però és un espai desenvolupat econòmicament; és un espai de benestar social o de preocupació pel benestar social i és —i això és el que lliga amb la interpellació del senyor Reguant— un espai de llibertats, un espai de democràcia, un espai de defensa dels drets de l'home, amb totes les violacions que també es poden produir en cada un dels seus països.

Sobre el tema de la integració a Europa, jo crec que d'aquí a vint anys encara direm què cal fer per integrar-nos a Europa, perquè hem estat tants anys, fins i tot diria segles, pensant a ser un país europeu, un país plenament europeu, Europa ha estat tant un ideal, que constantment parlarem de si ens estem integrant, ens separem, ens acostem, convergim, no convergim, etcètera.

Catalunya ja està a Europa, a través de l'Estat espanyol, òbviament, perquè Europa és una unió d'estats, és una unió d'estats que sorgeix amb unes preocupacions bàsicament econòmiques i que fa uns passos essencials amb el Mercat Únic que representa la lliure circulació de persones, ara després de Schengen, amb uns quants estats —la majoria d'ells—, de mercaderies, de capitals i de serveis, i que després vol anar cap a una convergència i una harmonització per poder construir, amb els acords de Maastricht, la unió econòmica i monetària que ens hauria de portar a una unió política. Aquest és l'horitzó.

Però estem a Europa, estem a Europa com a membre de ple dret en tant que Estat espanyol i des del primer de gener de 1986 i no hem de caure en aquelles consideracions que molt sovint ens fan dir: «Això a Europa no passa, a Europa això ho fan diferent.» No, cada país europeu ha tingut els seus problemes últimament; fins i tot en un tema com el que acaba de tractar el senyor Reguant, que és el del terrorisme, o el de la lluita armada. Pensem en Itàlia, pensem en Alemanya, pensem en el Regne Unit, pensem en França... Tots aquests països han tingut aquests problemes; per tant, no és que hi hagi una dicotomia entre el que passa a l'Estat espanyol i el que passa a Europa. Cada un d'aquests països té els seus problemes. També en el camp de les llibertats, també en el camp dels drets humans; evidentment, també en el camp de l'economia i en el camp del benestar social. I és evident que nosaltres no estem en el bloc de països més avançats d'Europa en cap d'aquests camps, probablement, però jo crec que hauríem de perdre una mica aquest complex i dir que som un país democràtic, amb un marc de llibertats, de drets, creat per la Constitució i per l'Estatut, i

que, evidentment, en l'aplicació d'aquest marc de llibertats i de drets podem millorar cada dia, perquè la democràcia es guanya *cada dia*: no és perquè tinguem una constitució que ja som un país democràtic; evidentment, la Constitució ens permet de ser un país democràtic, però l'hem de guanyar cada dia.

Ara, jo voldria dir al senyor Reguant que, efectivament, nosaltres potser tenim més dificultats que altres perquè som fruit d'una realitat i d'una tradició històrica i en els últims dos-cents anys, a diferència d'altres països europeus, hem tingut més anys de dictadura que de democràcia, més anys d'opressió que de llibertats, i, per tant, en aquesta aplicació diària de l'esperit democràtic, doncs, potser hem de fer un esforç superior als altres, tots plegats.

La democràcia és també –i perdoni'm que faci definicions, evidentment incompletes i que no volen ser petulants–, òbviament, l'imperi de la llei –i aquí ho lligaré amb les coses que ha dit el senyor Reguant–; és l'imperi de la llei per sobre de tots i per sobre de totes les coses, i una llei que ens obliga tots, una llei que, evidentment, fa el poder legislatiu –que és el que fixa la llei–, aplica el poder judicial, i actua dins el marc legal el poder executiu.

Però jo voldria dir que el que distingeix la democràcia de qualsevol altre sistema és que dins d'un marc democràtic es pot defensar qualsevol idea, mentre respectis el marc legal. Es pot defensar, òbviament, l'autodeterminació, es pot defensar l'independentisme –ho dic lligant amb els temes que ha plantejat el senyor Reguant– i qualsevol altra idea o ideologia, respectant el marc legal. Això ho confonem sovint: pensem que una defensa de l'autodeterminació o de l'independentisme ja és en si un delictes; no, no, si es defensa dins el marc legal que tenim, doncs, és perfectament lícit. Fins i tot es pot defensar de canviar el marc legal, òbviament, de canviar el marc legal, defensar-ho dins el marc legal que tenim actualment. El que, evidentment, no pot ser és conculcar el marc legal, i, evidentment, la violència és la màxima conculcació del marc legal i, per tant, és reprovable. Fins i tot el senyor Reguant m'ha fet una sèrie de preguntes, que jo em pensava que ja acabava la seva interpellació, i després ha dit: «No, ja sé que vostè m'hi contestarà negativament, o que el Govern m'hi contestarà negativament.» Evidentment, des de qualsevol govern o des de qualsevol grup parlamentari no es pot dir altra cosa que aquesta.

Per tant, jo voldria dir, simplement, començant a acabar la meua intervenció, que qualsevol idea és defensable –i, per tant, nosaltres, dins d'aquest Any de la Tolerància, del qual s'ha parlat aquest matí, hem d'admetre tots plegats la defensa de qualsevol idea–, però qualsevol conculcació, qualsevol violació del marc legal i, evidentment, la violència, és reprovable, i això a més a més cal dir-ho en un dia com avui, no? En un dia com avui, en què la democràcia ha rebut un atac directíssim en la persona del líder de l'oposició a l'Estat espanyol, i, per tant, no podem fer res més que aprofitar aquesta tribuna per rebutjar qualsevol violència.

Ara, la llei està per sobre de tothom: de l'executiu, òbviament, això es veu cada dia; dels distints cossos i forces de seguretat de l'Estat, també, i la llei també està per sobre dels

jutges i els tribunals que l'han d'aplicar. Òbviament, està per sobre de tothom. I, si hi ha en l'aplicació de la llei qualsevol cosa reprovable o denunciabile, en l'aplicació de la llei, també s'ha de fer. En aquest cas, vostè parlava d'un judici concret; jo li vull dir que, en primer lloc, la llibertat dels partits polítics o dels grups parlamentaris d'enviar observadors a un judici..., no serà el Govern qui emetrà la seva opinió: respectem la llibertat dels partits polítics i dels grups parlamentaris d'enviar observadors allà on creguin i de fer la seva feina política, i no crec que això sigui magnificar un judici; simplement és exercir una funció per a la qual, en definitiva, han estat elegits. En aquest tema, senyor Reguant, hi ha hagut dos anys i mig de presó preventiva –un gran tema, la presó preventiva, que un dia el poder legislatiu haurà d'afrontar, perquè no n'hi ha prou a parlar que els jutges apliquen o no apliquen la presó preventiva; aquesta és una responsabilitat del poder legislatiu, que legisli sobre aquest tema, com sigui, com marquin les majories nascudes de la voluntat popular–; hi ha hagut denúncies, a comprovar –i que s'estan intentant comprovar–, de tortures, i, per tant, és evident que els grups parlamentaris s'interessin per aquest tema. Però, en tot cas, la posició del Govern, el capteniment del Govern, que és el que a vostè l'interessa, és –dins del marc constitucional no podia ser un altre– llibertat de defensa de qualsevol idea respecte del marc legal.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot formular rèplica el senyor Reguant..., i ens explicarà la urgència.

El Sr. REGUANT: Sí, senyor president, els explicaré la urgència. Senyor president, senyores i senyors diputats, el motiu és el següent: jo seguia el macrojudici aquest i he seguit, també, doncs, el tractament que la premsa li ha donat. I, naturalment, la premsa és lliure, i jo no hi tinc res a dir, però, pel fet que fa trenta anys que segueixo aquesta qüestió i aquest tema, dues coses em van preocupar molt, que els les vaig a dir ara, i per això he fet aquesta interpellació. Una, vaig veure, doncs, els reculls de premsa –pàgines senceres, no?–: «Terra Lliure, tal, tal, deixen la lluita armada», «Criminalització de l'independentisme», «Uns..., diuen que no ho són i que renuncien a...», amb gran profusió..., que està bé, la premsa fa el que li sembla. Jo, com vostès saben, visc en una zona turística, i això ha coincidit en aquest temps, i em reunia amb grups d'estrangers, i em van dir: «Miri, això que diu la premsa, què vol dir, tot això? Això deu ser una cosa molt important; vostès tenen una ETA, aquí; vostès han passat molt mala temporada; vostès...» I jo deia: «No, això no era res, això no ha estat mai res; Catalunya mai ha dat ni mai ha tingut un problema, mai hi ha hagut lluita armada a Catalunya.» I després..., aquest era un motiu de clarificar que aquí no tenim aquest conflicte, realment; i, l'altre, que cíclicament –alguns de vostès ho hauran seguit, des de l'any 78 fins ara–, s'ha repetit cíclicament que a petites fornades de catalans generosos, entregats, valents, els ha semblat que havien de fer determinades actuacions, impulsats per d'al-

tres amb poc coneixement, des del meu punt de vista, i s'han anat repetint cíclicament detencions, i, llavors, reclames de suport i mobilitzacions i criminalitzacions. I, com que jo també tinc —i vostès també en tindran, segurament— canalla d'aquesta edat, que poden escoltar cants de sirena, podrien fer la lectura: «Aquests sí que són importants, aquests són els patriotes, aquests són tan importants que mouen tot el Parlament, tothom s'hi interessa, això és primera pàgina.» I jo dic: «No, això no val res per a fer política del futur.» I era per això que em semblava que des del Parlament era un bon moment per fer un posicionament fàctic.

Perquè, mirin, la senyora Rosa Bruguera ha anat a Madrid, i hi han anat també d'altres diputats. Primer, la Comissió de Justícia ja va dir que, en fi, que era bo que hi anessin a veure què és el que passava, està bé. Però fixin-se bé que la senyora Rosa Bruguera, en la Comissió de Justícia en què es va rebre els representants o portaveus d'aquesta màxima minoria, quan els van dir «Vostès, què volen?», i van dir «Nosaltres volem que vostès, que són els representants del poble de Catalunya, reflecteixin amb una petició de la nostra llibertat allò que és una sensibilitat majoritària del poble de Catalunya, que vol el poble de Catalunya que nosaltres siguem lliures», per damunt del legislatiu, per damunt de tots els altres poders, llavors la senyora Rosa Bruguera els va dir «Nosaltres no podem fer això, perquè la diferència de poders ens ho impedeix, com a grup parlamentari no podem assumir tot això; en canvi, a títol personal veurem què és el que podem fer.»

Però vull dir que aquest posicionament de suport a gent que ha estat represaliada, en contextos diversos —cal recordar el tema Viusà i París, dels anys 79, 78—, sempre ha estat cíclic i el mateix: es fan, dient que representen tothom, unes accions, són absolutament minoritàries, i, després, mobilitzar tothom en suport de la solidaritat amb aquestes accions. I jo, que no tinc cap obligació més enllà de mi mateix, em semblava que verbalitzar-los això a vostès, doncs, no feia cap mal, i volia assenyalar com a pedagogia poc útil i negativa això que he explicat, que no és tot el que es pot explicar, i que crec que no haig d'explicar més, però, vull dir, podríem dir, per exemple, que la lectura interna de les actituds personals d'aquells que impulsaren —i parlo en passat per no parlar de present— aquest tipus d'actuacions..., doncs, serien difícilment defensables.

Dit tot això, és pel que els faré una moció, esperant que vostès l'aprovin.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Senyor Macià Alavedra, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo, de fet, no volia contestar aquesta segona intervenció del senyor Reguant, no per manca de cortesia parlamentària, òbviament, sinó perquè m'haig de reafirmar en el que he dit anteriorment. És a dir, dins del marc constitucional, llibertat per a defensar qualsevol idea, també l'autodeterminació, l'independentisme o qualsevol altra idea, i també voluntat, si convé, de canviar,

dins del propi marc legal la legalitat, i, en canvi, respecte complet al marc legal vigent, en qualsevol moment, dins d'una democràcia, òbviament. I per tant, només m'havia de reafirmar en això, i la condemna, en un dia com avui, de tota violència, ho repeteixo.

Ara, com que el senyor Reguant ha dit que en una zona on ell està i que jo conec també bé, doncs, que hi havia la impressió, hi podia haver la impressió que Catalunya tenia problemes de terrorisme o de lluita armada, home, jo crec que la imatge de Catalunya com a país pacífic, com a país que ha escollit la convivència, com a país de tolerància, tots aquests fets que són la nostra màxima riquesa, doncs, no cal afirmar-los cada dia. Dir que, al mateix temps, hem de combinar tots aquests fets amb la llibertat d'expressió de la premsa; és evident que als polítics en exercici molts articles, moltes opinions de la premsa ens molesten un dia determinat, les trobem injustes, però, per sobre d'això, de les nostres reaccions personals, o fins i tot de la imatge que puguin transmetre, hi ha un valor essencial, que és el de la llibertat d'expressió. Per tant, tot és una qüestió d'equilibri, però del fet de Catalunya com a país pacífic, com a país de convivència, jo no puc admetre que hi hagi qualsevol dubte sobre això, perquè a més a més no és un mèrit del Govern, sinó que és un mèrit..., també del Govern, però és un mèrit del poble de Catalunya, bàsicament, i de tots els grups parlamentaris, òbviament, que han escollit aquestes vies d'actuació.

Després, també he pujat perquè vostè ha fet referència d'una manera molt explícita a una diputada del nostre Grup. Home, la llibertat que té qualsevol per a defensar les seves idees, aquesta diputada també la té, i, a més a més, hi han representants d'altres grups que han assistit al judici, i trobo que han fet molt bé. Un judici en el qual, doncs, com deia abans, dos anys i mig de presó preventiva, amb denúncies de tortures per alguns dels acusats, doncs, fa que els polítics, que els grups parlamentaris s'hagin d'interessar per saber exactament el que ha passat; però això no és cap suport a la violència. Totes aquestes persones han fet, i fan els seus grups parlamentaris, condemna explícita de la violència; no es pot deixar el dubte que qualsevol gestió de tipus humanitari o de tipus polític o de tipus d'investigació tingui a veure amb cap suport a la violència. I, per tant, jo volia sortir al pas, sobretot perquè vostè ha fet referència a una persona determinada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, aclarits aquests dos punts de «Catalunya, país pacífic» i de la llibertat, també, dels diputats d'actuar amb llibertat dins el marc constitucional, no tinc res més a afegir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la concessió d'autopistes de peatge a Catalunya

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la concessió d'autopistes de peatge a Catalu-

nya, presentada per la diputada senyora Rosa Martí. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació que presentem el avui el Grup Socialista a l'entorn de la problemàtica i de la qüestió de peatges és una interpellació que es podria entendre molt àmplia, però ràpidament tindrè interès a explicar quins són els tres punts sobre els quals volem incidir des del Grup Socialista avui en la presentació d'aquesta interpellació.

En primer lloc, volem insistir sobre la qüestió del problema que es planteja en la concessió de les autopistes a Catalunya respecte a l'exempció que es dona a les concessionàries en el tema de l'IBI, és a dir l'antiga contribució urbana. En segon lloc, voldríem comentar com s'ha produït la situació de l'adjudicació de l'autopista Sitges-Vendrell. I en tercer lloc, voldríem incidir sobre la necessitat de l'homogeneïtzació dels peatges en el territori de Catalunya.

Anant al primer apartat, respecte a la qüestió de l'IBI, tenim coneixement que en el procés de concessió de les autopistes de la Generalitat hem pogut observar que es causa un perjudici econòmic als municipis pels quals passa una autopista. El Govern de la Generalitat eximeix les concessionàries del 95% de l'IBI. Observem, per tant, que això es produeix tant en la concessió del túnel del Cadí, que es produeix el 73 —per cert, traspasat com a carretera, però tractat en règim d'autopista—; l'autopista Terrassa-Manresa; la Rubí-Terrassa; el Garraf, i la nova del Vendrell, la prolongació de la del Garraf. Hi ha en tots els contractes una clàusula que eximeix, per tant, les concessionàries de pagar el 95% de l'IBI. És a dir, les concessionàries de les autopistes no paguen contribució urbana, que és un impost municipal, per obra i gràcia d'una adjudicació feta pel Govern autònom.

Aquest fet és irregular, al nostre entendre, perquè el Govern de la Generalitat no té cap competència sobre l'exempció de cap tribut local ni de cap impost local, segons tota la legislació vigent. És a dir, el Govern de la Generalitat s'atorga unes competències que no té i dona lloc a un fet irregular, que és l'exempció d'un impost local, i concedeix, per tant, com a conseqüència d'això, un privilegi a les concessionàries sense minva de la recaptació pròpia, sinó en perjudici de la recaptació d'una altra administració, en aquest cas de l'Administració local.

Per què, per tant —ens preguntem nosaltres—, s'extralimita el Govern i priva, sense poder-ho fer, uns ingressos legítims als ajuntaments? Sabem, senyors del Govern, l'import anual que deixen de recaptar els ajuntaments que tenen autopistes en concepte d'IBI? En total a Catalunya, incloent Estat i Generalitat, afecten les autopistes a 136 municipis, que suposa deixar d'ingressar per aquests municipis uns 800 milions de pessetes l'any, dels quals corresponen 300 a les autopistes concedides per concessió de la Generalitat.

No ens diguin en aquest apartat, en haver parlat de les autopistes de l'Estat, que les autopistes de l'Estat també ho fan, és a dir les concessions de les autopistes de l'Estat tam-

bé eximeixen el 95% de l'IBI, perquè no és aquesta una apreciació absolutament de rebut, fonamentalment per dues raons. Primera, perquè les autopistes de l'Estat concedides abans de la Llei 8/72, és a dir la Llei d'autopistes, no estan subjectes a això, i per exemple l'A-7 a Catalunya és anterior a l'any 72, i en segon lloc, a les posteriors al 72 el Congrés de Diputats —no el Govern, el Congrés dels Diputats— pot eximir les concessionàries del pagament d'impostos, però el que ha de fer automàticament és compensar-los, el Govern està obligat a compensar-los. Això és el que ha de fer l'Estat, que en alguns casos ho fa i en altres no, és evident —ja ho reconec aquí, que en alguns casos l'Estat tampoc fa això i que en el Congrés de Diputats s'està demanant també que es compleixi aquesta via de la compensació.

Voldria fer un apartat molt petit al cas del túnel del Cadí, que es va adjudicar l'any 73 i que per al cas del túnel del Cadí hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de l'any 83, que diu fonamentalment dues coses i que és molt important: que no és una autopista, diu —el túnel del Cadí, naturalment és un túnel sobre una carretera, no una autopista—, però en canvi el Govern li ha aplicat tot el règim d'autopistes. I en segon lloc, aquesta sentència diu que no pot, la concessionària, gaudir de cap dels beneficis tributaris de les autopistes. Aquestes dues coses ho diu una sentència de l'any 83, i aquesta sentència encara està per complir.

Hi han quatre municipis, que són el municipi de Guardiola de Berguedà, que hauria de recaptar cada any en concepte d'IBI, complint aquesta sentència i complint la Llei d'autopistes, 18 milions de pessetes i no els recapta; Bagà, el municipi de Bagà, 13 milions de pessetes; el municipi d'Urús, 12 milions de pessetes, i el municipi de Bellver de Cerdanya, 2 milions i mig de pessetes, que anualment deixen de recaptar per, en primer lloc, mala aplicació de la Llei d'autopistes per part del Govern de la Generalitat i, en segon lloc, incompliment d'una sentència de l'any 83.

A nosaltres ens agradaria saber, per part del Govern, quina solució donaran a aquest problema, a aquests municipis que fa dotze anys que no cobren l'IBI, que els suposa més o menys uns 400 milions de pessetes, que aquests quatre municipis no han vist encara què passarà, quan es pensa complir aquesta sentència. Ens agradaria conèixer la proposta del seu Departament per solucionar aquest problema. En qualsevol cas, tot i que jurídicament no és possible —tal com hem vist en l'anàlisi que acabo de fer— mantenir aquesta exempció, com a mínim, i per no perjudicar els municipis, nosaltres voldríem que el Govern es comprometés a compensar els municipis d'aquest impost que deixen de cobrar per una extralimitació en l'atribució de competències que fa el Govern de la Generalitat, però que com a mínim això no perjudiqués els pressupostos dels municipis.

La segona qüestió que volíem plantejar és la problemàtica que s'ha produït a l'entorn de l'adjudicació de l'autopista Sitges-Vendrell, que va ser adjudicada, com vostès saben, el 94, en plenes vacances de Nadal, com s'adjudiquen sempre totes les autopistes —o d'agost o de Nadal—, com una ampliació de la concessió que ja tenia Aucat de l'A-16 fins a Sitges

—per cert, entre parèntesis, Sitges, si s'apliqués aquesta disposició que pogués cobrar el 100% de l'IBI respecte a l'autopista, cobraria 100 milions de pessetes cada any que no cobra, l'Ajuntament de Sitges, per exemple.

El Govern, a nosaltres ens agradaria conèixer si creu de veritat que quasi trenta quilòmetres que suposa l'autopista Sitges-Vendrell, nous, són veritablement una ampliació d'una concessió. L'article 7 de la Llei d'autopistes, la 8/72, diu que sempre les adjudicacions d'obra nova s'han de fer en concurs públic. Nosaltres entenem que aquesta adjudicació s'ha produït a dit en virtut d'una concessió i és una quantitat molt quantiosa que infringeix com a mínim tres principis jurídics d'ampli abast: en primer lloc, el principi de publicitat, no hi ha hagut publicitat a l'hora que les empreses poguessin concórrer; en segon lloc, el principi d'igualtat d'oportunitats, no el principi d'oportunitat d'igualtats d'home i dona, sinó el principi d'igualtat d'oportunitats en aquest cas del món empresarial, i en tercer lloc, el principi de lliure competència o de concurrència de les empreses. S'han vulnerat, al nostre entendre, en aquesta adjudicació, com una ampliació, aquests principis. I també s'han vulnerat, al nostre entendre, articles molt importants del tractat constitutiu de la Comunitat Econòmica Europea, l'article 85 i 90, que preveuen precisament el respecte a aquests principis.

Presentar a concurs públic una obra d'aquesta magnitud a escala europea, nosaltres entenem que hauria pogut incorporar al concurs empreses amb amplíssims coneixements en la construcció de xarxa viària, fins i tot d'altres països. Com és possible, per tant, senyors del Govern, adjudicar 32.000 milions de pessetes a dit, per conveni, sense concurs públic, impeding la possibilitat d'estudiar ofertes diferents que haurien pogut presentar propostes més econòmiques en benefici dels ciutadans i del peatge que haurem entre tots de pagar? Segurament, senyor conseller, que els ordinadors que té vostè en el seu despatx estan comprats per concurs públic, però l'autopista Sitges-Vendrell s'ha adjudicat a dit, 32.000 milions. És a dir, de vegades sembla que cacem puces mentre els elefants els deixem passejar per les rambles.

I la tercera qüestió que volfem plantejar és respecte a l'homogeneïtzació dels peatges. Nosaltres, ja ho hem dit altres vegades en altres interpellacions, quan tindrem homogeneïtzació a la baixa dels peatges de Catalunya? Per què avui encara a Catalunya un quilòmetre d'autopista de l'Estat val al voltant de deu pessetes i en canvi un quilòmetre d'autopista de la Generalitat en val més de vint? Els ciutadans que accedeixen des de la segona corona de ciutats a Barcelona —o al revés, o que de Barcelona volen accedir a aquestes ciutats pel motiu que sigui, de treball, de mobilitat, d'estudis— tenen costos diferents a l'hora d'accedir-hi. Per exemple, de Granollers costa, anar i tornar, 500 pessetes; de Martorell, 900; de Mataró, 500; de Manresa, 1.400; de Sitges, 1.300; d'Igualada, gratis, per exemple; de Terrassa, hi han diferents possibilitats.

Nosaltres el que voldríem és que els peatges deixessin de ser un desequilibri territorial a Catalunya al més aviat possi-

ble i un fet diferenciador i discriminatori pels ciutadans en funció del lloc on visquin. Nosaltres entenem que s'ha de produir una homogeneïtzació de tots els peatges i, a més a més, una homogeneïtzació a la baixa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, abans d'entrar específicament en les qüestions que vostè planteja, a mi m'agradaria, reforçant evidentment la interpellació, que diu ben clar «quins són els propòsits de capteniment del Govern respecte a la política de concessió d'autopistes de peatge a Catalunya?», recordar una mica les actuacions que ha fet el Govern en aquest tema i quin era el posicionament clar, per entrar després a les precisions concretes que vostè demanava en aquest factor de la interpellació.

La política que el Govern de la Generalitat ha tingut fins ara en relació amb el tema de la concessió de peatges, que seguirà mantenint en el futur, excepte que canviessin bàsicament les actuals circumstàncies pressupostàries i de finançament, ha estat sempre clara, pública i conseqüent. Si en un determinat corredor de transport viari del nostre país les característiques del trànsit, volum de la seva demanda, congestió necessària, agilitat circulatòria, etcètera, requereix que s'hi construeixi una autopista i així ho estableix el corresponent Pla de carreteres, s'hi ha de construir una autopista, i si les disponibilitats pressupostàries i la prioritització d'inversions no permeten fer-ho a càrrec dels pressupostos institucionals, seria un error retardar *sine die* la seva execució o pretendre substituir-la per una via convencional, que tal vegada resoldria el problema momentàniament, però resultaria obsoleta tot seguit. En aquests casos és preferible actuar finançant aquesta via mitjançant el peatge que no creuar-se de braços i esperar millors perspectives econòmiques.

En definitiva, aquesta forma de finançar una infraestructura viària vol dir que aquesta la paguen els que l'usen en lloc de pagar-la tots els contribuents, tant si l'usen com si no. Repeteixo que aquest és el criteri emprat fins ara i en cadascun dels casos que s'han presentat en aquest sentit així s'ha anunciat i programat des del primer moment, sense fer cabrioles espectaculars com la que va fer fa alguns anys el MOPTA en el tema del Maresme, on una via segregada ràpida gratuïta —aleshores en deien «autovia»—, que així es va projectar, licitar i fins i tot adjudicar contractualment —ens estem referint, òbviament, a l'actual autopista des de Mataró a Palafolls—, es va convertir d'un dia per l'altre en la continuació d'una concessió existent, i així es va finançar mitjançant peatge.

El Govern de la Generalitat, l'únic canvi que ha fet fins ara en programació d'autopistes, va ser precisament en sentit contrari, ja que l'autopista de Mataró a Granollers, amb túnel de Parpers, estudiada per ser finançada mitjançant peatge, i després que fins i tot així s'hagués anunciat públi-

cament que es faria, s'ha acabat construïnt com a autopista lliure, tal com podrà comprovar-se quan s'inauguri dintre de pocs mesos.

Dins d'aquesta política de concessions, el Govern de la Generalitat ha tingut sempre en compte –i seguirà fent-ho així– que la via de peatge tingui una alternativa vàlida de trànsit, de forma que no sigui obligat per a l'usuari d'aquell passadís passar per la nova via de peatge. D'aquesta manera, els que tenen el perfecte ús i el seu dret d'escollir i no vulguin pagar peatge també sortiran beneficiats per la construcció de la nova via, ja que l'anterior carretera restarà alleugerida de trànsit per la baixa d'aquells antics usuaris que ara passin pel peatge.

Aquest fet és prou palès entre Castelldefels i Sitges, on el trànsit que circulava per la comarcal 246, en el tram costes de Garraf, l'any 91, és a dir abans de la inauguració dels túnels de peatge de l'A-16, tenia una intensitat mitjana diària de 16.000 vehicles/ dia de mitjana, mentre que ara mateix pel tram de peatge hi circulen 15.734 vehicles/dia i per les costes de Garraf n'hi passen tan sols 9.000, és a dir que des de la posada en servei de la nova autopista el trànsit entre aquelles poblacions ha augmentat en un 55%, arribant a un muntant que hauria congestionat totalment i a totes hores la circulació per l'antiga carretera de les costes, mentre que l'usuari d'aquesta carretera que no vol pagar peatge s'ha beneficiat d'una disminució en el trànsit que segueix circulant per les costes de Garraf de l'ordre del 44%.

Existeix un altre vessant, en el capteniment sobre la política de peatges, que ja ha començat a aplicar el Govern de la Generalitat i que s'incrementarà en les possibles noves concessions que calgui plantejar, tot responen als criteris que estan aplicant-se ara mateix en alguns països europeus, en relació amb el finançament mixt de vies de peatge; un exemple d'aquesta política s'ha produït recentment a França, on el finançament privat del túnel de Pimorent no arriba a la meitat de la inversió total, ja que la resta s'ha fet amb aportacions a fons perdut de les institucions regionals, estatals i europees. El Govern de la Generalitat no sols ha participat aportant capital en empreses mixtes o institucionals –casos del Túnel del Cadí, Societat Anònima, de Tabasa, respectivament–, sinó que també ha aportat avantatges a favor dels usuaris de la concessió en forma d'obres executades que comporten trams importants d'autopista o d'enllaços gratuïts, complementaris o a continuació dels trams de peatge.

En aquest sentit, cal recordar, en el cas d'Aucat, el tram gratuït d'autopista A-16, ja executat entre el Llobregat i Castelldefels, o el que pagarà parcialment la Generalitat, segons el conveni recentment signat entre Sitges i Vilanova, com a tram gratuït englobat en l'ampliació de la concessió d'Aucat. En el cas del túnel del Cadí, la participació accionarial de la Generalitat i l'aportació a les obres d'enllaç direcció Alp van comportar una millora de les condicions de concessió a favor dels usuaris, sense repercussió directa en les tarifes de peatge. En el cas de Tabasa el capital és tot institucional i la major part, el 80,5% d'aquest, així com la ma-

jor responsabilitat subsidiària de l'endeutament correspon a la Generalitat, en no haver-hi la necessitat de garantir beneficis al capital privat, es pot controlar millor un peatge destinat únicament a amortitzar el deute extern però sobretot va permetre que en construir els túnels de Vallvidrera i els seus accessos es pogués tenir una cura especial en tots els acabats d'obra, en els tractaments de l'entorn, en les millors paisatgístiques i en una sèrie d'actuacions efectuades molt per damunt del que la normal avaluació d'impacte requereix en aquests tipus d'obres. Els resultats són prou patents, ja que tothom ho ha reconegut així, i, fins i tot, tenim constància que tècnics estrangers, entre ells un grup d'enginyers austríacs, que el seu país tanta importància dóna a aquest tema, han posat aquesta autopista com a exemple d'implantació d'una estructura viària en una zona de protecció especial.

Amb aquestes col·laboracions econòmiques i financeres, s'escau demostrar que la política del Govern de la Generalitat no es limita a treure a tràmit les concessions corresponents i esperar que els agents financers facin la feina i assumeixin el seu risc, tot limitant-los a controlar el compliment de les condicions de la concessió, sinó que, en cada cas, en funció de la problemàtica corresponent, s'ha procurat prestar-hi una col·laboració destinada sempre a millorar les condicions de l'obra a executar o a assolir uns beneficis per als usuaris de la nova via i, en general, per als habitants de les comarques on es desenvolupa aquesta infraestructura.

Quines actuacions s'han fet fins ara? Molt sovint es retreu el fet que la Generalitat hagi promogut massa autopistes de peatge i, en canvi, no recorda la quantitat d'autopistes i vies segregades gratuïtes construïdes per la Generalitat des del moment que, a finals de 1980, va assumir competències en carreteres. Aquest oblit, per altra part, lògic, ja que hom recorda preferentment el que li afecta directament la butxaca, cal corregir-lo, enumerar les actuacions realitzades en un i en altre aspecte. Autopistes de peatge de la Generalitat: A-16 - túnels de Garraf seran de peatge entre Castelldefels i Sitges, concessió d'Aucat, longitud 19,350 quilòmetres; A-18 - E-09, Rubí- Terrassa-Manresa, concessió d'Autema; E-09, túnel de Vallvidrera, concessió de Tabasa, i E-09, túnel del Cadí i accessos, a Acesa; total: 108,830 quilòmetres; a aquest total cal afegir-hi la recent ampliació de concessió –i a més en parlarem– convinguda amb Aucat i que abasta un tram de peatge de longitud de 20 quilòmetres, total: 129 quilòmetres.

Autopistes gratuïtes de la Generalitat: A-16 - tram Llobregat Castelldefels; B-20, ronda de Dalt, tram Trinitat - nus Llobregat; B-17, l'Hospitalet - accés aeroport Prat; A-18, travessera de Terrassa; Nacional-152, la Llagosta - Mollet - Aiguafreda - Vic, i Comarcal-150 Girona-Banyoles; a aquesta cal afegir Sant Fruitós de Bages, la Comarcal-1411 i la de Mollet-Parets, la Nacional-152 i la nova autopista Martó-Granollers, que es posarà en marxa properament, la B-40. Total: 127,020 quilòmetres. És a dir que la longitud de les autopistes de peatge concedides per la Generalitat, tot incloent-hi el túnel del Cadí, que és concessionària heretada, és pràcticament igual a la longitud de les gratuïtes, ja acaba-

des o de propera inauguració, construïdes per nosaltres des del moment dels traspassos.

S'ha dit, i és ben cert, que Catalunya és la regió europea amb major percentatge de vies de pagament; efectivament, aquest percentatge a Catalunya és del 5,90%, quan al conjunt d'Espanya és tan sols de l'1,35%, i en els països europeus, on la política de peatges té vigència des de fa anys, aquests percentatges van del 2,32 al 3,43. Ara bé, el que no és correcte és atribuir aquest alt percentatge a la política de la Generalitat en les concessions de peatge, ja que aquest elevat percentatge de vies de pagament a Catalunya és un mal heretat del Govern central, com a conseqüència de les concessions que aquest va atorgar a Acesa i Aumar. Uns números per reflexionar-hi: autopistes de peatge estatal, 553 quilòmetres; xarxa d'interès general de l'Estat, a Catalunya, 1.821. Tenim un percentatge, per tant, del 30,4%, a Catalunya, d'Estat; si observem només les catalanes, és del 2,16%.

Quant al tema de l'IBI, que vostè comentava, seguirem exactament el mateix concepte que ha seguit l'Estat central amb la concessió de temes de l'IBI.

I en el tema del..., a mi m'agradaria poder explicar-li exactament quin és el procediment fet en la concessió de l'autopista A-16. Només recordar-li que el procediment legal compleix absolutament tots els tràmits que permet la Llei de contractes de l'Estat; recordar-li que hi ha un informe favorable de la Comissió Jurídica Assessora, hi ha un dictamen, que, evidentment, avala la seva legalitat i el seu interès general; després puc donar-li més exemples al respecte específic de la seva legalitat, en el que no és, evidentment, una adjudicació directa, sinó una concessió. I només dir-li que concessions estatals amb aquest mateix requisit són l'autopista Tarragona-València amb la prolongació fins a Alacant, mateix requisit; autopista A-19, Barcelona-Maçanet, en el tram Mataró-Malgrat, mateix requisit; autopista d'Alacant, per a la construcció de l'enllaç entre l'autopista i via ràpida Pontevedra-Sanxenxo, mateix sentit; autopista A-7, Tarragona-València, per la construcció de l'enllaç de l'Ampolla, mateix sentit; ampliació de la concessió d'Europistes per a la construcció de la variant de la carretera Nacional-634 al seu pas per Amorebieta, el mateix sentit. Per tant, hi ha cinc sentits a nivell de l'Estat amb la mateixa progressió de concessions de pròrroga.

I dir-li, en darrer lloc, que, evidentment, com avui al matí manifestava el molt honorable president de la Generalitat, nosaltres podem entrar en una política diferent de peatges quan realment siguem responsables de totes les concessions de les autopistes que transcorren pel territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot consumir un torn de rèplica, si ho creu oportú.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, senyor president, ho crec absolutament oportú, i quasi li hauria de demanar que em tornés a donar deu minuts per fer una nova interpellació, perquè l'honorable conseller pràcticament no ha contestat res del que jo li plantejava a la meua interpellació, que em

sembla que tots els diputats i diputades de la cambra han entès perfectament, perquè precisament a mi se'm classifica de les diputades que són bastant contundents en la seva expressió, perquè utilitza frases molt concretes. I estic bastant sorpresa que l'honorable conseller, doncs, no hagi contestat —ho repeteixo— pràcticament res del que jo havia plantejat. Sembla aquesta interpellació fins ara una mica un diàleg de sords, i com que no és la primera vegada que em passa, honorable president, jo demano el seu emparament, perquè no fa molt en una interpellació presentada també al conseller de Medi Ambient em va passar el mateix: li preguntava naps i em va contestar cols. I, és clar, jo no sé quin és el mètode, però possiblement l'emparament del president deu ser el més adequat.

El Sr. PRESIDENT: L'emparament del president el té; el que passa és que el president respecta la llibertat d'expressió. (*Remor de veus.*)

La Sra. MARTÍ I CONILL: Gràcies, senyor president, però una cosa és la llibertat d'expressió i l'altra és —sense ànim de polemitzar— (*veus de fons*) quin ha de ser el contingut d'una interpellació i quina ha de ser la resposta del Govern, perquè jo no li he demanat a l'honorable conseller que m'expliqués cap de les actuacions que havia fet el Govern de la Generalitat, o, en tot cas, sí podia entendre que li explicava una, la de Sitges-Vendrell, però la resta no.

I jo penso —i ho dic amb honestedat— que Catalunya necessita consellers que dominin la matèria per contestar a un diputat de tercera fila, com sóc jo; o, si no, necessita consellers més humils que si se'ls pregunta una cosa que pot ser perfectament possible que no coneguin, tinguin l'honestedat de dir: «escolti, això jo no ho sé en aquests moments i li contestaré un altre dia».

Però bé, en qualsevol cas, com s'ha fet, s'ha tocat, una mica de llampegada, dues de les qüestions que jo plantejava com a fonamentals, li haig de dir respecte a l'IBI, honorable conseller, que li he dit que —i vostè ho sap perfectament, més bé que jo— el Govern de la Generalitat no té competències sobre l'exempció de cap tribut municipal. Per tant, si no té competències, vostè no pot dir que farà igual que el Govern de l'Estat, perquè el Govern de l'Estat tampoc les té, les té el Congrés de Diputats (*remor de veus*), ja li he explicat en aquest cas. I miri, vostè té un informe de la Direcció General de Tributs del febrer de l'any 94, del seu Departament d'Economia, que diu: «la Generalitat no pot, en cap cas, declarar exempcions ni bonificacions sobre l'IBI», en canvi ho fa. I també diu el mateix Informe: «cap autopista concedida per la Generalitat paga l'IBI, ni la Generalitat el compensa». És a dir, ho reconeix perfectament aquest Informe, que s'està incomplint una legislació. I nosaltres el que voldríem és que se solucionés mitjançant la compensació a aquests municipis que reben un perjudici molt fort a les seves hisendes locals.

I respecte a l'autopista Sitges-Vendrell, miri, hi ha un informe, jo no sé si vostè el coneix, de la Comissió Jurídica Assessora del Govern de la Generalitat, que diu, en la seva conclusió primera: «La incorporació de nous trams d'auto-

pistes ja existents, en principi i com a regla general, no es poden considerar legalment com a ampliacions, segons té declarat aquesta Comissió Jurídica Assessora.» Conclusió cinquena: «Seria convenient que d'ara en endavant, quan l'Administració projecti noves concessions d'autopistes, ho faci amb un abast adequat que eviti la necessitat de formular successives ampliacions.»

I els exemples que vostè m'acaba de posar d'autopistes de l'Estat, que s'han produït adjudicacions com a ampliacions i no en concurs, són casos absolutament diferents del que vostè planteja. Aquí és una autopista nova, un traçat nou, d'acord que està enganxat amb un altre; és clar, totes les carreteres s'enganxen, si no, no es podria circular, però aquesta és una autopista nova, totalment, de disseny nou, i, en canvi, els casos als quals vostè fa referència són retocs de les adjudicacions. Per exemple, un tercer carril, un quart carril, una ampliació d'una àrea de servei, una ampliació d'una àrea de peatge, una millora dins la mateixa adjudicació, i, per tant, evidentment que es pot entendre com una ampliació, és clar que sí, i si el Govern de la Generalitat ho fa, tindrà el nostre recolzament, però el que és inadmissible, escolti, és dibuixar un tros de carretera més i dir «això és una ampliació», com aquell qui res, i 32.000 milions de pessetes, i no solament 32.000 milions de pessetes, que ja ho he dit abans, és que té una altra clàusula aquesta concessió, que és «allucinant», que es diu avui dia, no? Hi ha una clàusula que diu que «subvenciona a fons perdut la concessionària amb 5.500 milions de pessetes dels fons dels pressupostos de la Generalitat». Si aquests milions, senyor conseller, s'haguessin aplicat a la xarxa pública i no a la concessionària, i, per exemple, s'hagués pogut millorar la carretera de les costes del Garraf o, per exemple, s'haguessin pogut aplicar al metro de Barcelona, 5.500 milions de pessetes, que representa que no els tenen per al transport públic de Barcelona, però sí que els tenen per donar-los a fons perdut a una concessionària... (*Veus de fons.*) A Barcelona o a algun altre tipus de transport públic, però és evident que vostès en les seves concessions i adjudicacions d'autopistes fan una opció clara, que és a favor del transport privat, i el transport públic, l'obvien.

I aquest exemple dels 5.500 milions de pessetes és molt greu, que dels pressupostos de la Generalitat es destinin aquests diners a una concessionària, per molt que es digui: «oh, això és per fer un enllaç que no estava previst...» Res, escolti, és per arreglar el contracte, això: 5.500 milions de pessetes.

Però l'opció que vostès fan és a favor del transport privat, de les concessions i els pressupostos de la Generalitat no tenen —i cada vegada que ho discutim— diners per al transport públic, però sí que en tenen, en canvi, per al transport privat, com s'ha vist en l'adjudicació d'aquesta autopista, que si el Govern persisteix a mantenir aquesta adjudicació, un dia, un dia és probable que hi hagi una sentència del Tribunal Suprem de Justícia de Catalunya que potser anul·li aquesta concessió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Senyor conseller, té la paraula per contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, en el tema de l'IBI nosaltres seguirem exactament amb la mateixa política que ha fet l'Estat central en el tema de la concessió d'autopistes, i en el tema de l'ampliació de l'autopista, això és la seva opinió, que evidentment té una opinió diferent de la que el Govern té, no només la que el Govern té, i li explicaré exactament qui la té.

Miri, la legalitat de l'ampliació de l'autopista A-16, Castelldefels-Sitges, pel que fa al tram Sitges - el Vendrell, té el seu recolzament en allò que estableix l'article 25 de la Llei 8/1972, del 10 de maig, de construcció, conservació i explotació de les autopistes en règim de peatge, i en la clàusula 103 del plec de clàusules generals, Decret 215/1973, del 25 de gener.

L'aplicació d'aquesta normativa ve donada per la mateixa Llei d'autopistes, que estableix —article segon, Llei 8/1972—, en relació amb la clàusula primera del plec de clàusules generals —Decret 215/1973—, que el règim jurídic de les concessions d'autopistes serà aquell que disposa la mateixa Llei d'autopistes i les seves normes de desenvolupament, i tan sols amb caràcter supletori li serà d'aplicació la legislació de contractes de l'Estat. Aquesta supletorietat de la Llei de contractes de l'Estat ve a confirmar-se específicament a l'hora de contemplar, en el seu capítol sisè, les potestats de l'Administració, ja que l'article 21 estableix que l'Administració tindrà totes aquelles potestats que s'estableixin en la legislació de contractes de l'Estat, amb les especialitats que es recullen en el mateix capítol sisè, on, de manera específica, es contempla, en el seu article 25, el supòsit d'ampliació d'una autopista, sempre que aquesta resultés insuficient per a la prestació del servei, havent-se de redactar el corresponent conveni, que haurà de ser aprovat pel Govern, previ dictamen del Consell d'Estat —en el cas de Catalunya, la Comissió Jurídica Assessora.

Amb tot, cal destacar que, l'ampliació d'una autopista ja en servei, en cap cas la legislació vigent la considera com un sistema d'adjudicació d'una nova concessió, sinó una ampliació de la que ja existeix en raó de les potestats de l'Administració concedent, d'acord amb l'aplicació de la legislació especial vigent exposada. En el supòsit de l'ampliació de l'A-16, de la Generalitat, ha actuat ajustant-se a dret, tal com ha confirmat la Comissió Jurídica Assessora en el dictamen que va emetre el 8 de setembre del 94; dictamen que no és tan sols garantia de la seva legalitat, sinó també de l'interès general. En la prolongació de Sitges al Vendrell, hi concorren tots els elements i requisits que, d'acord amb la legislació vigent i la doctrina de la Comissió Jurídica Assessora i del Consejo de Estado, vénen a confirmar una ampliació, cosa que ha estat analitzada amb profunditat en els corresponents informes jurídics, econòmics i tècnics emesos per la Delegació del Govern.

Primer, la plenitud de l'A-16 no s'assoleix si no es contempla en el tram Sitges - el Vendrell, donant una funciona-

litat integral en la prestació del servei; la seva unitat es veu clarament reflectida partint de la seva consideració en el Pla general de carreteres de Catalunya, dins l'itinerari Barcelona-Comarruga, i el seu reflex en l'avantprojecte del tram Castelldefels-Sitges.

Segon, el tram Sitges - el Vendrell no té substantivitat pròpia, sinó que és considerat en la globalitat de l'A-16; tècnicament i econòmicament la seva construcció i explotació es pot veure clarament afavorida per la seva qualificació com a ampliació, i s'obté no tan sols una concessió econòmicament viable, sinó també certs beneficis d'interès general —descomptes, bonificacions—, reivindicats contínuament pels ajuntaments i usuaris i que s'estenen fins i tot al tram Castelldefels-Sitges, ja en servei, i que d'altra manera no podrien contemplar-se. Cal remarcar que en el tram Sitges - el Vendrell, i gràcies al procediment d'ampliació emprat, s'ha pogut aplicar una de les tarifes més baixes que existeixen a tot l'Estat espanyol.

Tercera, la posta en servei del tram Castelldefels-Sitges ha provocat una insuficiència sobrevinguda que cal resoldre: la construcció del nou tram suposa garantir les comunicacions de totes les poblacions del litoral amb la conurbació de Barcelona i, per altra banda, la seva accessibilitat cap a la zona del Tarragonès, amb les quals coses s'allibera la xarxa actual d'un trànsit de pas, que es reserva per a les comunicacions locals, que, d'altra banda, es troben saturades actualment.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Arribats en aquest punt de la sessió, la Presidència demana l'assentiment de la cambra per a modificar l'ordre del dia en el sentit de posposar fins demà les interpellacions que són els números 6 i 8 de l'ordre del dia, i tramitar ara les mocions que porten els números 18 i 19. Hi ha l'assentiment? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política industrial en el sector de l'automoció

Comunico que la interpellació número 7 ha estat retirada.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el model policial i el desplegament dels Mossos d'Esquadra

Passem, doncs, a tramitar el punt divuitè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model policial i el desplegament dels Mossos d'Esquadra, presentada per la diputada senyora Magda Oranich, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula per a presentar-la.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Per a presentar la Moció subsegüent al tema del desplegament dels Mossos d'Esquadra i del model policial. Nosaltres hem presentat set punts en aquesta Moció, que esperàvem que fossin aprovats, que són conseqüència de la interpellació que l'altre dia vam defensar.

El primer d'aquests punts parla de «promoure i intensificar el desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra a tot el territori de Catalunya, i amb especial incidència en els municipis que no disposin de policia local.» És evident que hi ha un pla en aquests moments, un pla que, per part nostra —ho vam dir l'altre dia—, és un pla que no és dolent, però que arriba tard: porta un gran retard tot el que és el desplegament dels Mossos d'Esquadra; però demanàvem, per tant —i ho diem aquí, amb una frase molt concreta—, que s'intensifiqués aquest desplegament. No diem a la mateixa Moció, ni demanem el replegament..., aquest matí, en una de les seves intervencions —brillant, com sempre—, el meu company Josep Lluís Carod-Rovira parlava del «replegament» de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, perquè un dels grans problemes —i hi volem insistir, per bé que a la Moció no ho hem posat— que en aquests moments tenim en la qüestió del desplegament dels Mossos d'Esquadra és que, al mateix temps que hi ha un desplegament, no hi ha un replegament de les forces de seguretat de l'Estat, que haurien de replegar-se. Aquest és un problema ciutadà de primer ordre, perquè no podem mai donar a entendre que el fet que hi hagi un desplegament de la Policia de la Generalitat de Catalunya suposa que hi hagin més forces i cossos de seguretat que el que es necessitava abans. Per tant, el nostre primer punt seria aquest.

Segon, demanem «continuar la negociació amb el Govern de l'Estat per tal que, al més aviat possible, la Generalitat de Catalunya pugui exercir les competències en matèria de trànsit.» Aquest és un tema de màxima actualitat. És cert que la Generalitat de Catalunya ha demostrat el seu interès per tenir aquestes competències de trànsit; fins i tot el president de la Generalitat aquest matí, en contestar una de les preguntes d'en Josep Lluís Carod-Rovira sobre quines eren les competències que en aquest moment s'estaven demanant i no es donaven..., era concretament la del trànsit, que espera la Generalitat tenir-ho aviat i ben aviat. I, per tant, nosaltres demanem que es continuï aquesta negociació, però que això sigui al més aviat possible.

Tercer, també demanem «convocar de manera immediata les eleccions sindicals al Cos de Policia de la Generalitat» de Catalunya. Sabem que ja hi ha un decret —em diu que sí amb el cap el conseller de Governació, a qui agraeixo, en aquests moments, l'assistència—, em diu que sí que sabem, efectivament, que hi ha aquest Decret, però ens diuen els sindicats que encara hi han alguns inconvenients per a convocar eleccions. Sabem que això és una cosa que fa molt de temps que es demanava, que pot ser molt clarificador que hi hagin eleccions sindicals i saber amb quin sindicat s'ha de parlar, i, per tant, nosaltres ho hem volgut posar a la Moció, perquè creiem que, malgrat que hi ha aquest Decret, és important tornar-ho a dir i tornar-ho a recordar.

El quart punt de la nostra Moció seria «potenciar la qualitat de l'ensenyament de l'Escola de Policia de Catalunya, intentant una descentralització territorial, adequant la formació impartida a les necessitats reals de la població i a les tasques que en un futur hauran de dur a terme els alumnes». Nosaltres reconeixem en aquesta Moció —ho vam reconèixer l'altre dia— la qualitat que es dona en l'ensenyament a l'Escola de Policia de Catalunya; demanem, per això, malgrat tot, que s'hagi de potenciar, i, sobretot, el tema de la descentralització. En vam parlar molt l'altre dia, en la interpellació que vàrem tenir amb el conseller; cert és que l'Escola pot estar molt massificada, que potser, donat que la propera promoció serà ja més gran, hi haurà potser més massificació. Vam parlar també del cost que suposa a molts dels ajuntaments fer desplaçar els seus policies locals a l'Escola, i, per tant, el tema de la descentralització per nosaltres és un tema de màxima importància.

El punt cinquè seria «potenciar la coordinació de les policies locals, d'acord amb les facultats que li atorga la legislació vigent». Crec que és molt clara la redacció i que ben poc hem d'explicar. La legislació aprovada per aquest mateix Parlament dona a la Generalitat de Catalunya la facultat de potenciar..., del tema de coordinar les policies locals, i, per tant, demanem que es potenciï en aquest sentit.

El sisè punt és un punt..., unes velles reivindicacions del Grup d'Iniciativa en què hem volgut insistir: el tema de potenciar, «ampliar» —concretament, diem— «el paper dels alcaldes com a autoritat en matèria de seguretat». És evident que, l'autoritat, en aquests moments, la té la Generalitat de Catalunya, però entenem que l'alcalde ha de ser sempre la màxima autoritat en matèria de seguretat en el seu municipi.

I, finalment, el setè punt seria l'elaboració d'una llei de seguretat pública de Catalunya, per la qual el Govern de la Generalitat sigui la màxima autoritat en matèria d'ordre públic. Això, evidentment, és una aspiració que suposem que és de tots els grups d'aquesta cambra, que és una aspiració del Govern de la Generalitat; així era a la Generalitat republicana. En la darrera llei que vam aprovar, la Llei de policia de Catalunya, finalment i en ponència vam canviar el nom i va ser una llei de la Policia - Mossos d'Esquadra, però no és la llei de policia de Catalunya, i aquí demanem que hi hagi en un futur aquesta legislació. Per tant, nosaltres demanàrem que s'elaborés al màxim de ràpid possible. Se'n va parlar, el conseller de Governació ens va dir que hi estava d'acord, i en moltes declaracions que ell ha fet ha dit que, efectivament, en aquest sentit s'havia de legislar, i l'anterior consellera, Maria Eugènia Cuenca, també, el mateix dia que hi havia el desplegament de Mossos d'Esquadra a la comarca d'Osona, va insistir —va ser notícia a tots els mitjans de comunicació— que en un futur s'elaboraria aquesta llei.

Per tant, pensem que és important que es doni suport a aquests set punts. Aprofitaria, senyor president, i amb el seu permís també, per enllestir —o per economia processal, que es diu en el llenguatge jurídic—, per a posicionar-nos també a favor de tots i cada un dels punts de la Moció que presentarà, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre dipu-

tat Josep Lluís Carod-Rovira, perquè va, d'alguna manera, amb poca diferència quant a la nostra pròpia Moció, i, en tot cas, he de dir que coincidim amb tots ells.

Per tant, esperant que sigui aprovada aquesta Moció, faig aquesta intervenció, recordant que, per fi, avui dia és un tema, el de la policia de Catalunya, que mereix un interès d'aquest Parlament i del Govern de la Generalitat; un tema que ve amb retard, amb competències que s'han donat potser massa tard, però que encara hi som a temps per a tenir un model policial nacional i democràtic.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. *(El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)* Sembla que el senyor Carod-Rovira em vol demanar la paraula...

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat pública

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, volia demanar la paraula per a fer, en aquests moments, la defensa de la nostra Moció, ja que tracta sobre un tema que és exactament el mateix que ha defensat la senyora Oranich.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. N'havia parlat des del banc del Govern, no sé exactament mogut per quina mena de tic... *(Pausa.)*

El nostre Grup defensa el text d'aquesta Moció després de la interpellació que sobre la seguretat pública vam substanciar en el darrer Ple; una interpellació que va ser coincident en els seus aspectes generals amb la posició que, en nom del Grup d'Iniciativa, va defensar la senyora Magda Oranich, i, òbviament, la Moció és el resultat de la defensa de les nostres posicions i dels nostres criteris en aquell moment. La Moció té set punts, i cal dir que els punts de la nostra Moció, d'alguna forma, constitueixen el resum del que en aquests moments ens agradaria a nosaltres que fossin les línies motor de la seguretat pública en el nostre país.

En primer lloc, hi ha un element important que fa veure que, d'alguna manera, s'ha abandonat aquell ritme lent que nosaltres denunciàvem en la nostra interpellació i que, efectivament, s'ha començat a fer un pas endavant en el que és la política de seguretat pública a Catalunya, i, per tant, cal, al nostre entendre, continuar i intensificar el desplegament dels Mossos d'Esquadra arreu del territori, tenint una atenció especial cap aquells municipis, cap aquelles comarques que són, diguem-ne..., que tenen una cobertura de seguretat pública més deficiente.

En segon lloc, d'acord amb allò que va aprovar aquest Parlament, sense cap vot en contra, el 19 de desembre de 1991, que el Govern no cessi en la seva voluntat d'arribar a exercir la plenitud de competències en matèria de trànsit, com ja, d'altra banda, en aquest exercici de competències, ha estat substituïda en les seves funcions la Guàrdia Civil en un altre territori de l'Estat, com és el País Basc, a través de la seva pròpia policia.

En tercer lloc, tenint en compte que s'obre aquesta nova etapa de desplegament policial, que comportarà que es dobli en alguns casos, pràcticament, que es dupliqui o quadrupliqui la presència de futurs aspirants a policies a l'Escola de Policia de Catalunya, això comportarà que aquest ensenyament que s'haurà de fer des de l'Escola de Policia de Catalunya més el que hauran de rebre els futurs policies locals..., fa imprescindible l'impuls de l'ensenyament no presencial, és a dir, de la formació a distància, així com descentralitzar territorialment algunes d'aquestes activitats docents, sobretot si es té en compte que part d'aquesta descentralització ja es produeix avui al nord del país i que a nosaltres ens agradaria que, com vam indicar en el seu moment, es reproduís també al sud de les comarques de Catalunya. I també tenint en compte que, d'alguna forma, aquest ensenyament s'adeqüi tant com sigui possible no només a allò que en teoria fóra bo que coneguessin els nostres policies, sinó sobretot d'acord amb les funcions reals que després hauran d'exercir en la seva tasca policial diària. Vam arribar a comptar, si no vaig exageradament errat de comptes, fins a set dates diferents en què al llarg d'aquests darrers anys el Govern de la Generalitat fixava el dia D, i pràcticament l'hora H, per celebrar les eleccions sindicals. Sembla que aquesta data encara no és possible de conèixer-la; per tant, nosaltres, doncs, creiem que ja ha arribat l'hora que es procedeixi d'una manera formal a convocar en aquest període de sessions, al llarg d'aquest període de sessions, eleccions sindicals al Cos de Policia de la Generalitat. No desconeixem, d'altra banda, l'aparició d'una normativa concreta en relació amb aquest tema, però no ens agradaria, no voldríem pas que l'aparició d'aquesta normativa fos, diguem-ne, un retard a la convocatòria efectiva i, sobretot, a la realització efectiva d'aquestes eleccions.

Hi ha un punt que per nosaltres és essencial, al costat de la Policia de la Generalitat, com és la creença que un sistema de seguretat pública a Catalunya —com han apuntat en diverses ocasions diversos informes o reports de seguretat, alguns dels quals són coneguts amb precisió pels il·lustres col·legues el senyor Clotas o el senyor Camps, que en distints moments en el treball en comissió s'hi han referit, a alguns d'aquests coneguts informes sobre la seguretat pública—..., la presència fonamental dels policies locals. Per nosaltres, el tema dels policies locals és un element clau en la seguretat pública a Catalunya, i, per tant, la Generalitat ha de procedir a fer un nou desplegament, en aquest cas el desplegament efectiu de la coordinació del conjunt de cossos de policies locals —gairebé dos-cents— que existeix en el conjunt del país, sobretot en una línia molt determinada, que és dotar-los de mitjans d'informatització nous, que siguin efectius i que modernitzin efectivament el cos.

Una llarga reivindicació del Cos de Policia de la Generalitat és, finalment, poder disposar d'un pla de carrera policial en el sentit, doncs, que sigui possible pensar en unes perspectives professionals, que sigui possible de pensar tant en un ascens a nivell vertical com a nivell horitzontal en el mateix cos de policia on es trobin, així com l'expedició d'una titulació universitària en matèria de seguretat pública.

I també ens agradaria que, finalment —com ja en disposa l'Ertzaintza—, la Generalitat procedís a l'edició d'una revista de debat, de teoria, de formació per al conjunt de la policia de Catalunya, tant policies locals com Mossos d'Esquadra.

I, finalment, una llarga reivindicació també que vam expressar en la nostra esmena a la totalitat a la Llei de policia de la Generalitat, esmena que, en fi, va tenir el resultat que va tenir, però que en tot cas coincideix en la seva aspiració final amb allò que va expressar la consellera Cuenca —quan n'era— en un dels diversos actes de desplegament dels Mossos d'Esquadra a la comarca d'Osona —dic «en un dels diversos actes» perquè n'hi va haver de diferents, que semblava que cada vegada se'n despleguessin de nous; però, en fi, tot va ser bo, perquè en cada moment es va sortir a la premsa i semblava que la cosa anava seriosament—, la consellera deia, en aquell moment, es va referir a la conveniència que Catalunya disposés dels instruments legals per a la seguretat pública, és a dir, concretament, l'elaboració d'una llei de la seguretat pública de Catalunya. Per nosaltres aquesta llei es fa imprescindible, es fa imprescindible que la Generalitat es doti dels instruments institucionals, els instruments legals, és a dir, de la Llei, en definitiva, perquè sigui la Generalitat —com ens recordava la senyora Oranich— la primera autoritat, l'autoritat en matèria de seguretat pública a Catalunya, com ho va ser en temps de la Generalitat republicana, i perquè també no sigui obviat ni marginat ni menystingut el paper dels alcaldes com a primera autoritat local en matèria de seguretat.

És, doncs, amb la confiança de rebre el vot favorable de la resta de grups que presentem aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Han presentat esmenes a un i altre text de la Moció el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió. Pel Grup Socialista i per a defensar l'esmena, té la paraula el senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup va escoltar amb atenció i amb interès el debat del Ple passat sostingut per la senyora Oranich, pel senyor Carod-Rovira i per l'honorable conseller de Governació; debat que vam trobar interessant des del punt de vista de verificar un cop més els acords a què ja s'havia arribat en aquest Parlament en tot el procés llarg d'elaboració de la Llei de policia de Catalunya i, al cap i a la fi, en tot el que suposava de voluntat de desplegament d'aquesta Llei, que és complexa, que no és immediata i que és successiva en el temps. Per tant, agraïm aquestes intervencions, i, lògicament, ens hem llegit amb el mateix interès les mocions que han presentat i que són plenament coincidents amb el debat que vam sostenir a l'altre Ple.

A aquestes mocions presentades —que des del nostre punt de vista no són contradictòries, sinó totalment complementàries—, nosaltres hi hem afegit uns petits retocs, perquè no hi tenim res en contra, però sí que volíem afegir uns retocs,

justament en el sentit d'emmarcar aquest debat i aquesta votació que tindrem en aquests moments en el marc d'aquest acord global de la Llei de policia, tal i com es va tenir, i per a garantir que en el futur, diguem-ne, el tractament que se li doni sigui el mateix que ha tingut fins ara. Eren, per tant, unes esmenes que no defensaré en aquest moment, perquè em consta que hi ha per part dels grups que han presentat la Moció, així com per part del Grup de la majoria, una voluntat d'arribar a un acord, diguem-ne, entre totes les posicions expressades. Per tant, seria pràcticament perdre el temps que jo esmerçés ara aquí, fent esment i defensa de les esmenes puntuals, punt per punt, de les presentades..., amb el benentès que hi haurà una transacció, que no en correspon a mi de defensar —ja ho farà, suposo, alguna altra diputada o diputat de la cambra—, però nosaltres volem expressar el nostre total assentiment i el desig que temes fonamentals, com el de la Llei de policia, siguin tractats com s'han tractat fins ara, amb voluntat de consens i, si és possible, d'unanimitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta cambra ha intentat que en alguns temes d'especial interès i incidència en la vida del país hi hagi un ampli consens, i el tema de la policia és un d'aquests que mereix aquest consens. I en aquest sentit jo crec que amb aquestes mocions presentades tant pel Grup d'Iniciativa com pel Grup d'Esquerra Republicana ho hem aconseguit plenament. Per tant, jo surto aquí —tal com ha dit el senyor Guitart— no tant a defensar unes esmenes, que són petites modificacions a les seves mocions, sinó que surto a defensar l'homogeneïtzació d'aquestes dues mocions en aquells punts que per nosaltres eren..., necessitaven un petit retoc.

La filosofia del Departament de Governació, i també del Grup Parlamentari, del nostre Grup que dona suport al Govern, és ben clara: és aquella d'aconseguir la mateixa seguretat per a tots els ciutadans de Catalunya. Què vol dir aconseguir un mateix nivell de seguretat per a tots els ciutadans de Catalunya? Això comporta —i crec que això és un dels punts bàsics de les dues mocions— dotar dels mitjans bàsics que assegurin l'eficàcia i la qualitat en el servei que es dona. Per tant, aquesta eficàcia i aquest servei són bàsicament en un punt: el de la informació, el de compartir una informació.

Per a fer, per a portar a terme això, què s'ha fet? Per una banda, es va constituir una subcomissió d'informàtica que depèn de la Comissió Tècnica Assessora, i amb un objectiu molt clar que jo els llegiré basant-me en els mateixos objectius que diu el plec de constitució de la Comissió. Diu: «amb l'objectiu de dissenyar un sistema d'informació per donar suport a les diferents tasques de les policies locals, garantint la possibilitat de compartir aquelles dades d'interès policial que facilitin les tasques que els són encomanades». Crec que això és bàsic per a entendre que tant el Departament

com el nostre Grup veu importantíssim que la informació arribi a tothom, i que arribi, perquè moltes vegades ens trobem en aquests moments que una policia local no coneix el que passa al poble del costat, tot i estant a molt pocs quilòmetres o separats només per un carrer, i no pot fer la seva tasca tal com s'hauria de fer, amb eficàcia, si no coneix aquestes dades. Per tant, per nosaltres això és prioritari, tant com ho és per vostès mateixos.

Dit això, també es va fer una altra cosa, i és que, per tal de veure quines són les tasques que cal prioritzar, s'ha fet un estudi previ, i aquest estudi estarà..., està ja gairebé enllestit, i en poc temps, és a dir, abans de finals d'any, podrem saber exactament per on començar i ja hi haurà informatitzades unes quantes poblacions de Catalunya.

Per tant, com es farà aquesta informatització? —perquè aquest és un dels punts que vostès dos tocaven en la Moció. Es farà en cinc anys i començant —ja ho dic— per aquest final de 31 de desembre d'aquest any 95.

Vostès demanaven en el seu punt número 1 que es comencés també el desplegament en aquelles poblacions o comarques on no hi hagués policia local, i això ho demanaven sense retardar en cap moment el desplegament acordat fins ara, el comarcal que ja està dissenyat. És a dir, vostès el que demanaven —pel que jo entenc— és un desplegament paral·lel, tenint en compte les necessitats o les mancances d'alguns municipis. Això és difícil de portar a terme, per diverses raons; una, perquè són acords presos per la Junta de Seguretat de Catalunya; segona, perquè trauria eficàcia a l'actuació dels Mossos d'Esquadra. És a dir, la dispersió i el que comportaria aquesta manca de pla global trauria..., seria que fos completament ineficaç.

És per aquest punt que nosaltres els demanàvem a la nostra primera esmena que es tingués en compte que aquest desplegament sí que es voldria agilitar tant com es pogués, però sempre dintre del model acordat. A més a més, l'organització dels Mossos d'Esquadra en aquelles comarques on ja han estat desplegats, vostès saben que té com a base de la seva organització la mobilitat, és a dir, les unitats d'atestats i no les oficines estàtiques. És aquest també un altre dels punts pels quals ens semblava que era impossible que es poguessin compaginar ambdues coses.

Vostès em parlen en el punt 4 de convocar les eleccions sindicals. Amb això, mirin, és molt clar; el conseller ho va dir l'altre dia: ja s'havia fet el Decret, ja s'havia publicat el Decret en el moment en què es va tenir la interpellació, que va ser..., el Decret era de data 24 de març. Però és que, a més a més, els llegiré jo ara la disposició transitòria, i veuran com això està en mans no tant de la Conselleria, sinó dels mateixos sindicats. El Decret diu: «A partir de l'entrada en vigor d'aquest Decret es poden promoure eleccions al Consell de la Policia - Mossos d'Esquadra per les organitzacions sindicals inscrites fins aquesta data en el Registre especial d'organitzacions sindicals de la Policia de la Generalitat, o també per acord majoritari dels membres del cos.» És a dir, a partir d'aquest moment, un cop hi ha el procés iniciat, el reglament publicat, i promogut el tràmit pels

sindicats, es podrien fer eleccions en el moment que ells vulguin, i, per tant, queda en mans dels sindicats. I és per això que nosaltres no els admètem aquests dos punts.

Seguint..., lògicament, vostès demanen, i nosaltres també, les competències de trànsit. Aquest és un punt essencial que entenem que s'ha de continuar negociant a nivell del Govern central i que aquesta necessitat és tant més evident quan s'ha començat el desplegament de la Policia per les comarques. Per tant, plenament d'acord, i nosaltres també insistim que això es tiri endavant.

Hi ha un altre punt que agafaria la part de formació, que, tal com deia el conseller en la seva interpellació, diu: «La formació que nosaltres volem, per descomptat, és una formació selectiva i de professionals competents.» És a dir, en aquest sentit em sembla que no cal afegir gaire cosa: vostès demanaven que els cursos fossin descentralitzats; nosaltres afegim que no solament descentralitzats, sinó que es podran fer cursos de formació a distància i que, per tant..., i que alguns d'ells ja s'han començat, com ara ja s'han portat a terme cursos d'aquests descentralitzats a Pineda, Malgrat, Palafròls, i que ja n'hi ha dissenyat un dels cursos per a Mataró, encara que no està impartit. Lògicament, què vol dir això? Vol dir que l'Escola de Policia de Catalunya farà aquell disseny, el seguiment i l'avaluació de tots els cursos, i és en aquest sentit que estem plenament d'acord a aprovar, tal com vostès demanen, el punt que fa referència a l'Escola de Policia de Catalunya.

El pla de carrera. Mirin, vostès saben que hi ha una comissió mixta de la Universitat Autònoma de Barcelona amb l'Escola de Policia, i, per tant, vol dir que està en fase d'elaboració aquest pla de carrera. Ara bé, nosaltres no podem dir el moment en què s'arribarà plenament a aquest acord. Primerament cal entendre que la independència quant a les universitats és lògica, i nosaltres la respectem, i que, per tant, es va avançant per aquest camí, però no pot haver-hi un compromís concret de dir: això s'acabarà, això es tindrà preparat d'aquí a tres mesos, d'aquí a sis mesos o d'aquí a mig any. Estem en la mateixa línia, estem plenament d'acord, però per això hem posat nosaltres, hem fet una esmena que diu «agilitar les converses» o «agilitar la preparació d'un pla», perquè entenem que és bo que des d'aquest Parlament es recordi per tal que les coses no es quedin només en paraules, sinó que realment s'arribi a aquest acord al més aviat possible.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya demanava en un dels punts ampliar el paper dels alcaldes com a autoritat en matèria de seguretat. Nosaltres no podem acceptar-los-el perquè, com és lògic, vostès saben que això només es pot fer a través d'una llei. Nosaltres, aquí, per voluntat pròpia, no cal dir-ho, però és que no és el cas, el cas és que quan hi hagi una llei de seguretat de Catalunya, aquest punt s'hi podrà incloure, però no pas en aquest moment ni a través d'una moció.

I finalment, vostès parlen de demanar una llei de seguretat; aquí també ho va dir el conseller, l'altre dia, en la seva interpellació, i va dir, concretament, que ell creia que sí que

s'havia de fer aquesta llei de seguretat per a Catalunya; en canvi, el que no podia era comprometre-s'hi en un temps determinat. I els hem demanat..., la nostra esmena anava en el sentit de disposar, com deia el senyor Carod-Rovira, dels instruments legals i institucionals per tal que s'arribés a aconseguir que la Generalitat de Catalunya fos la primera autoritat en matèria de seguretat pública. Per tant, plenament d'acord amb la filosofia, amb la idea que vostès presenten, però no pas amb la forma concreta de dir, especificar el temps.

I finalment, i ja per acabar, permetin-me que acabi amb la mateixa frase que va utilitzar el conseller, i és que «anem aconseguint això que tots volem, que és que Catalunya disposi d'una policia arrelada al país, una policia eficient, en primer lloc assistencial i preventiva i només secundàriament coactiva».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera.

Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. El Grup Parlamentari Mixt? (*Pausa.*) Hi renuncia. El Grup Parlamentari Popular, el senyor Ros.

El Sr. ROS: Sí, senyor president. El Grup Parlamentari Popular té coneixement de la possibilitat d'un text transaccional entre la Moció d'Esquerra Republicana, la Moció d'Iniciativa per Catalunya i les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista. Per tant, ens posicionariem, una vegada, doncs, sobre el text d'aquesta transacció entre tots els grups.

El Sr. PRESIDENT: És que, en tot cas, vostè es pot posicionar votant, però aquest moment és el moment de posicionar-se respecte a les mocions presentades i les esmenes presentades.

El Sr. ROS: Senyor president, és que en aquests moments encara no tenim coneixement de si s'han acceptat les esmenes o no s'han acceptat les esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Però vostè s'ha de pronunciar sobre les esmenes, s'admetin o no s'admetin, i s'ha de pronunciar sobre les mocions. S'ha de posicionar, vostè, sobre les mocions. (*Pausa.*)

El Sr. ROS: Bé, el Grup Parlamentari Popular dóna suport a la totalitat de punts de les dues mocions, incloses les esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Ara, el senyor Carod-Rovira té l'oportunitat de pronunciar-se sobre les esmenes; per tant, té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president; de l'escó estant. Efectivament, com ja preveia amb lúcida visió política el senyor Ros, hi ha un text transaccional que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya —i després ja defensarà també aquesta actitud la senyora Oranich— i el d'Esquerra Republicana hem arribat a plantejar una esmena transaccional amb les esmenes presentades per Convergència i Unió i pel Grup Parlamentari Socialista. Com totes les esmenes transaccionals, és evident que no pot significar la plenitud de la satisfacció per a la totalitat de

grups parlamentaris; com diria el poeta i com sap molt bé el senyor Camps, que ja m'ho apunta, «no és encara el millor temps, però en té tota la ufana», per tant, s'hi acosta, i en aquest sentit el nostre objectiu fonamental seria aconseguir que hi hagués en aquest Parlament de Catalunya, i entenem que és francament positiva l'actitud que ja avançava en nom del Grup Popular el senyor Ros, que hi hagués una actitud unànime del Parlament de Catalunya –i «unànime» vol dir almenys sense vots en contra– al voltant d'un tema tan cabdal per a l'autogovern com és la seguretat pública.

El text transaccional constaria de sis punts –insistim que reuniria les voluntats de tots els grups parlamentaris, que som els qui les proposem, i amb les esmenes dels altres dos grups que esmenaven–, en primer lloc, mantenir i intensificar el desplegament de la policia de la Generalitat en el conjunt del territori, d'acord, òbviament, amb el model previst, que és l'únic que hi ha en aquests moments en vigor; en segon lloc, continuar la negociació en el tema relatiu a les competències de trànsit; avançar, prosseguir, en aquest cas, en l'ensenyament no presencial i la descentralització territorial en el tema de la formació a l'Escola de Policia; agilitar la preparació d'un pla de carrera policial i l'expedició d'una diplomatura universitària en seguretat pública. Aquí no podem obviar, malgrat tot, senyora Bruguera, fent aquesta transacció, que, d'alguna forma, vostè ens recordava aquí que no és possible fixar data. No deu ser possible, segurament, ara, de fixar data, però anteriors responsables o titulars del Departament de Governació ja van arribar a fixar data almenys fins a tres ocasions diferents, que ja ens anunciaven al començament de curs quan hi hauria aquesta llicenciatura en seguretat pública. Per altra banda, potenciar també la coordinació de les policies locals en un tema que tots coincidim que és essencial, que és la informatització. I, finalment, continuar en la línia de dotar-se dels instruments institucionals i legals amb aquesta doble visió de la Generalitat, autoritat en matèria de seguretat pública i, tant com ho permeti la legalitat vigent, també els alcaldes, a nivell local, en aquelles matèries i àmbits que els corresponguin.

Facilitaríem a la Mesa aquest text transaccional per tal que seguís el tràmit que li correspon i, en aquest sentit, deixant clar que hem deixat caure d'aquesta proposta qual-sevol referència a les eleccions sindicals, sí que ens agrada que no es retardés més aquesta situació que comportaria, que seria l'únic cos de funcionaris de la Generalitat que encara no hauria celebrat, els Mossos d'Esquadra, eleccions sindicals.

Fora d'això, insistir en aquell altre aspecte inicial, tant de bo que aquest fos un text que no comptés amb cap vot en contra, de manera que a partir d'ara quedés clara la voluntat unànime d'aquesta cambra al voltant de la seguretat pública a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Entenc que, la transaccional, vostè l'ha comentat, no l'ha llegit. (*Pausa.*) Hi donarem lectura al seu moment oportú,

però ara la senyora Oranich, per pronunciar-se sobre l'esmena transaccional.

La Sra. ORANICH: Sí, breument, senyor president, perquè, en primer lloc, el que voldria és expressar la satisfacció del nostre Grup perquè serà aprovada una moció, esperem que per unanimitat, perquè l'actitud del senyor Ros, en nom del Grup Popular, així ho deixava entreveure. Si estava d'acord amb les nostres mocions és d'entendre que estarà d'acord amb les esmenes que els dos grups hem presentat. Per tant, entenem que això té una importància política i que és important per a aquest Parlament. Per tant –ho deien alguns dels intervinents, el senyor Guitart hi ha fet molta menció–, aquest tipus de qüestions s'haurien d'aprovar amb consens i això és el que hem fet els dos grups proposants, no vull repetir totes i cada una de les paraules del senyor Carod, però el que hem fet els dos grups proposants.

Per tant, en primer lloc, el que voldria dir també és que les esmenes que han presentat tant el Grup de la majoria, de Convergència i Unió, com el Grup Socialista, també eren esmenes que ens semblaven encertades. De la mateixa manera vostè, senyor Guitart, que deia que els semblava encertada la nostra Moció, ens semblaven encertades les esmenes. Però el consens dels quatre grups i en aquests moments que s'hi hagi afegit algun altre grup, creiem, en general, que és més positiu i en aquest sentit jo crec també que val la pena valorar la voluntat que tots els grups hi hem posat, perquè –com molt bé deia el senyor Carod–, això mai és a satisfacció de tothom, una transacció, però sí suficient perquè ho puguem votar.

I en la qüestió última del punt que planteja la Moció transaccional, el tema de les eleccions sindicals, voldria fer meves les paraules del senyor Carod-Rovira, esperant que ja no n'haguem de parlar més. El senyor conseller em diu que ja ha fet el que havia de fer, nosaltres ho donaríem per bo; per tant, no hi insistirem més; la senyora Bruguera ens ha llegit el tros del Decret i, per tant, esperem que això sigui així.

En conseqüència, jo crec que la Moció –que, evidentment, el nostre Grup accepta, ha signat, aquesta Moció transaccional– tindrà una importància política, en el futur, de primer ordre, perquè, per fi avui –ho deia abans també el senyor Carod-Rovira–, aquest és un tema que importa al Govern de la Generalitat i sembla que la lentitud que fins ara hi havia, perquè hi havia molts inconvenients per part de moltes qüestions, en aquest moment podem tirar endavant una qüestió que ha preocupat sempre aquest Parlament, i que nosaltres voldríem deixar ja resolta.

Per tant, suport a aquesta Moció transaccional i, per tant, retirada en aquest sentit de la nostra Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Ara, la senyora secretària procedirà a donar lectura a aquest text transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Text transaccional entre les mocions d'Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya amb les esmenes presentades per Convergència i Unió i el Grup Socialista. «El Parlament de

Catalunya insta el Govern a: Primer, mantenir i intensificar el desplegament comarcal de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, a tot el territori de Catalunya, d'acord amb el model previst.

»Segon, continuar la negociació amb el Govern de l'Estat per tal que al més aviat possible la Generalitat pugui exercir competències de trànsit, d'acord amb la Moció 68/III, de 19 de desembre de 1991, del Parlament de Catalunya.

»Tercer, prosseguir des de l'Escola de Policia de Catalunya, l'ensenyament no presencial i la descentralització territorial d'algunes activitats docents, tot procurant adequar la formació impartida, tant com sigui possible, a les funcions reals que hauran d'exercir els mossos d'esquadra i policies locals.

»Quart, agilitar la preparació d'un pla de carrera policial i l'expedició d'una diplomatura universitària de seguretat pública.

»Cinquè, potenciar la coordinació de les policies locals, particularment en l'àmbit de la informatització, d'acord amb les facultats que li atorga la legislació vigent.

»I, sisè, continuar en la línia de dotar-se dels instruments institucionals i legals per tal que el Govern de Catalunya sigui la primera autoritat nacional en el camp de la seguretat pública i els alcaldes ho siguin a nivell local en les matèries que els correspongui, d'acord amb la legislació vigent.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. Cap grup s'oposa a la tramitació d'aquesta transaccional? (Pausa.)

Perfectament. Doncs, la sotmetrem a votació en aquest moment.

Vots a favor?

El text transaccional ha quedat aprovat per unanimitat.

Interpel·lacions al Consell Executiu sobre el PEIN, sobre els parcs naturals i sobre els espais naturals protegits

Passem ara al punt novè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el PEIN, que presenta el diputat senyor Jordi Portabella; té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Senyor president, acumularé les dues interpellacions subsegüents, que també fan referència al mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: O sigui que n'acumula tres.

El Sr. PORTABELLA: N'acumulo tres.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Molt bé, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Em permet una rebaixa en el temps, aquesta acumulació?

El Sr. PORTABELLA: No crec que utilitzi els trenta minuts que em pertocarien, president.

Molt bé, doncs, senyores i senyors diputats, la intenció d'aquestes tres interpellacions presentades, totes elles referents a la política d'espais protegits, és poder conèixer els

criteris de capteniment del Govern de Catalunya en relació amb els espais protegits. Així de senzill i alhora així de complicat.

A part de les generalitats entrarem també en algunes qüestions concretes, amb l'esperança que puguem arribar a algunes concrecions sobre alguns punts que nosaltres, en aquests moments, no acabem de veure clars. De fet, si presentem aquesta triple interpellació és per un doble motiu; en primer lloc, perquè no veiem clara la tendència de l'Executiu en la política de protecció dels espais i, en segon lloc, perquè el que veiem no ho compartim. I no ho compartim, també, no tot en bloc, sinó que hi han coses que ens sembla que funcionen bé i coses que ens sembla que no s'hi està actuant de manera correcta.

Entrant ja en el que són els espais protegits de Catalunya, el primer que voldríem constatar és que, tot i que el PEIN representa un esforç important per protegir el nostre entorn, i que això –tot i que és matisable i després ho matisaré–, doncs, és innegable que representa un increment de la superfície en alguna mesura protegida sobre el total de la superfície de Catalunya que és important, aquesta quantitat no és una quantitat, comparativament amb altres indrets d'Europa, per llançar les campanes al vol, sinó que simplement és un espai correcte, sense que tingui cap altre qualificatiu. Mirant dades –que, per cert, costen bastant de trobar– del que poden ser altres països o altres *länder* d'Europa, vam trobar una relació amb el *Land* de Baden-Württemberg, en què vam poder observar que el 30,9% de la superfície del territori d'aquest *Land* està protegida enfront del 20,3% que hi ha a Catalunya, lògicament incloent-hi el PEIN.

El percentatge del territori protegit, per bé que és indicatiu, lògicament no és una finalitat amb ell mateix, però sí que permet treure algunes informacions que nosaltres considerem interessants. Fent una mica el que és el desgranament dels espais protegits, podem observar que les reserves naturals integrals, una figura de protecció molt estricta per a extensions reduïdes –el fet que sigui per a extensions reduïdes és el que fa que representin menys d'un 0,1% sobre el total del territori d'espais protegits–, no s'ha incrementat durant els darrers anys. Hi ha tres minúsculs espais als aiguamolls de l'Empordà, on encara no s'ha fet efectiva la reglamentació, i els cràters volcànics de la Garrotxa. Nosaltres pensem que hi ha altres espais que serien pertinents d'entrar-los dins la reserva natural integral, però com que no voldria derivar cap aquí ho deixo aquí i continuo.

També es pot observar que els parcs nacionals –també una figura de protecció molt estricta i per a extensions relatives més grans–, des de l'any 88 tampoc s'ha produït cap canvi. Tot i que s'ha anunciat repetidament que es crearia un parc nacional a les capçaleres del Freser i del Ter, i que agrairíem que ens expliquessin com està en aquests moments, la veritat és que només tenim un parc nacional, que aquest parc nacional a més a més no està reconegut internacionalment pels aprofitaments hidràulics –i també aprofitaríem per demanar com plantegen vostès la qüestió dels aprofitaments hidràulics en el parc d'Aiguestortes–, i su-

mant el que són les reserves naturals integrals i els parcs nacionals, és a dir dues de les figures de protecció més estrictes, ens trobem que juntes no arriben al 0,4% del total del territori.

Per tant, el que veiem és que tot i que s'ha produït un increment molt notori d'espais protegits, que va del 3,6% al 20,3% des de l'aprovació del PEIN, aquest increment s'ha produït justament en aquelles figures on la protecció és més feble, a excepció de les reserves naturals parcials que representen aproximadament el 0,1% del territori; és a dir, els increments s'han produït en el PEIN i en els parcs naturals, parcs naturals que d'altra banda —com sap perfectament el conseller— hi han reivindicacions jo diria que quasi històriques d'aquesta cambra, com pot ser el de Montsec, aprovat per unanimitat, com pot ser el de l'Alta Garrotxa, el de les Gavarres, el de Montsant i Prades o els ports de Tortosa i Beseit. Tot i així, l'increment d'espai protegit ve pels parcs nacionals i pel PEIN. Així doncs, la superfície protegida a Catalunya evoluciona, s'incrementa, però evoluciona per les figures que representen una menor protecció, i sobretot pel PEIN.

Què passa amb el PEIN? Bé, amb el PEIN el que passa, sota el nostre punt de vista, és que sense els plans especials —i en dos anys i escaig hem fet tres plans especials, si els comptem tots— nosaltres considerem que no tenim PEIN, és a dir que estem davant d'un protoplà d'espais d'interès natural. Per què, això? Perquè quan no hi han aquests espais, quan no hi han els diferents plans especials, les diferents figures per convertir-los en parcs naturals, per convertir-los en parcs nacionals, etcètera, el que és vigent en les zones del PEIN és la normativa general —si no n'hi ha una de rang superior, que en alguns casos es produeix—, i en el cas d'aplicar la normativa general, estariem jo penso que tots d'acord que aquesta normativa és extraordinàriament permissiva.

Miri, si llegeixo un tros de l'annex 2.2, que estic segur que vostè coneix perfectament, del que deia, se n'adona perfectament. Segons l'annex 2.2, doncs, de la normativa del PEIN i aplicable en aquells llocs on no s'ha creat un pla especial, en zones del PEIN es poden instal·lar indústries extractives i derivades; indústries energètiques; de treball de metalls; indústries tèxtils; químiques; fabricació de productes alimentaris; condicionament, càrrega o encartutxat de pólvora i explosius; instal·lacions d'oleoductes o gasoductes; complexos hotelers, recreatius i esportius; instal·lacions d'eliminació de residus o emmagatzematge de ferralles; telefèrics; dipòsits de fangs; activitats extractives en domini públic hidràulic...

És a dir, per a nosaltres la conclusió és que estem en un espai protegit del 3,6%, com estàvem abans. Ja sé que tot això es pot fer previ estudi d'impacte ambiental, però justament aquest és un dels elements que voldríem parlar amb una certa profunditat, perquè els estudis d'impacte ambiental —que òbviament és millor que hi siguin que no que no hi siguin, i si no hi fossin demanaríem que hi fossin— es rebel·len com una eina insuficient, que no són cap garantia. De fet, dintre del *mundillo*, de la gent que està treballant en

aquestes qüestions, és una eina, la d'estudi d'impacte ambiental, que s'ha estat devaluant jo diria que d'una manera molt accelerada, i s'està devaluant d'una manera molt accelerada perquè tothom sap que en aquests estudis es fa de més i de menys, i aquest poder fer de més i de menys es reflecteix en un estudi que va fer Depana entre els anys 91 i 94 a l'Estat espanyol, en què el 93% dels estudis d'impacte ambiental realitzats eren favorables a l'obra; i en el cas de Catalunya no hi ha cap estudi d'impacte desfavorable ni en relació amb indústries ni en relació amb carreteres.

Home, jo penso que l'acció del MOPTMA a Col·legats és d'impacte —és d'impacte—, i encara que després hi hagin correctius la situació no serà la mateixa. El traçat de l'eix transversal, per bé que necessari, és un traçat d'impacte, i per exemple aquesta Setmana Santa jo he pogut veure com diferents indrets, concretament a l'alçada de Santa Coloma de Farners, a les rieres de Castanyet i a les rieres que van a parar, que estan a les Guillerries, hi ha ciment a les lleres, hi ha asfalt a les lleres, està fortament degradat, i teòricament l'efecte de correcció, de restauració, ja s'ha fet.

Aleshores, hi ha un problema important amb els estudis d'impacte ambiental: primer, que no estan sistematitzats de manera que quan tu vegis un estudi aquest estudi s'atengui sempre, si més no, a unes premisses, i en segon lloc, que hi ha un compliment que, per ser generosos, diríem que és relaxat, i que després enfront de la realitat es diu: «Bé, hi havia un estudi d'impacte, aquest estudi d'impacte ja s'ha dut a terme perquè s'han plantat tres canyetes, que dintre d'uns quants anys seran arbres...»; correcte, però no s'ha tret el quitrà de la llera.

Per tant, aquest és un tema que jo crec que s'ha d'abordar i que hauríem de parlar-ne bastant seriosament, de tot el que fa referència als estudis d'impacte ambiental. Hi ha una altra cosa que ens preocupa molt i que fa més d'un any ja ho vam denunciar amb el tema del PEIN, que és la manca de precisió en la delimitació dels espais del PEIN.

La delimitació inicial d'un espai protegit en el PEIN es fa amb una cartografia d'1:50000 —per tant, un centímetre, 500 metres—; quan es fa la delimitació final es fa a escala 1:5000 —per tant, un centímetre, 50 metres. Hi ha 450 metres de marge en el perímetre de l'espai, i el cert és que s'hi està jugant, amb aquest perímetre, perquè aquestes ratlles han anat a parar —jo diria que no només per interessos naturalístics— just per sobre de les zones més conflictives, i quan s'ajusten aquests programes —i hi han exemples— es desplaça cap al costat. Aquest, per exemple, és un cas clar del que va passar amb el que ha de ser parc nacional de les capçaleres del Ter i del Freser amb la construcció d'un restaurant, el qual no se sabia si estava dintre o no estava dintre de la zona del PEIN. Per què? Perquè estava sobre la ratlla. I quan afines la delimitació de l'espai guanyes aquests 450 metres, que et permet posar-los a dins o posar-los a fora. Com vostè sap, aquest restaurant es va acabar fent sense ni tan sols llicència municipal; per tant és una zona..., bé, nosaltres considerem que ha estat una irregularitat, per bé que no s'ha pogut demostrar que així fos.

Una altra de les coses que ens preocupa és el capítol d'inversions. En el capítol d'inversions sempre es pot estar parlant molt; nosaltres sempre podem dir que li falten diners, vostès sempre poden dir que ja n'hi posen prou, vostès poden parlar de tota la progressió i nosaltres podem dir que fins aquí encara no n'hi ha prou. Però jo crec que hi ha un índex, que almenys és l'índex que nosaltres considerem que és bo per saber si les inversions són suficients o no, que és saber en el cas dels espais protegits si s'ha aconseguit l'objectiu que buscàvem, és a dir si s'ha produït aquest punt d'inflexió que passa de convertir els espais protegits com pràcticament una amenaça per a la gent que viu en aquests espais protegits a passar-los de gaudir i d'estar orgullosos de viure en un espai protegit. I això estarem d'acord que no s'ha protegit.

I això va vinculat a moltes coses; va vinculat a l'educació ambiental, va vinculat a la manera d'explicar-ho, però va vinculat també a les inversions que s'hi fan. Perquè, fixin-se, vostès fan... —i després sobre això ja hi tornaré—, vostès què protegeixen? De fet, vostès no protegeixen espais d'especial interès pel fet que el tinguin, sinó que vostès estan protegint espais ben conservats, espais que encara ara estan ben conservats, i llavors diuen: «Com que estan ben conservats, aquests espais, els anirem a protegir.» Per tant, si estan ben conservats són espais poc alterats, i si són espais poc alterats vol dir una de dues o les dues: u, hi ha poca gent; dos, no hi ha cap activitat intensiva que degradi el territori.

Per tant, amb pocs diners vostès poden donar sortida a les economies familiars que hi han en aquestes zones on hi han els espais protegits, perquè solen ser..., no totes, per descomptat, però en un percentatge molt elevat són en zones on hi ha un grau de població molt petit. I això, si vostès donen sortides a la gent que està afectada directament per l'espai protegit, això fa que la gent d'allà se senti a favor del parc i de l'espai protegit, i això és una cosa que encara no s'ha produït a Catalunya, i això a més a més ajuda al reequilibrament territorial, òbviament, i això, per exemple, ajuda —com hem dit tots aquests últims mesos—, per exemple, que no es produeixin tants incendis o si més no a tenir més presència en el moment que es produeix l'incendi, cosa que és vital.

Per tant, nosaltres creiem que hi ha una mala sintonia entre el que és l'Administració i el que són els administrats en zones d'espais protegits, i pensem que vostès no han trobat aquest canal i que això també s'ha vist, per exemple, en els incendis, i el tema dels incendis no és el motiu d'aquestes interpellacions, però si vostès declaren un espai sense fer programes de desenvolupament el que generen és reaccions negatives; si vostès acompanyen —que és fàcil— d'inversions les zones on declaren espais protegits, vostès sumen esforços. I després això ho intentaré lligar amb una altra qüestió, també.

Nosaltres pensem que un altre dels índexs que ens poden dir si vostès estan invertint prou o no en les qüestions d'espais protegits és el compliment de l'article 1.2 del PEIN, que parla d'evitar el despoblament i de potenciar el desenvolupament sostenible rural.

Això torna a ser una cosa molt opinable, però des del nostre punt de vista jo diria que hem aconseguit disminuir la velocitat de despoblació, que no arribar a aquest punt d'inflexió, i diria que el desenvolupament sostenible a nivell agrari no es veu ni a venir; no es veu ni a venir.

Per tant, nosaltres tenim aquest altre argument per enfortir el que és el nostre criteri, el fet que les inversions són insuficients. I hi ha un altre element que és fonamental, i és que els mateixos ajuntaments no volen tenir un espai protegit en el seu terme; i no el volen tenir protegit perquè, d'algun manera, perden..., no és ben bé així, però diguem que perden sobirania sobre aquell espai, però no reben cap ajuda. Les ajudes destinades a espais del PEIN, que n'hi ha, són ajudes que van a dintre l'espai, no per al municipi, i això genera una certa reacció també en els ajuntaments.

Per tant, ens trobem davant de reaccions de tipus negatiu per part de la població i per part de l'Administració local, i això, des del nostre punt de vista, és esmenable amb una quantitat de diners relativament escassa, relativament escassa. Hi ha una altra qüestió també —no vull entrar en dades—, l'adquisició de sòl nosaltres pensem que no existeix com a política, i no existeix com a política ni en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per comprar espais protegits ni a nivell de l'Incasol, però això seria un altre tema, i, a més a més, malgrat les inversions que podem trobar en l'Ordre d'ajuts del 21 del II del 94 sobre comunitats rurals, la veritat és que no s'ha produït aquest encaix d'espai protegit, satisfacció d'espai protegit, compra d'espai públic —saben perfectament que l'espai públic és molt petit— i potenciació de la gent que viu allà.

D'altra banda, també, un altre punt que ens preocupa molt del PEIN és tot el que fa referència a les infraccions i els incompliments d'articles; nosaltres creiem, francament, que se n'han produït un munt, que se n'han produït massa. Sempre hi ha les coses que no acaben de sortir bé, però vostè sap que de denúncies a espais del PEIN se n'han produït moltes i de molt gruixudes, i això vol dir que ni tan sols s'està aplicant bé la feble protecció que té el PEIN, quan no estem parlant d'espais del PEIN en plans especials. Espais com el de Santes Creus, al Baix Ebre, per a la construcció d'un càmping, com el de Mas de Melons, per la rompuda i la destrucció de vegetació; de Collegats, que ja he citat abans; la riera de Merlès, per a la construcció de la carretera i la destrucció de la llera del riu; el projecte d'un camp de golf al parc de Collserola pel costat de Cerdanyola; el delta de l'Ebre..., seriosament crec que és molt preocupant la situació al delta de l'Ebre, el que està passant amb el Trabucador, l'intent de fer un port esportiu en una zona protegida especialment, el càmping que es vol fer a la zona dels Eucaliptus..., tot això són qüestions que a nosaltres ens preocupen, perquè estem parlant d'aquella part del territori que té algun tipus de protecció, i és en aquestes zones on s'estan produint nombroses agressions. Llavors acabaran tenint raó aquelles persones, que n'hi ha, que diuen: «Ah, això no està en el PEIN? Destralada.» I vostè sap que aquest és un criteri que molts propietaris forestals —i no és per especial fixació

en els propietaris forestals— estan dient i estan tenint: allò que queda fora del PEIN és xauxa; llavors ens trobem que dintre del PEIN hi ha denúncies bastant nombroses.

Recentment —i el meu Grup polític ha entrat un nombrós nombre de preguntes en aquest sentit—, la Casa Nova de l'Obac, en el parc de Sant Llorenç del Munt, no entenc com es pot fer una modificació sense llicència municipal, sense que l'ajuntament se n'adoni, l'Ajuntament de Terrassa i amb autorització de la Diputació, quan el cap de la Diputació és el mateix senyor que és alcalde de Terrassa, i vostès això —i els hem fet preguntes que ens han contestat— ho han vist passar, i és un espai protegit! I això es pot repetir —ja ho he dit— al pic de Bastiments, en el Ripollès, sense ni tan sols llicència municipal, s'està edificant. Per tant, nosaltres pensem, francament..., i ja no parlo de Sant Pere de Torelló perquè no cal, però era una zona de reserva natural, com bé sap.

Per tant, pensem, francament, que no hi ha prou atenció, no hi ha prou atenció sobre els espais protegits, i que no hi hagi prou atenció va molt vinculat al cos d'agents rurals. El cos d'agents rurals, com vostè sap, fa temps que reivindica tenir més capacitats, més capacitats, diguem, per poder tenir incidència sobre aquelles coses que detecta; volen ser, i a mi em sembla que els pertoca, agents de l'autoritat. Vaig viure una situació una mica patètica aquesta Setmana Santa, també, vaig veure una acampada en zona il·legal, en zona de PEIN, a l'Alta Garrotxa, a la carretera o a la pista que va d'Oix a Beget, hi havia més de setanta campistes lliures il·legals, van venir quatre —bé, quatre, un nombre reduït— d'agents rurals, els van dir: «escoltin, això, vostès aquí no poden acampar», eren setanta, se'ls van mirar i van dir: «Ah, bé, i què?»; els agents rurals van girar cua i van marxar. Primer problema per als agents rurals; aquest és el primer problema, és per a ells, i penso que això s'hauria de solucionar d'una manera clara, taxativa. No pot ser que tinguem un grup molt reduït de persones per controlar els espais —tot i que no siguin els únics— i que a sobre, després, no se'ls faci cas.

Per tant, nosaltres pensem que s'hauria de tenir molta més cura d'aquests espais, que, d'alguna manera, reben una pre-protecció.

Una altra qüestió que ens preocupa: els aspectes competencials. És clar, aquí hi ha un problema, hi ha un problema i és que són dos departaments, bàsicament, els que intervenen, el Departament de Medi Ambient, i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i que aquests dos departaments pesquen en diferents aigües. Vostè pesca a pagès i el Departament de Medi Ambient pesca en persones d'alta o notòria sensibilitat ambientalista. Llavors, com que hi ha la tradició, jo crec que errònia, però conceptualment bastant estesa, que l'ecologia és impopular entre els pagesos, no s'acaben de posar d'acord. I això es nota; això es nota quan hi ha la definició d'un pla per part de Medi Ambient i l'execució l'ha de fer el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i es desvirtuen les coses, i també hi ha situacions en què s'ha produït aquest desencaix. Nosaltres creiem que se-

ria bo que hi hagués un sol òrgan planificador i gestió dels espais protegits.

Creiem que seria un pas endavant que clarificaria bastant aquestes situacions de desencaix; francament, també penso que vostès haurien de poder-se posar d'acord, i amb això no entro en coses internes, eh?, perquè suposo que em dirà que s'entenen la mar de bé amb el Departament de Medi Ambient; d'altra banda, no pot dir una altra cosa, però fixi's bé el que li deia al principi: vostè pesca a pagès; ells pesquen en l'entorn ambientalista, i tradicionalment dels pagesos hi ha la concepció —ho repeteixo, per mi errònia— que els temes ambientals més aviat tenen diríem que poc prestigi.

Això és una qüestió fonamental, i n'hi ha una altra que també s'inclou dintre dels aspectes competencials i que directament és una pregunta: per vostè, què és sobre el paper el Consell de Protecció de la Natura?; perquè jo li donaré la meua opinió. Miri, jo penso que està fent molt petites coses; està fent petites coses, el Consell de Protecció de la Natura, i penso que és així perquè és incòmode per a vostès; hi ha un reguitzell de persones independents de bastant prestigi i de molt criteri i, a poc a poc, se'ls ha anat arraconant, perquè les coses que jo els recordo d'un cert pes, totes elles eren contràries al text inicial que presentava el Govern, i, és clar, això té un preu, el preu que, a poc a poc, van incidint en menys coses. A veure, jo voldria saber, per exemple, què pensa el Consell de Protecció de la Natura sobre la reobertura de la pedrera dels Comuns a Tortellà, i jo voldria saber què pensa sobre l'aprovació d'una línia d'alta tensió a les Gavarres, amb noranta-set torres de 12,36 metres, quan el Departament de Medi Ambient diu que l'impacte serà sever, i és un impacte fort, com vostè sap, en la catalogació dels impactes, i quan Enher té una instal·lació que aprofita o té un projecte per aprofitar la instal·lació que ja existeix, què en pensa d'això, el Consell de Protecció de la Natura? On són els savis? I quan dic «on són els savis?» no ho dic fent befa, ho dic perquè hi ha una composició molt notòria, però no actuen en les coses que nosaltres pensem que han d'actuar.

Un altre dels aspectes, i aquest és molt més puntual, que ens preocupa també és tot el que fa referència a les qüestions geològiques. Hem entrat dues interpel·lacions molt exhaustives, que pensem que és com el parent pobre, no? A les qüestions geològiques..., hi ha aspectes o zones d'interès geològic que estan protegits, diguem, per coincidència o per simpatia, pel fet d'estar en un espai on els valors naturalístics, florístics, faunístics ja feia que es protegís i, premi!, l'espai geològic aquell també era d'interès, però no hi ha pròpiament protecció d'espais geològics, ja n'hi ha alguns d'extrem interès. Nosaltres proposem que es creï una protecció per a espais geològics importants, i pensem que s'haurien d'incloure, ara quan toca, a la revisió, creiem que s'han d'incloure dintre del PEIN.

Bé, anant una mica més al global, una llei, en bona part, s'acostuma a fer o acostuma a servir per regular o per reglamentar una solució quan hi ha dues parts que estan en conflicte; quan hi ha un grup de persones que tenen interessos contraposats, es fa una legislació per mirar-los de posar

d'acord, no? I això en els temes ambientals s'està demostrant que no és suficient. És a dir, l'altre dia assistia a una conferència en el Departament de Medi Ambient, en què hi havia representants de governants d'altres països d'Europa, i acceptaven que la legislació mediambiental no era suficient com per protegir el medi; deien: l'única solució que hi ha és vincular les persones que viuen en aquella zona. I aquesta és... –perdó, president, fa vint-i-nou minuts que parlo, ja? (Pausa.) Carai!

El Sr. PRESIDENT: Vint-i-nou minuts i nou segons.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, president, quedo sorprès del molt que xerro. (Rialles i remor de veus.)

Bé, anem a veure una cosa. En síntesi, què li vull dir...?

El Sr. PRESIDENT: Però no es limiti a sorprendre's, eh? (Rialles.)

El Sr. PORTABELLA: No, no, no em limitaré...

El Sr. PRESIDENT: Esmeni's.

El Sr. PORTABELLA: Sí. Si un caçador –i no tinc cap fixació especial en els caçadors– fa caure una àliga d'un tret, a qui perjudica? (Veus de fons.) Perjudica, òbviament, l'àliga; naturalment perjudica a tothom, perquè és cert, però l'endemà segur que no és tothom que va a fer la denúncia. Quan una indústria aboca contaminants a un riu, és evident que perjudica el riu (rialles), que perjudica a tothom, però també és segur que no tothom anirà a denunciar que s'ha produït aquesta contaminació. Per què? Doncs, perquè la gent no té aquesta percepció que és un atac al que és seu, sinó que té una percepció que és al que és global, i, a més a més, es pot trobar que surt amb la cua entre cames; és a dir que aquesta indústria està protegida per un col·lectiu determinat, eh?, per un gremi i, en canvi, el particular o els ciutadans davant dels tribunals hauran de pagar els advocats i, encara que guanyi el plet, perdrà els diners. (Remor de veus.)

Teòricament la defensa d'aquest espai hauria de recaure en el Govern; haurien de ser vostès els que defensessin l'entorn; haurien de ser vostès els que defensessin el patrimoni, perquè aquest patrimoni és col·lectiu, i, per tant, és el Govern que ha d'anar a defensar el patrimoni col·lectiu, però aquesta delegació és abstracta, fins i tot per a vostès, i si no hi ha cap particular o cap grup que empenyi el Govern a actuar, creiem que no és eficient, i nosaltres creiem que vostès sí que haurien de ser eficients.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, intentaré contestar tots els punts que vostè ha tocat, segurament..., jo no seré tan extens, entre altres coses perquè recentment, doncs, vaig contestar –quin problema tenim?, el llum vermell?, si haig de plegar immediatament, doncs..., daixò, senyor Gimeno...–, vaig contestar ja molts dels temes que avui s'han plantejat en l'anterior interpel·lació.

Primer vull agrair-li el to de la seva intervenció, que tot i que ha estat crític, doncs, també he constatat que té un aspecte..., doncs, un aspecte de proposta i aspecte de col·laboració, per tant, un aspecte positiu. I, segon, dir-li que el PEIN, els plans d'espais d'interès natural, hem de ser conscients tots –almenys, jo, com a conseller d'Agricultura i com a membre del Govern, en sóc conscient– que s'han aprovat fa escassament dos anys, i que s'han aprovat després d'un període de més de vuit anys de discussió, en el qual una gran part dels ciutadans d'aquestes zones no acceptaven aquesta figura, o hi tenien ressentiments, i que, en canvi, doncs, a través d'un procés llarg d'explicació, de negociació, hem arribat a la superfície que vostè ha mencionat, que s'atansa al 21%. Jo crec que això és important. Vostè em posa l'exemple de Baden-Württemberg. És cert, jo conec bé que hi ha altres països a Europa –i, sobretot, si mirem Baden-Württemberg i no mirem Alemanya–, doncs, que tenen una protecció especial; però si, en canvi, mirem el conjunt de l'Estat espanyol, veurem que l'espai protegit a Catalunya és molt superior a qualsevol altra comunitat. I jo també haig de dir que vostè ha dit que creia que l'espai de protecció era correcte, cosa que jo li agraeixo, però jo li afegiré més: jo crec que és correcte, però que hem de ser tendents a augmentar-lo, i en aquest sentit sí que entenc que en el moment que tinguem implantats plenament tots els organismes, doncs, de regulació, tots els mecanismes de planificació del PEIN, en el moment que se'n faci la revisió, nosaltres hem d'aconseguir ampliar aquesta superfície. I, a més, crec que és fàcilment obtenible això, perquè vostè abans ha mencionat –i després ho aniré citant-ne cada un– que els ajuntaments no volen el PEIN. Això no és ben bé exacte, i ja sé que vostè tampoc ho ha dit en el sentit que jo ho cito ara: vostè ha dit que alguns ajuntaments no volen el PEIN, perquè significa molèsties, de vegades de tipus urbanístic, o de vegades perquè pensaven que seria una font d'ingressos més important de la que ara és, etcètera, però també puc dir-li que sí que hi ha moltíssims ajuntaments, que han arribat i van arribant propostes d'inclusió de nous espais de protecció especial.

Jo crec que aquest és un bon camí, que l'hem endegat bé, i quan vostè diu que no veu clara la tendència de protecció de l'Executiu, doncs jo li haig de dir que no és cert, i n'hi puc donar mostres; en aquest moment, doncs, ja ha sortit en els mitjans de comunicació, hi va haver una interpel·lació, doncs, com dic, no fa massa dies que ja es va plantejar, que és el tema del cap de Creus, o vostès han vist que en aquest moment estem intentant –fins ara semblava que anava molt bé, ara sembla que ha sortit un petit rebrot, i aquí, doncs, tenim el president del Patronat– l'ampliació del parc natural d'Aiguestortes..., etcètera. Jo crec que sí que hi ha una voluntat expressa, explícita, i, a més, treballant amb un bon ritme, per part del Govern, en la tendència que vostè deia de protecció de l'espai natural.

D'altra banda, sí que li haig de reconèixer que l'ordenació d'aquests cent quaranta-quatre espais, si no ho recordo malament ara, declarats d'interès natural, doncs, exigeix tot

un seguit de planificació que s'està portant a terme, que s'està treballant en més de cinquanta..., reconec que, quantitativament, els que estan aprovats fins ara són relativament pocs, però crec que s'ha de fer bé, que s'ha de fer amb un cert consens, i que en el moment que se'n comencin a aprovar, doncs, serà un paquet molt important el que s'aprovarà; jo crec que en dos o tres anys nosaltres podem veure extraordinàriament avançada, per no dir acabada, tota aquesta programació.

Quan parlava que els espais, fins que no s'ha fet el pla especial, no queden protegits, o queden insuficientment protegits, jo crec que no és cert. El Pla, vostè mateix ho ha dit, diu: «Oh!, s'han de fer estudis d'impacte ambiental, i els estudis d'impacte ambiental són positius.» Jo no crec que hi hagi una tendència generalitzada que els estudis d'impacte ambiental surtin positius. Sí que crec que hi ha una tendència bastant generalitzada, quan es fa l'estudi d'impacte ambiental, per part, tant, en algun cas, de les administracions o dels propietaris, d'automàticament anar corregint les coses, fins que s'aconsegueix que l'estudi d'impacte ambiental sigui positiu. I també li puc admetre —perquè en tota activitat humana passa— que hi pugui haver desviacions en aquesta conducta, però m'agradaria pensar que si a Catalunya els estudis d'impacte ambiental surten tots positius, com vostè diu —jo no tinc constància que sigui així, però ja que vostè ho ha citat, doncs, m'ho crec—, que és més per un treball en comú entre l'empresa redactora de l'estudi d'impacte ambiental que no pas per un vist-i-plau benevolent sempre de les empreses consultores, en aquest cas.

Però el PEIN no solament significa la realització d'estudis d'impacte ambiental. Jo ara no voldria..., vostè ha llegit totes les activitats que es poden fer, i jo també podria llegir les matisacions que es fan en moltes d'aquestes activitats, ja directament: aquestes activitats, doncs, en una altra zona es podrien fer amb molta més facilitat que no en el PEIN, i algunes d'elles són restrictives, però fins i tot ara, que properament es discutirà en aquesta cambra el Projecte de llei d'accés al medi natural, doncs, el mateix PEIN ja regula que en els espais del PEIN aquest accés ja està limitat, no fa falta, en aquest moment, la Llei, per dir-ho d'alguna manera, perquè ja ve regulat. Però jo crec que sí que el PEIN, en aquest moment, ofereix unes garanties de conservació de l'espai. Ara, si vostè em diu —i li ho reconec— que si en aquest moment el PEIN dóna unes pautes o unes facilitats per a la millora d'aquesta conservació, li haig de reconèixer que en aquest camp, sobretot, doncs, en els que no està avançat el pla especial, que evidentment que en aquesta actuació sí que som limitats fins aquest moment, però que jo crec que amb la voluntat de treball que hi ha, doncs, això s'anirà solucionant.

Quan parla de les inversions, miri, jo crec que el nivell d'inversions és força bo; ara, tant en inversions per part de la mateixa Administració —jo, després, porto el llistat d'inversions, per exemple, que s'han fet aquest any passat—, com en la convocatòria que es dóna als ajuntaments i a particulars..., sí que li reconec —igual com li ho vaig reconèixer

al senyor Madueño— que segurament ens hem de plantejar el punt que vostè ha citat, que la inversió fins ara només es pot fer dintre de l'espai del PEIN; evidentment, quan es va fer, i en un concepte purista, precisament, de conservació i de millora de l'espai, és lògic que les inversions estiguin ubicades dintre del PEIN; cert, cert que això ha provocat un cert malestar en els ajuntaments, que veuen en la possibilitat d'un ajut del PEIN una justificació de vegades fàcil davant dels ciutadans, i que, fins i tot, crec, jo personalment ho penso, que seria just considerar-la i que es veiés algun petit avantatge, sempre que fos en una zona perifèrica molt propera. Jo l'altre dia vaig dir que ho consideraria, n'hem estat parlant al Departament, i, en aquest sentit, no vull avançar-ho ara, perquè primer cal veure-ho, però sí que crec que dintre de la línia d'ajuts podríem preveure que algun tipus d'ajuts reverteix en les zones de PEIN, però estrictament en les perifèriques.

També ha parlat de l'adquisició de finques: jo crec que els dos departaments implicats en aquest afer Déu n'hi do el que treballem. Si de cas, contestaré per Agricultura: nosaltres, aquest any passat, hem adquirit el Remolar de les Filipines, amb un cost força important, superior, evidentment, als 300 milions, de què disposa el Departament, pressupostaris per a adquisició; evidentment, s'ha fet amb un plurianual i incorporant romanents d'altres partides, però en aquest moment nosaltres tenim processos d'expropiació als Aiguamolls i tenim processos d'expropiació, per exemple, a Aiguestortes. La voluntat d'adquisició, evidentment, hi és, i li'n poso els exemples. Evidentment, els recursos sí que reconec que són limitats, i en funció d'aquests recursos podem anar adquirint; ara, sí que adquirim —també li ho haig de dir— amb una prioritització molt clara, d'interès de protecció d'aquests espais, però li estic citant tres exemples, que sembla que serveixen perfectament, com a anell al dit, per a mostrar aquest interès en l'adquisició de sòl.

Vostè ha mencionat un seguit d'agressions: d'algunes d'elles, doncs, en puc tenir coneixement; d'altres, no. Jo crec que s'actua, s'actua, i de totes maneres en el conjunt de cent quaranta-quatre espais de PEIN, més tot un seguit d'espais que tenen altres figures de protecció, com poden ser els parcs naturals, etcètera..., ja sé que sembla nombrosa la seva llista, però també cal contemplar tota l'activitat de caràcter econòmic, turístic, etcètera, que es dóna en l'entorn, i que segurament sempre ens ocasionarà algun problema, i reconec que l'Administració hem de vetllar de manera eficient per mirar de corregir-los, però jo crec sincerament que si no hi hagués aquesta figura de protecció, segurament, no hi hauria aquestes denúncies, perquè potser no seria sanció, però l'actuació en detriment d'aquests espais seria infinitament superior.

Quan diu que els nostres agents rurals tenen..., no, escolti, els nostres agents rurals són agents de l'autoritat, i m'atreviria a dir que ho tenen claríssim i ho exerceixen, i són agents de l'autoritat en la vigilància en els PEIN, i són agents de l'autoritat en les reserves de caça, i són agents de l'autoritat en el control de les línies elèctriques, etcètera. I

m'atreveixo a dir-li que no en tenen cap mena de dubte. I si m'hi atreveixo, fins i tot, a dir-li això, és perquè farà un any i mig o no sé quan vam tenir un ampli debat amb tots ells, essent jo present, referent al que significava ser agent de l'autoritat, les responsabilitats que tenien i, a la vegada, els drets i les obligacions. Per tant, no..., una altra cosa és que un guarda, en un moment determinat, pugui fer un comentari en aquest sentit, però sí que li haig de dir que el cos d'agents rurals té claríssima la seva funció com a agents de l'autoritat.

Vostè ha citat l'exemple del càmping salvatge, i, això, sí que m'ho crec, que va ocórrer, que va passar, perquè, com a delegat del Govern, en l'anterior responsabilitat, era un problema que no el tenien els agents rurals, sinó que el tenien els mossos d'esquadra, i, fins i tot, alguna vegada havíem hagut d'emprar mesures força contundents perquè, doncs, dissortadament, les conductes cíviques van augmentant, però, de vegades, determinats col·lectius, quan estan agrupats, doncs, prescindeixen d'aquesta conducta. Ara, sí que li haig de dir una cosa: els nostres agents rurals, quan no se'ls obeeix en aquest advertiment, per dir-ho d'alguna manera, automàticament se'n passa coneixement al Departament de Governació. I jo crec que continuen exactament com ara, almenys quan jo portava el tema, que érem força contundents en aquest tema, i m'atreviria a dir que, exceptuant algun punt, el càmping salvatge, Déu n'hi do el que s'ha eradicat, tot tenint en compte que a Catalunya era una pràctica força estesa.

Quan diu que l'ecologia no és popular entre els pagesos, això no és cert. *(Pausa.)* No, no, en tot cas, entengui'm, jo també voldria intervenir amb el mateix to positiu amb què ha intervingut vostè. Vostè ha dit que el concepte d'ecologia, o els ecologistes... —no recordo ben bé com ho ha dit: jo, senzillament, he pres notes succintes—, diu que l'ecologia no és popular entre els pagesos: això no és cert, això no és cert. Primer, per una raó: el primer gestor mediambiental que hi ha és el pagès, i em sembla que totes les persones d'aquesta cambra ho tenim assumit; si no hi hagués pagesos, no hi hauria ecologia, no hi hauria biodiversitat, no hi hauria un manteniment del país tal com el tenim, en tot cas, hi hauria una ecologia uniformada, vull dir, seríem un país de pins de dalt a baix. Jo sí que crec..., i aquí crec que el Pla d'espais d'interès natural i altres coses que s'endeguen..., jo crec, per exemple, que les agrupacions de defensa forestal han contribuït extraordinàriament a conscienciar el pagès d'aquest paper d'ecologista, i he citat altres vegades davant la cambra que crec que la tasca que fan les agrupacions de defensa forestal en l'extinció i en la prevenció d'incendis és importantíssima, però que el guany més gran que va tenir la creació de les agrupacions de defensa forestal és conscienciar tot un munt de gent que viuen en l'àmbit rural que determinades pràctiques eren perilloses i que, per tant, les havien de proscriure, i ho he citat, i en aquest moment jo crec que el pagès, en general —i com en tota activitat humana sempre hi ha persona que passa per davant els seus interessos particulars dels interessos col·lectius—, el pagès sí que és una persona, doncs,

que se sent ecologista i que respecta l'ecologisme. Sí que el pagès —i li ho he de reconèixer— normalment té por de l'ecologisme radical, i això sí que li admetria. Però que quedí limitat en aquest sentit, perquè el pagès és una persona que normalment prefereix que el seu espai estigui protegit per alguna d'aquestes figures que no pas que estigui desprotegit, amb totes les excepcions possibles; després hi pot haver el senyor que vulgui especular amb una àrea urbanística o que vulgui fer una altra cosa; però en general —i li ho puc dir pel tracte que hi tinc— el món agrari prefereix veure el seu territori, sempre que se li garanteixin les activitats tradicionals, protegit per qualsevol figura que no desprotegit.

Quan parla del paper del Consell de Protecció en la Natura; escolti, nosaltres el consultem, ens l'escoltem i prenem en consideració els seus dictàmens i som conscients que no sempre ens són favorables; però evidentment no pretenem pas ni que sigui mesell, ni que estigui a les nostres ordres; està creat senzillament per assessorar i per dictaminar temes que li passa el Departament i, en tot cas, si hi ha algun tema que vostè especialment creu —i me n'ha citat algun— que se'ls hauria que preguntar i que nosaltres no ho hem fet, doncs, podem considerar la possibilitat d'estudiar-ho; però el paper que compleix..., jo regularment em reuneixo amb ells i la relació doncs m'atreviria a dir que és d'absoluta sintonia en el treball; quan dic «absoluta sintonia en el treball» no vol dir sempre absoluta sintonia en la forma de pensar; però també m'atreviria a dir que fins ara no hem entrat en cap moment en tant element de contradicció que signifiqués fricció per a cap de les dues parts.

Posava un exemple del caçador. M'agradaria no treure'l perquè és un col·lectiu que crec que s'ha conscienciat força i si una cosa, a Catalunya, crec que podem estar relativament contents és de la recuperació de determinades espècies d'aus i de mamífers. Però l'exemple em serveix, l'exemple em serveix, de dir «qui ha de denunciar el caçador?» Miri, el caçador l'ha de denunciar el seu company o l'ha de denunciar el guarda... *(Pausa.)* No, el gos no en té costum, no en té costum, no... Però en el cas que vostè citava, diu: «el Govern ha de fer aquest paper de guarda». Jo crec que el Govern l'està fent, jo crec que el Govern l'està fent, amb sinceritat. Miri, això són diferències d'opinió. Evidentment, això és el mateix que quan analitzem si el Govern vigila prou temes que ara ja no en parlem, però que hem debatut molt, com pot ser el clembuterol o com poden ser altres temes. Vull dir, si vostès veiessin la quantitat de resolucions que es signen de denúncies, segurament quedarien sorpresos. Jo, amb molt de gust, el que li puc ensenyar a vostè són totes les denúncies que es fan a l'efecte. Que segurament haurien de ser més? Probablement, però, també he de dir-li una cosa, hem d'aconseguir que la nostra societat respecti els espais naturals no per por, sinó per convenciment. Jo crec que el camí que hem endegat en aquest sentit és força bo. Tampoc podem pretendre —tampoc podem pretendre— que una protecció d'espai, que, com li he dit, ha costat set, vuit anys de convèncer molta gent i alguns d'ells ho han acceptat a vegades més per un convenciment, diguéssim, quasi

de tipus personal, de la persona que li ha plantejat el tema, que no pas per un convenciment global del que significava, doncs, hem d'entendre que això ha d'anar creant substrat, que s'ha d'anar consolidant. Allò és com un camp erm, doncs que primer s'hi fa una mica de molsa, aquesta molsa va generant matèria orgànica i arriba un moment que podem arribar, fins i tot, a tenir uns metres de turba magnífica de conreu i molt fèrtil. Miri, en la protecció dels espais naturals jo crec que aquesta simbologia és perfectament adaptable. En aquest moment hem aconseguit protegir un espai, hem aconseguit que comenci a néixer aquesta molsa protectora. Jo crec que amb el temps aconseguirem el nivell de protecció que tots desitgem.

Acabo aquí la meva contesta. En tot cas, després, si vol alguna puntualització, amb molt de gust intentaré donar-la-hi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president; gràcies senyor conseller; gràcies, senyores i senyors diputats que encara resten presents a l'hemicicle.

El Sr. PRESIDENT: No abusi d'ells, eh?

El Sr. PORTABELLA: Efectivament, president, no abusaré dels pocs diputats que queden en l'hemicicle.

Vejam, jo penso que s'ha produït un canvi de filosofia en la planificació dels espais protegits; abans s'anava a una protecció d'espais protegits diguem-ne molt estricta, tipus parc nacional, és a dir, «aquí no es pot tocar res i tot està protegit i s'ha de caminar gairebé de puntetes», que en alguns casos és més que justificable però no en tots, i s'ha passat més a una concepció de parc natural en el qual es compagina la conservació de l'espai amb l'alt desenvolupament sostenible rural de la zona. I aquest desfasament és el que jo crec que vostès no han fet bé —francament, és el que jo penso—; no han sabut donar els recursos —i tornem per breus instants una altra estona al tema de les inversions—, no han sabut donar els recursos per poder fer i aplicar aquesta nova filosofia, si vol dir-n'hi així— d'espais protegits, i això s'ha notat; s'ha notat perquè no s'ha produït un *continuum*, sinó que s'ha produït un fraccionament dels espais. I penso que en això hi haurien de posar especial èmfasi.

I, això, com ho haurien de fer? —sota el nostre punt de vista, per descomptat. Ho haurien de fer fent allò tan famós i conegut de les polítiques transversals. És a dir, vostès haurien d'incentivar l'activitat econòmica i social que promogui un medi ambient de qualitat i un medi natural ben conservat. És a dir, vostès haurien de crear l'economia ambientalista. I aquesta economia ambientalista no l'estan creant. Segur que no és fàcil, però segur que s'ha de fer perquè sigui possible que hi hagi un percentatge de superfície protegit i que, a més a més, doncs, la gent tendeixi a demanar més espais protegits, la població, la població total, perquè, lògicament —i faig un parèntesi—, quan abans li deia que em semblava correcte l'espai protegit a Catalunya, ho deia en relació amb

el percentatge de creixement que s'ha produït aquests darrers deu anys, per posar un exemple, però no, ni de manera efectiva, que ja li he dit que em semblava que, finalment, de manera efectiva —i li ho he justificat—, estàvem on estàvem abans, ni com, ja, situació final. Nosaltres, el nostre Grup Parlamentari ha defensat molts espais que no han estat inclosos en el PEIN. Fa poc, a més a més, se'ns va acceptar fer un estudi sobre una zona del meandre del Llobregat, a Castellbell i el Vilar per ser incorporat en el PEIN. És a dir, nosaltres, lògicament, pensem que hi ha altres espais que hi han de ser incorporats, no pensem que aquesta sigui la seva formulació definitiva.

Per tant, tornant al tema que considero que és central, s'ha de crear una economia ambientalista i hem de crear un cos social de persones implicades en la defensa del medi ambient, i això, si cal, ho han de fer vostès, perquè és la seva competència, la de protecció de l'entorn; després hi ha grups ambientalistes, lògicament, i grups amb interessos, diguem, no contraposats, però tampoc que acabin de compaginar-se. Però és quan jo li explicava la qüestió del riu: són vostès que han de defensar el patrimoni comú, el patrimoni col·lectiu; són vostès que han de sortir davant de la indústria o davant del caçador que caça fora de lloc i fora de temps.

Per tant, aquesta és una qüestió que pensem que gira bastant a l'entorn de la situació actual dels espais protegits, gira bastant a l'entorn d'això. I pensem, d'altra banda, que queden per protegir les zones inundables de Catalunya, són una mica el germà pobre dels espais protegits, jo diria que fan parella amb els espais geològics. Pensem que no hi han corredors biològics suficients a Catalunya, és a dir, no estan connectats, i això fent una ullada del que és el PEIN es veu i fent-la més acurada, aquesta ullada, es confirma. És a dir, no hi han espais connectats; vostè sap que si aïllem un espai, aquest espai s'empobreix i perd biodiversitat.

D'altra banda, creiem que s'hauria d'incorporar el concepte, que, d'altra banda, va ser incorporat a esmena nostra en el Pla territorial general de Catalunya, del valor de l'ús i del lloc; i vaig posar un exemple, que ja l'he repetit, però és igual, el tornaré a repetir perquè penso que és bastant encertat: l'estany de Banyoles al Canadà no té mèrit, perquè tenen llacs molt grans; a Catalunya en té molt. I per la mateixa regla de tres, un espai agrícola com Gallecs, a cavall entre el Vallès Occidental i el Vallès Oriental, té molt valor; al Segrià no en tindria tant. I aquests espais s'han de protegir, s'han de protegir justament pel valor de lloc que tenen, per aquesta esponjament que permeten de la zona.

En relació amb les diferents agressions que hi han hagut, sota el nostre punt de vista, que són confirmables, doncs, home!, és que no li he llegit tota la llista, però vostè en té coneixement; té coneixement que els grups ambientalistes de Catalunya han posat moltes denúncies, més de les permissibles, més d'aquelles coses que es poden arribar a escapar en un moment donat. No, hi han hagut coses importants i vostès haurien de fer un seguiment més estricte d'això, i no ho dic perquè alguna d'aquestes denúncies hagi estat fins i tot en contra del Departament d'Agricultura, Ramaderia i

Pesca, sinó perquè vostès han de tenir cura dels espais que vostès protegeixen, i nosaltres tenim aquesta sensació, i no tenim aquesta sensació perquè no hi ha aquell sentiment a vegades que genera de dir: «no, no, si això està bé» i llavors et tornes més permissiu; dius: «Bé, ha passat això aquí, és igual.» No hi és, hi ha un sentiment contrari: «Una altra vegada es produeix una infracció en un espai protegit!». Per tant, això es fa amb la suma de diferents elements i, per tant, pensem que aquí realment s'ha de continuar tirant endavant.

En relació amb els agents rurals, home!, no li puc parlar de percentatges, però, vaja, un col·lectiu organitzat i bastant nombrós d'agents rurals es queixen de la poca capacitat que tenen per exercir d'agents de l'autoritat. Si vostè parla amb ells, doncs deuen ser uns altres, però jo crec que en tenim coneixement tots els grups parlamentaris. Probablement es deuen haver entrevistat amb tots els grups parlamentaris. I ja ve de temps això, no ve d'ara, eh? Vull dir que no és previ a aquesta interpel·lació o aquesta triple interpel·lació.

Per tant, bé, nosaltres el que pensem és una mica això que li estic dient, que s'ha canviat la filosofia; potser vostès, doncs, han tardat una mica a reaccionar; creiem que s'ha de posar èmfasi en els temes de desenvolupament, i pensem que per ordenar el medi natural, si no es consideren els serveis que s'han de donar i no es consideren les necessitats de la població, llavors, diguem, fem poesia, no?, diguem, per ser amable i simpàtic amb el to de la contesta i de la meua primera intervenció.

D'altra banda —i ja per acabar—, una qüestió que ens preocupa és que, observant els espais que protegeix el PEIN, gairebé tot són serralades i boscos i es deixa de banda, no el 100%, però es deixa de banda, però es deixa bastant de banda tot el que són rius i rieres. I, com tots sabem, en el lloc on estem l'aigua és un bé més que escàs i, a més a més, és la clau de volta de tot i dintre d'uns temps ens adonarem que aquests ecosistemes que hem protegit estan amenaçats per l'absència d'una política hidràulica. I els demanàriem també, des de la modèstia de ser un grup de l'oposició, que hi posessin també el fil a l'agulla en aquesta qüestió i, ara, quan vingui la revisió d'aquí a dos anys, tinguin en compte això que els hem comentat, que molts, molts espais que són d'interès i que fan referència a espais hídrics no estan contemplats en el PEIN.

Moltes gràcies, senyor president i senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Senyor conseller, pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, quant al que entenem per protecció d'un parc nacional o del que deia d'un parc natural, miri, hi hauria molt a opinar. Crec que cada país té un concepte diferent. Jo li podria citar que recentment, doncs, vaig estar en un dels parcs, crec que més importants del món, que és el parc de Banf, en ell hi ha tres pistes d'esquí, hi ha cinc urbanitzacions i la direcció del parc estava absolutament indignada perquè no li deixaven fer una sisena urbanització, i ells sostenien que

ecologistes com ells no n'hi havia cap i que la defensa que ells feien del parc era una altra: «Miri, el parc ha de ser perquè vingui la gent, perquè si no venen..., etcètera.» Jo sé que posar aquest exemple no és paral·lel amb Catalunya; els nostres espais no són els mateixos i, per tant, doncs la nostra figura ha de ser una altra.

Si m'ho permeten, els faré una anècdota, que crec que és bona, de vegades, quan discutim l'ós bru i la incorporació que ha de tenir en aquest parc, un dels grans problemes que teníem és que, en recollir els contenidors d'escombraries al matí havíem de vigilar que no hi haguessin óssos dins els contenidors, perquè de vegades la població d'algunes zones de Catalunya està absolutament esfereïda pel mal que pot fer l'ós; doncs, en aquest cas hi havia uns set-cents óssos que rondaven per les escombraries del parc. Bé, disculpin aquesta petita digressió, però potser em servirà per a introduir el tema posterior.

Tots els espais naturals tenen, evidentment amb diferents gradacions..., entenem que a Catalunya hem de tenir uns espais que han de ser santuaris, per dir-ho d'alguna manera, com poden ser algunes de les zones que en aquest moment ja ho són, bàsicament, Aiguestortes, o com poden ser els aiguamolls, o com pot ser alguna altra zona del delta de l'Ebre, etcètera; n'hi ha força, a Catalunya, que entenem que han de tenir aquesta categoria, que han de ser necessàriament uns espais d'una certa limitació de territori, però que a la vegada, dintre d'aquest espai, l'accés ha de ser absolutament restringit. I hi ha d'haver un altre seguit d'espais en els quals l'accés ha de ser relativament fàcil, però controlat, tant en temps com en quantitat de persones. I hi ha d'haver tot un seguit d'altres espais en els quals s'han de poder desenvolupar..., i en aquest sentit sí que estic d'acord amb vostè, perquè m'ha semblat que també aquest era un concepte que era molt similar al que jo estic exposant, que les activitats tradicionals són les que precisament garanteixen aquest manteniment i que el que hem de potenciar és que aquestes activitats no es perdin. Jo crec que això..., vostè diu que no ho estem fent, i jo crec que sí que ho estem fent. Diu: «hi ha una despoblació»; jo no diré que en algun punt de Catalunya no hi pugui haver una certa despoblació, però el que sí que és cert és que en aquest moment hi ha hagut una certa recuperació de l'ocupació agrícola, que jo espero..., que ha estat petita, aquest any, però són 2.800 persones més, hem tingut la incorporació de 900 joves, cosa que no havíem tingut històricament, en la meua vida mai, per dir-ho d'alguna manera; jo espero que això, doncs, sigui la inflexió d'una certa recuperació.

Ara, el Departament d'Agricultura sí que ha fet un esforç molt gran en l'ajuda, no solament..., si vostè em diu: «És que haurien de ser potser més explícits en el PEIN que en altres llocs», potser sí que ho hauríem de ser, però sí que hem fet un esforç per al manteniment de tota aquesta població, perquè considerem que és vital a tot arreu. I m'atreveixo a dir que mai —mai—, amb tota rotunditat, mai hi havia hagut el nivell d'ajut que hi ha en aquest moment, mai, tant per incorporació de joves com per modernització de les ex-

plotacions, com per alternatives artesanals, com per alternatives de tipus..., de turisme verd, etcètera. Mai. Sí que és cert que costarà, en alguns llocs, la recuperació d'aquesta ocupació, perquè, quan la gent ha marxat, és molt difícil que torni; però sí que crec que en aquest moment podem dir que amb les mesures previstes podem garantir que qualsevol persona que vulgui desenvolupar una iniciativa en els camps que acabo de citar té la garantia d'un ajut molt superior al que pugui tenir qualsevol altre àmbit d'actuació dintre de la societat. I no solament a nivell particular, sinó que crec que hem fet un esforç considerable en tot el que és el sector serveis, i hem afrontat amb un cost força important —i haig d'agrair molt especialment la participació de les diputacions provincials— el tema de telèfons: en molts pocs mesos podem dir que no hi ha una sola casa de Catalunya, rural, que no tingui telèfon, i jo crec que això és un pas força important en aquest sentit que diu vostè; o, a través dels plans d'obres i serveis, doncs, els temes d'electrificacions —en aquest cas, ajudats per altres plans específics—..., bé, jo crec que s'ha fet un esforç força important i que estem en un camí adequat. Que a la vegada, recuperar aquesta població en els llocs on definitivament ha marxat serà difícil? Que moltes vegades aquesta recuperació es produeix amb persones de segona residència i que no tothom ho veu igual de bé? També hi estic d'acord, i en aquest sentit sí que hem de treballar-hi perquè tant en un cas com en un altre aquesta recuperació sigui absolutament respectuosa amb l'entorn i amb el medi natural. Això, diguéssim, pel que són inversions de tipus particular.

Quan parla que nosaltres hem de crear recursos d'economia ambientalista o mediambientalista..., jo crec que ho estem fent, o procurem fer-ho. La major basa que nosaltres tenim per a ampliar el parc d'Aiguestortes és perquè la gent s'ha adonat que aquest espai, doncs, era rendible: és el parc més visitat d'Espanya, i amb molt. Què vol dir això? Que això ha generat uns recursos, i, tot i aquests recursos que genera, tens una certa prevenció a l'ampliació, i és el cas en el qual es veu més clar. Després també hi ha un altre concepte, i em remetré a aquest viatge al Canadà: allà tothom troba normalíssim que per a accedir a un espai protegit es pagui. Aquí, a casa nostra, dissortadament, no hem arribat encara a

aquest concepte, i crear una economia ambientalista també vol dir una conscienciació de tipus global que em remetria a l'exemple que li he dit abans, de la molsa: miri, de moment, tenim plantada la molsa, anem creant capa fèrtil, i jo crec que ho anirem aconseguint.

Li podria posar, de tota manera, exemples. I, per exemple, una de les coses que està resultant és, doncs, no ho sé, miri, els safaris fotogràfics al Boumort. Bé, ha estat una manera..., sí, sí, ja sé que és un exemple, però, miri, aconseguir en determinats espais de PEIN crear un interès, que vostè té molt desenvolupat, i li ho reconec, i segurament les persones d'aquesta cambra, la majoria d'elles, per no dir la totalitat, tenim desenvolupat, però en el conjunt de Catalunya, que segurament deu ser igual de desenvolupat, no estem disposats a pagar, que és l'única manera d'aconseguir aquesta economia mediambientalista. El que passa és que el temps juga a favor d'aquests espais, i aquesta crec que és la nostra gran basa: cada vegada la gent és més conscient que determinats béns són escassos; vull dir, aquests béns com són l'aigua, com són el paisatge, són el medi ambient, etcètera. I gràcies a aquesta conscienciació jo crec que arribarà un moment en què veritablement aquesta economia ambientalista no solament es donarà perquè la promogui el Govern —que la poden promoure altres institucions, com poden ser ajuntaments, consells comarcals, etcètera—, sinó que vindrà promoguda pel mateix convenciment o per la mateixa necessitat del ciutadà que viu en altres àrees de conèixer, de «disfrutar» d'aquest espai.

Jo el que sí que li haig de dir és que hi treballem amb tota la il·lusió i amb tota la capacitat que els mitjans econòmics ens permeten, i ja veu en la meva contesta que li sóc molt franc i que qualsevol suggeriment que vingui en aquest sentit serà ben acollit, perquè, en definitiva, l'interès que ens mou a tots nosaltres és la conservació del patrimoni natural de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre i vuit minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per (gir / xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

